BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTÍYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

□ Sayı/Hejmar: 83 □ 1 Ağustos / Tebax 1993 □ 5000 TL.

İşgalin 19. yıldönümünde faşist Türk ordusu Kıbrıs'tan defol!

YA BARBARLIK, YA SOSYALİZM!

İÇİNDEKİLER

Kürdistan'da yaşanan savaş ve Sivas katliamı bir kez daha gösterdi: Halkların kardeşliği için tek yol DEVRİM; Barbarlığın tek alternatifi SOSYALİZMDİR! 3

Emperyalist, gerici, karşı-devrimci savaş barbarlığına karşı tek alternatif: Devrimci savaş! YA BARBARLIK, YA SOSYALİZM! 7

"İnsan Hakları Konferansı" ve gelişmeler üzerine kısa notlar... 14

İşçiden... Fabrikadan... Sendikadan... 17

"Kızıl Sendikalar Enternasyonali"nin (KSE) deneyim ve derslerinden öğrenelim! -XIV- 20

KAWA ve PKK'nın azınlıklara ilişkin tavırları üzerine... 24

"Ateşkes" hakkında ne dediler? 27

Devrimci Sol üzerine bir yazı... 30

BİLDİRİLER • HABERLER

• Ne faşizm, ne reformizm! Halkların kurtuluşu için tek yol devrim! 33
• İskenderun'da 1 Mayıs 33

KOMÜNİST KADIN HAREKETİ İÇİN

• "Emekçi Kadınlar Kurultayı"na... 36
• Enternasyonal Kadın Kongresi 40
• Bir kadın toplantısı üzerine... 42

OKUYUCU MEKTUPLARI

• PKK böyle nereye? 45
• "PKK'nın yeni siyaseti" yeni değildir! 51
• İki mektup ve TKP/ML(BOLŞEVİK) Merkez Komitesi'nin tavrı 52
• Berxwedan Gazetesi ve Eritre halkının mücadelesi üzerine... 54
• İstanbul'da "Demokrasi ve Sendikal Haklar" mitingi yapıldı 55
• Erkek şovenisti TDKP'nin kadın sorunundaki iflası üzerine... 56
• "BP'nin T/KK'da olup olmadığına ilişkin açık mektup"a zorunlu açık cevap 58

İBRETLİKLER

• Yüzde kaç Türksünüz? 60
• Ne değişirdi? 60

Kongra 4. ya TKP/ML(BOLŞEVİK), bang karkerên hemû welatan û gelên bindest dike: YA BARBARÎ; YA SOSYALÎZM! ALA KU EM BİLİND DİKİN: BOLŞEVİZM! ARMANC: KOMUNÎZM! - III - 61

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Karkerên hemû welatan yekbin! Bütun ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz! Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

V.i.S.d.P.:
M. Korkmaz
11 Stanley Rd., Leeds LH8
England

Yazışma Adresi:
PLK Nr. 106606 C
D-80074 München

Fiyatı:
5000 TL, 5 DM,
15 FF, 40 ÖS, £ 1,50

Kürdistan'da yaşanan savaş ve Sivas katliamı bir kez daha gösterdi:

HALKLARIN KARDEŞLİĞİ İÇİN TEK YOL DEVRİM; BARBARLIĞIN TEK ALTERNATİFİ SOSYALİZMDİR!

PİR Sultan Abdal'ın hunharca katledilmesinden dörtyüz yıl sonra, Sivas'ın yolları bir kez daha kana boyandı.

"Kadılar müftüler fetva yazarsa,
İşte kemend, işte boynum asarsa,
İşte kılınç, işte kellem keserse,
Dönen dönsün,
ben dönmezem yolumdan!"

diyerek, Osmanlının zulmüne boyun eğmeyen Pir Sultan'ı anmak için düzenlenen şenlikler sırasında, Cuma namazından çıkan bir grup dinci faşist sekiz saati aşkın süre Sivas'ta yoğun bir terör estirdi.

Devletin ordusunun, polisinin gözü önünde "şeriat" naraları atan dinci gericiler, Aziz Nesin'in kellesini istediler. "Şeytan" ilan ettikleri Aziz Nesin'i linç etmek için saldırdıkları oteli ateşe verdiler. 35 kişi dumandan boğularak, yanarak öldü!

Dinci faşistler "zafer"lerini, Pir Sultan Abdal'ın heykelini yıkıp, onu yerlerde sürükleyerek "kutladılar". Pir Sultan sembolik olarak bir kez daha öldürüldü. Fakat Pir Sultanlar "ölür-dirilir", onların zulme başkaldırı düşüncesi, her zaman emekçilerin, ezilenlerin mücadelesinde yaşar!

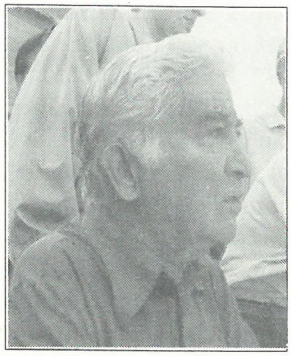

Devletin gözüönünde katliam... *Ordunun, polisin gözleri önünde "şeriat" naraları atan dinci gericiler, Aziz Nesin'in kellesini istediler. "Şeytan" ilan ettikleri Aziz Nesin'i linç etmek için saldırdıkları oteli ateşe verdiler. 35 kişi dumandan boğularak, yanarak öldü!*

Çiller Hükümeti'nin güven oyu almasının bir gün öncesinde gerçekleştirilen bu korkunç katliamla, dinci faşistler bir yandan örgütlenmelerinin

Susmayacağız!... *Devlet destekli yapılan katliam işçilerin-emekçilerin mücadelesini engelleyemeyecek!*

ve güçlerinin boyutlarını gösterirken; diğer yandan istedikleri şeriat düzeninde, doğru bulmadıkları düşünceleri savunanlara karşı hangi yöntemlerle savaşacaklarının da mesajını verdiler. Sivas'taki katliam, devlet güçlerinin bir süre seyirciliğini yaptığı bir şeriat gösterisi idi.

Katliam ertesinde faşist devletin yöneticileri, başta Demirel, Çiller, İnönü olmak üzere, katliamı gerçekleştirenleri bir yana bırakıp, bunun "ağır tahrik" sonucu ortaya çıktığı gerekçeleri ile, katillere kol-kanat gerdiler. Bir dizi burjuva kalemşör de, katliamın suçlusu ve sorumlusu olarak Aziz Nesin'i gösteren tavırlar takındılar.

Ne yapmıştı Aziz Nesin? Yaptığı yalnızca "demokratikleşme" iddiasında olan bir ülkede fikirlerini serbestçe söylemeye kalkması; bu arada hakkında müslüman fanatiklerin ölüm fetvası çıkardıkları Salman Rüşdi'nin "Şeytan Ayetleri" adlı kitabını Türkçeye çevirtip, yayınlanmasını üzerlenmek idi. Dinci faşistler için bu "şeytanlık"tı! Bunu yapanın katli vacipti!

Aslında sözkonusu kitabın Türkiye'ye girmesini yasaklayan TC'nin güya laik hükümetinin dinci gericilerden bu bağlamda özde bir farkı yoktu, yoktur. Onlar için de hoşlarına gitmeyen düşüncelerin ifade edilmesi yasaktır; onlar için yakılacak kitaplar, kapanacak yayınevleri, susturulacak yazarlar, çizerler, sanatçılar vardır.

Yalnızca İsmail Beşikçi'ye açılan davalar; onun şimdiye dek yattıkları ve onun için talep edilen cezalar bile, TC'nin güya savunduğu "fikir özgürlüğü"nün ne olduğunu göstermek için yeter!

Bu yüzden Demirellerin, Çillerlerin, İnönülerin, Yılmazların ve onların medyadaki hık deyicinin tokmakçılarının Sivas katliamının sorumluluğunu Aziz Nesin'e yüklemelerinde şaşılacak bir şey yoktur.

Faşist katliama büyük protesto... *Sivas'ta gerici-faşistlerin, devlet desteğiyle gerçekleştirdikleri katliam, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da bir dizi yerleşim*

"Bu kaçıncı ölmem hain!"

"Kadılar müftüler fetva yazarsa,
İşte kemend, işte boynum asarsa,
İşte kılınç, işte kellem keserse,
Dönen dönsün, ben dönmezem yolumdan!"

Dinci faşistler "zafer"lerini,
Pir Sultan Abdal'ın heykelini yıkıp,
onu yerlerde sürükleyerek "kutladılar".
Pir Sultan Abdal sembolik olarak
bir kez daha öldürüldü.
Fakat Pir Sultanlar "ölür-dirilir",
onların zulme başkaldırı düşüncesi,
her zaman emekçilerin,
ezilenlerin mücadelesinde yaşar!

NE DİNCİ FAŞİST ŞERİAT DÜZENİ; NE DE FAŞİST TC!

Şimdi Türkiye-Kuzey Kürdistan'da gelişen bir sınıf mücadelesi ve iyice boyutlanmış olan bir ulusal kurtuluş mücadelesi var. Hakim sınıflar bu mücadelede işçi-köylü-emekçi yığınların tüm güçlerini gerçek düşmana –emperyalizmin uşağı faşist TC devletine– karşı birleştirmelerini engellemek için ***"böl-yönet"*** taktiğini uyguluyor.

Kürdistan'da yükselen ulusal kurtuluş mücadelesine karşı Türk şovenizmi, Türk ırkçılığı kışkırtılıyor. Bir yandan ırkçılık ve şovenizm alabildiğine körüklenirken, diğer yandan hiç utanmadan "halkların kardeşliği"nden söz ediliyor.

Emekçilerin bölünmesini ayakta tutmanın bir temel aracı milliyetçilik, şovenizm, ırkçılık ise; diğer bir temel aracı da din ve mezhep ayrılıklarıdır.

biriminde protesto edildi, kitleler faşizme öfkelerini haykırdılar... Bu protesto yürüyüşlerinden birisi de İstanbul'da 200 bin kişinin katılımıyla gerçekleşti...

Güya laik olan TC, dini devlet olarak yorumlayan "Diyanet İşleri" adlı bir kurumlaşmaya sahiptir. Din, güya laik TC'de önemli ölçüde devletin elinde, kontrolünde bir araçtır. Devlet bu aracı her zaman kendi çıkarları doğrultusunda kullanmıştır, kullanmaktadır.

Komünizm ve devrim tehlikesine karşı, açık ırkçı faşist "sivil" sürüler yanında, dini gericiliğin de örgütlenmesine göz yuman faşist TC olmuştur. 12 Eylül sonrasında dinci gericilik en yaygın ve derinlemesine örgütlenmesini, faşist devlet güçlerinin gözetim, denetim ve desteğinde gerçekleştirmiştir.

Fakat gelinen yerde devletin yarattığı bu canavar, artık kendisi devlet iktidarını ister duruma gelmiştir. Sivas'taki katliam bunun açık bir göstergesidir.

Şimdi bir dizi burjuva kalemşör; işçileri, emekçileri, demokratları dinci faşizmin saldırılarına karşı, "laikliği" korumaya çağırıyor. *"Türkiye Laiktir, Laik Kalacak!"* Sivas'ta ölenlerin cenaze törenlerinde sıkça atılan sloganlardan biri!

Biz komünistler, evet laiklikten yanayız. Yani biz, din ve devlet işlerinin birbirinden kesinlikle ayrılmasından yanayız. Biz devlet açısından dinin bütünüyle tek tek bireylerin özel sorunu olduğunu savunuyoruz.

TC'de korunacak bir laiklik yoktur! TC faşist devletinde din ve devlet birbirinden ayrı değil, içiçedir. Biz gerçek laiklikten yanayız. Biz dinci gericiliğe karşı olduğumuz gibi, kemalist-faşist sahte laikliğe de karşıyız.

Biz komünistler, "halk için afyon" olan; her zaman hakim sınıflar tarafından emekçi yığınları avutmak için kullanılan dine karşıyız. Dine karşı olmamız fakat, kişinin özel işi olarak din özgürlüğünü, mezhep özgürlüğünü savunmamızın; dinsel ve mezhepsel baskılara karşı olmamızın engeli değil. Biz dine karşı; materyalist, komünist mücadeleyi, öncelikle dine ihtiyaç yaratan şartlara, sömürü düzenine karşı mücadele olarak kavrıyoruz!

İşçiler, emekçiler açısından şeriat düzeni ile bugünkü faşist TC arasındaki tercih, "kırk katırla kırk satır" arasında; veba ile kolera arasında bir tercih gibidir! Bugün şeriat düzeni tehlikesine karşı, laikliği savunma çağrıları, gerçekte bugünkü faşist TC'yi savunma çağrılarıdır.

Faşist TC'yi savunma, milliyetçi-ırkçı-cinsiyetçi barbarlığı savunmak demektir. Faşist TC'nin işçilerin emekçilerin değil, emperyalistlerin ve uşaklarının devleti olduğu bugün her zamankinden daha açık ortadadır. TC'nin bugünkü başbakanının en büyük övüncü, emperyalist devlet ve tekellerle olan iyi ilişkileridir!

Faşist TC'yi savunmak, Kürdistan'da gerici, kanlı bir savaşı, Kürt ulusuna karşı soykırım savaşını savunmak demektir. Sivas'ta dinci gericilerin saldırıları karşısında "aciz" olan devlet, Kürdistan'da şahindir!

Köyler bombalanıp, boşaltılmakta; köylüler göçe zorlanmaktadır. İşkence, katliam, gözaltında "kaybetme", hizb-i kontra cinayetleri Kürdistan'daki TC'nin kimliğidir! Faşist TC'yi savunmak tüm milliyetlerden, cinsiyetlerden, dinlerden, mezheplerden emekçilerin birbirlerini kırmasını savunmak demektir!

Faşist TC savunulmak bir yana, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da emekçilerin saldırısının baş hedefidir! Olmak zorundadır. Dinci gericiliğin –barbarlığın ne boyutlara varabileceğinin– yalnızca bir örneğidir Sivas katliamı. Şimdi dinci gericilerin emekçi yığınlara vadettiği şeriat cennetinin ne menem bir şey olduğunu, şeriatın hüküm sürdüğü İran açıkça göstermektedir. Şeriat, emekçiler açısından kurtuluş değil, bataktır! Ne şeriat devleti, ne de faşist TC! Bunların ikisi de barbarlıktır!

İŞÇİLERİN-KÖYLÜLERİN DEVRİMCİ-DEMOKRATİK CUMHURİYETİ!

Barbarlığa karşı tek gerçek alternatif sosyalizmdir. Şimdi emperyalist dünyada tüm medya sosyalizmin iflas ettiği düşüncesini yaygınlaştırıyor. Hayır iflas eden sosyalizm değil!

İflas eden; Marx, Engels, Lenin, Stalin'in kuramında ifade edilen sömürünün, sömürücünün ortadan kal-

dırıldığı, *"herkesin yeteneğine göre katkıda bulunup, topluma katkısı ölçüsünde pay aldığı"*, tüm ulus ve milliyetlerin tam hak eşitliği için kardeşçe yaşadığı, kadın-erkek eşitsizliğinin ortadan kaldırıldığı gerçek sosyalist toplum değil.

İflas eden, Lenin-Stalin önderliğindeki muazzzam Sovyet deneyimi değil! İflas eden, *"Bir ağaç gibi tek ve hür, ve bir orman gibi kardeşçesine"* yaşamaya duyulan özlem; hiçbir zorlayıcı aygıt olmaksızın *"herkesin yeteneği ölçüsünde katkıda bulunup, ihtiyacı ölçüsünde aldığı"*, dine olan ihtiyacın ortadan kalktığı, devletsiz komünist toplum düşüncesi hiç değil...

İflas eden; modern revizyonizmin sosyalizm diye yutturmaya çalıştığı, yozlaşmış tekelci bürokrat devlet kapitalizmi ve sosyal-faşizmdir. İnsanlığın geleceği, gerçek sosyalizm ve komünizmdedir.

Ülkemizde, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da tek kurtuluş yolu; Türk, Kürt, Çerkez, Ermeni, Arap, ... tüm milliyetlerden işçi sınıfının, emekçilerin TC devletini demokratik halk devrimiyle yıkmasıdır.

Ancak işçi sınıfı önderliğinde, işçilerin-köylülerin devrimci-demokratik cumhuriyeti emperyalizme bağımlılık zincirlerini kırabilir, ulusal, dinsel, mezhepsel, cinsel tüm baskılara son verip, özgürlüğün şartlarını yaratabilir.

Ancak böyle bir iktidar, tüm ortaçağ kalıntılarını devrimci tarzda temizleyerek, sosyalist devrimin ve toplumun yolunu açabilir. Barbarlığın tek alternatifi budur.

Halkların kardeşliği, ancak bu alternatif için ortak mücadele içinde ve ortak mücadele ile yaratılabilir.

Bu alternatif için mücadele, günün görevidir. Bu alternatif için yolu gösteren örgüt TKP/ML(BOLŞEVİK)'tir! Bütün milliyetlerden kadın-erkek sınıf bilinçli işçiler: TKP/ML(BOLŞEVİK) saflarında birleşin!

Zincirlerinizden başka kaybedecek bir şeyiniz yok! Kazanacağınız, sizin mücadeleniz ile kurulacak olan yeni bir dünya var!

7 Temmuz 1993

TKP/ML(BOLŞEVİK)
Merkez Komitesi

Sivas katliamı ülkenin bir dizi yerinde çeşitli eylemlerle protesto edildi. Protesto eylemlerinden biri de İstanbul'da yapıldı. 200 bin kişinin katıldığı bu eylemde Bolşevikler, aşağıda yayınladığımız bildiriyi de dağıttılar.

Sivas katliamının baş sorumlusu, faşist Türk devletidir!

İşçiler... Emekçiler...

Faşist Türk devleti, yükselen Kürt ulusal kurtuluş hareketini ve her geçen gün gelişen sınıf hareketini bastırmak, susturmak, ezmek için katliam üstüne katliam gerçekleştiriyor! Faşist Türk devletinin gerçekleştirdiği katliamların haddi hesabı yoktur! O, en son katliamı 2 Temmuz günü Sivas'ta 36 devrimci-demokratı diri diri yakarak gerçekleştirmiştir!

Faşist Türk devleti geçmişte yaptığı katliamlara bir yenisini daha 2 Temmuz günü ekledi! Sivas'taki katliam da tıpkı geçmişte Maraş'da, Çorum'da, Malatya'da yapılan katliamlar gibi, aleni bir biçimde planlı ve organizeli yapıldı!

Faşist Türk devletinin tarihi kara bir tarihtir! Faşist Türk devletinin tarihi; ırkçılık, milliyetçilik, şovenizmin tarihidir! Faşist Türk devletinin tarihi; soykırımlar tarihidir! Faşist Türk devletinin tarihi; Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını ve Arap, Ermeni, Laz, Çerkez, Gürcü ve diğer azınlık milliyetlerin milli haklarını gaspetme ve katliam, zorbalık, ideolojik saldırılarla ulus ve milliyetleri eritme tarihidir! Faşist Türk devletinin tarihi; "böl ve yoket" tarihidir! Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da ezilen ulusal azınlıklara karşı zorbalık, her başkaldırıda gündeme gelmiş ve gelecektir! Faşist Türk devletinin tarihi; ulusal düşmanlığı körükleyen, bir halkı diğerine boğazlatan, bir mezhebi diğerine karşı kışkırtıp, kırdıran bir tarihtir! Faşist Türk devletinin tarihi; işçileri, emekçileri ırkçılık, milliyetçilik propagandasıyla bölen, parçalayan bir tarihtir!

Çeşitli milliyetlerden Türkiye ve Kuzey Kürdistanlı
işçiler... emekçiler...

Faşist Türk devleti, ırkçılık, milliyetçilik ve şovenizm oyunlarıyla işçileri, emekçileri bölüp parçalayarak, onları kendi öz sınıf meselelerinden uzaklaştırmak; felakete sürüklemek istiyor!

Faşist Türk devletinin amacı halkları birbirine boğazlatmaktır! Onun amacı hem yürüyen Kürt ulusal kurtuluş hareketini, hem de gelişen sınıf mücadelesini bastırmak, susturmak, ezmek için, milliyetleri ve mezhepleri birbirine düşürmek, birbirine boğazlatmaktır!

Çeşitli milliyetlerden işçiler... emekçiler...

Sınıf davanıza ihanet etmeyin! Faşist Türk devletinin pis oyunlarına alet olmayın! Unutmayın ki, halkların birbirlerini boğazlamaları, işçilerin sınıf davalarına ihanettir! Tüm ezilenler, sömürülenler, tüm işçiler, emekçiler kardeştir! Tüm işçilerin, emekçilerin hedefi birdir, mücadelesi birdir, düşmanları birdir! İşçilerin, emekçilerin can düşmanı, baş düşmanı, kana doymak bilmeyen faşist Türk devletidir!

İşçiler... emekçiler... Kurtuluşunuz, ne emperyalizme bağımlı kemalist faşist düzende, ne de gerici, faşist şeriat düzenindedir! Kurtuluşunuz, işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimindedir! Kurtuluşunuz, İşçilerin-Köylülerin Devrimci-Demokrat Diktatörlüğü'ndedir!

- YAŞASIN İŞÇİLERİN, EMEKÇİLERİN BİRLİĞİ!
- KAHROLSUN IRKÇILIK, MİLLİYETÇİLİK VE ŞOVENİZM!
- HALKLARIN KARDEŞLİĞİ İÇİN FAŞİZME ÖLÜM, TEK YOL DEVRİM!
- FAŞİST TÜRK DEVLETİNE ÖLÜM!

7 Temmuz 1993

TKP/ML(BOLŞEVİK)

Emperyalist paylaşım bütün hızıyla sürüyor...

"Barış" lafları ayyuka çıkarken her yanda kanlı, gerici savaşlar gündemde!

Gürcistan'da, Ermenistan'da, Abhazya'da, Azerbaycan'da, eski Yugoslavya'da, Afganistan'da... savaş var.

Emperyalist haydutlar, parçalanan Yugoslavya'da pay kapma yarışında. Arabulucudan, barış görüşmelerinden, çözüm planlarından geçilmiyor...

Fakat Bosna Hersek'te müslüman Boşnakların üzerinde ırkçı-şoven Sırp katliamı sürüyor. Katliama Hırvat faşistleri de katılıyor...

Barış, insani yardım vb. adına Sırbistan'a emperyalist müdahale hazırlıkları sürüyor...

Irak, ABD emperyalistlerinin canı istediğinde "barış" adına bombalanıyor...

Türk faşistleri Sırbistan'a karşı bir emperyalist müdahalenin baş kışkırtıcıları içinde yer alıyor...

Emperyalizmin "barış" ve "insani yardım"ının ne olduğu Somali'de görülüyor: Emperyalist sömürgeci işgal... Halka karşı savaş...

Kuzey Kürdistan'da Kürt ulusunun kurtuluş mücadelesine karşı barbar savaş yoğunlaştırılıyor...

Kafkaslar'daki kan gölünde Türk faşistleri de cirit atıyor...

Her yerden savaş tamtamlarının sesi yükseliyor...

Her yerden emperyalist, gerici, karşı-devrimci savaşların emekçi yığınlara getirdiği felaket ve dehşet yankılanıyor...

Emperyalist, gerici, karşı-devrimci savaş barbarlığına karşı tek alternatif: Devrimci savaş!

YA BARBARLIK, YA SOSYALİZM!

"Emperyalist savaştan ve onu kaçınılmaz şekilde yaratan emperyalist barıştan, bu cehennemden Bolşevik mücadele olmaksızın, Bolşevik devrim olmaksızın kurtulunamaz!"
– LENİN –

EMPERYALİSTLERİN propagandasına bakılırsa, şimdi *"kalıcı barış çağı"* içinde olmamız gerek! Öyle ya, emperyalizmin propaganda araçları medyalar çok değil, bundan birkaç yıl önce, dün yada savaşların kaynağı olarak *"Komünist* (gerçekte sosyal-emperyalist) *Doğu Bloku"* ve *"özgürlükçü demokratik* (gerçekte klasik emperyalist) *Batı Bloku"* arasındaki bölünmeyi gösteriyor, bu bölünmenin aşılması ile dünyanın *"kalıcı barışçağı"*na gireceğini müjdeliyordu.

Onların bu palavraları, karşı-devrimci modern revizyonistler tarafından da destekleniyordu. İki "blok"un temsilcilerinin *"zirve görüşmeleri"*, *"atom silahlarını sınırlama anlaşmaları"* vb., *"barış"* için çok önemli adımlar, *"sağduyunun zaferi"* vb. olarak tanıtılıyordu.

Sosyal-emperyalist blok, 80'li yılların sonunda bir iskambil kulesi gibi çöktü! Doğu Bloku - Batı Bloku çatışması bu şekilde ortadan kalktı! Eski Doğu Bloku ülkelerinde de şimdi Batı Bloku'nun "özgürlükçü-demokrasi"si iktidarda! Emperyalist propagandistlerin müjdelerine göre, şimdi artık "barış" olması gerek!

Fakat gerçek durum öyle değil! Emperyalizm ile kalıcı barış olamayacağı, gerici, karşı-devrimci savaşların emperyalizmin ayrılmaz bir yol arkadaşı olduğu, şimdi çok daha açık görülüyor.

Emperyalist medyaların vadettiği "kalıcı barış"ın şimdiki görünüşü, "dengesi bozulan" dünyanın emperyalistler arasında yeniden paylaşılması için yürütülen hummalı bir faaliyettir. Dünyanın paylaşılmasında emperyalist haydutlar için her araç, bu arada *"barış"*, *"demokrasi"*, *"insani yardım"* vb. adına yürütülen gerici, karşı-devrimci savaşlar da mübahtır.

• • •

Emperyalistler yeni düzenden söz ediyorlar. "Kalıcı barış", emperyalist

propagandalara göre bu "yeni düzen" in en temel özelliklerinden biri! Bu "yeni düzen"in "barış" bağlamında gerçekte ne demek olduğu, ilk kez bundan 3 yıl önce, kanlı "Körfez Savaşı" sırasında yaşandı.

Savaş, faşist Saddam Hüseyin Irak'ı nın, en az kendi kadar gerici Kuveyt'i işgali ile başladı. *"Yeniden paylaşım"*da erken davranıp, payını büyütmek, bölgesel bir büyük güç olmak peşinde koşan faşist Irak rejimi, 2 Ağustos 1990'da dünya petrol rezervlerinin % 18'ine sahip olan Kuveyt topraklarını, bu toprakların tarihi olarak zaten Irak' ın bir parçası olduğu gerekçesi ile işgal ve ilhak etti. Hemen bütün emperyalist, bağımlı, işbirlikçi, uşak devletler, sahtekarca bunun "özgürlük ve demokrasi"ye tecavüz olduğu yaygarasını kopardılar.

Gerçekte, emperyalist dünyanın "özgürlük ve demokrasi" dediği, kendi çıplak emperyalist çıkarlarından başka bir şey değildi. Kuveyt'in işgali ile, başta ABD olmak üzere, Batılı emperyalist güçlerin sağlam "müttefik" lerinin kontrolündeki garantili ve ucuz fiyatla, sürekli akışlı petrol yataklarının izin verilemez ölçüde büyük bir bölümü, Arap milliyetçisi "güvenilmez" bir gücün eline geçmiş oluyordu.

Ortadoğu'da emperyalist yeniden paylaşımda hesapta olmayan bir yerel "küçük" haydut, emperyalist büyük haydutların payını kapma cüretini gösteriyordu. Bu duruma göz yumulamazdı! Emperyalist medyaya büyük bir kampanyanın startı verildi.

Bizzat emperyalist ve sosyal-emperyalist büyük haydutlar tarafından beslenip, büyütülen, dişine-tırnağına kadar silahlandırılan faşist Saddam rejiminin *"insanlık düşmanı"*, *"demokrasi düşmanı"*, vb. olduğu keşfedildi. Emperyalist çıkarları gerektirdiğinde Saddam rejminin, örneğin Kürt halkı üzerindeki insanlık düşmanı, korkunç katliamlarını yok sayanlar, şimdi yarattıkları canavar kendi çıkarlarını tehdit ettiğinde, ona karşı *"demokrasi"*, *"insan hakları"*, *"özgürlük"* savunucusu rolüne giriverdiler.

Hemen bütün emperyalist dünya, "Birleşmiş Milletler" (BM) kararlarında ifadesini bulan bir "birlik" oluşturdu. ABD'nin başını çektiği, BM kararları ile *"uluslararası hukuk"* savunucusu görünümüne giren, emperyalist-gerici koalisyon, Irak rejimine Kuveyt' ten çıkması için tanınan sürenin dolması ardından, Irak halklarına karşı

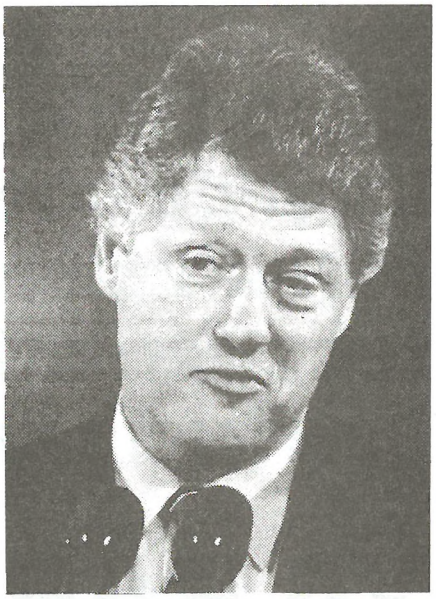

Clinton... *"68'li, "barışçı" başkan... O'nun da diğerlerinden farkı yok!*

son yılların en barbar savaşlarından birini yürüttü.

Bu korkunç savaşta yüzbinlerle Irak işçisi, köylüsü, emekçisi hayatını yitirdi. Sakat ve evsiz barksız kaldı. Irak'ta bugün hâlâ bu savaşın yaraları kanıyor. Irak'a karşı hâlâ tam bir ekonomik ambargo uygulanıyor. Bu ambargonun yalnızca ilaç bağlamında sonucu: Savaşın bitmesinden bu yana 280 bin Iraklı'nın ilaçsızlıktan ölmesi! Burada korkunç bir barbarlıkla cezalandırılan faşist Hüseyin rejimi altında zaten inim inim inleyen Irak halklarıdır!

BM'nin bir üyesi olan Irak'ın, güya uluslararası hukuk korumasında olan toprak bütünlüğü, yine BM kararları ile parçalanmış durumda. Irak'ın Kuzeyi (Güney Kürdistan), *"Kürt halkını Saddam'ın saldırılarından korumak"* gibi *"insani"* bir gerekçe ile –gerçek gerekçe, Musul-Kerkük petrol yataklarının "güvenilmez" Saddam rejiminin denetiminden çıkarılmasıdır– resmen ABD, Fransız, İngiliz *"koruması"*-işgali altındadır. 36. paralel dairesinin kuzeyinde Irak uçaklarının uçmasına bile izin yoktur.

Faşist TC bu açık emperyalist işgalde, emperyalist ağabalarının yanındadır. Bu *"koruma"*-işgalin önemli bir askeri gücü Kuzey Kürdistan'da, TC sınırları içinde, TC hükümetlerinin ve parlamentosunun onayı ile konuşlandırılmıştır. Irak halklarına ölüm yağdıran uçakların bir bölümü İncirlik' ten havalanmaktadır. Irak halklarına ölüm getiren ekonomik ambargonun en önemli kilitlerinden biri TC'dir.

ABD'nin emperyalist şefleri ülkelerinde "kahramanlık ve kararlılık" gösterisi yapma ihtiyacı duyduklarında, Irak'ı tam bir şamar oğlanı gibi kullanmaktadır. BM kararlarına uymuyor gerekçesi ile, Irak ikide bir ABD emperyalizminin askeri saldırılarının hedefi olmaktadır.

Güya *"barışçı"*, *"68'li"* yeni başkan Clinton'un da ilk kahramanlık gösterisi, Bağdat'ı füzelerle vurmak olmuştur! Gerekçe: Bush'un Körfez Savaşı yıldönümünde, 1992 yılında Kuveyt'e yaptığı ziyaret sırasında, ona karşı güya bir suikast planlanması! Bunun da ardında güya Irak'ın duruyor olması! ABD emperyalizminin şefi göğsünü gere gere, *"Biz terörizme geçit vermeme konusunda kararlıyız"* diyor ve Bağdat'a füze saldırısını, bu "kararlılığın" ifadesi olarak gösteriyor.

Ve bir kaç Arap ülkesi dışında tüm emperyalist dünya, yüzlerce binanın yıkılmasına, yüzlerce insanın ölmesine, yaralanmasına, sakat, evsiz-barksız kalmasına yol açan bu insanlık düşmanı, korkakça, gerçek anlamda terörist eylemi alkışlıyor! BM Güvenlik Konseyi, ABD temsilcisinin raporunu dinliyor ve ABD'nin saldırısını haklı buluyor, kınanmasına bile gerek görmüyor! İşte *"yeni düzen"* bu!

Bu adı yeni, kendi bilinen eski emperyalist düzende, BM teşkilatı şimdi çok daha açık bir biçimde, emperyalist yeniden paylaşımda emperyalist büyük güçlerin kendi aralarındaki pazarlık arenası ve kendi dışlarındakilere karşı ortak harekatın koordine edildiği ve *"tüm dünya halkları"* adına yapıldığı görünümünün verildiği kurum haline geliyor.

• • •

Emperyalist "yeni düzen"in çirkin emperyalist yüzünün en açık görüldüğü yerlerden biri Somali! Somali şimdi BM kararı ile resmen sömürgeci işgal altında.

Dünyanın bir çok ülkesinden, bu arada Türkiye'den de gönderilen binlerce asker, "BM Barış Gücü" adı altında, Somali'de başını ABD'nin çektiği, fakat bütün emperyalist büyük güçlerin içinde olduğu bir işgal gerçekleştiriyor. Bu işgalin laftaki gerekçesi, Somali'ye *"barış götürmek"*, Somali'de açlık tehlikesine karşı *"insani yardım"* götürmek, Somali'de savaşan tarafları *"barıştırarak"*, *"kaosa son vermek"*, *"işleyen bir devletin kurulmasına yardımcı olmak"*, vs. vs. ...

Bu işgalin gerçek amacının laftaki gerekçelerle bir ilgisi yoktur. Gerçek, çıplak emperyalist çıkarlarda aranmalıdır: Özellikle casus uydular aracılığıyla edinilen ve daha sonra yapılan jeolojik araştırmalarla kesinleştirilen bilgiler, Somali'de zengin petrol yatakları olduğunu göstermiştir. Bu petrol yataklarının mutlaka emperyalist denetim altına alınması gerekmektedir! Bu zenginliğin güvenilmez ve kendileri savaş içinde olan rejimlerin denetiminde olmasına izin verilemez!

Eğer Somali'de emperyalizmin istediği gibi bir rejimi, doğrudan müdahale olmadan yerleştirme imkanı yoksa, o zaman askeri müdahale ile bu yapılmalıdır! Somali ayrıca yalnızca petrol yatakları nedeni ile değil, coğrafi-stratejik konumu ile de çok önemlidir. Ortadoğu ve Afrika'ya hakimiyette "Afrika Boynuzu" çok önemli bir üstür! Geçmişte bloklar arası kapışmada, Somali'nin önemi çok açık görülmüştür. O, bu önemli geo-stratejik konumu itibarıyla da, "kaos"a, sonunda ne çıkacağı belli olmayan "içsavaş"a terkedilemez! İşte emperyalist güçlerin esas dürtüleri bunlardır.

Bunların üzeri "insani yardım" gibi güzel sözcüklerle, "barış götürmek" gibi yüksek insani amaçlarla örtülmüştür. Emperyalistlerin gerçekte "açlığa karşı" mücadele diye bir sorunu yoktur. Bugün Afrika'daki açlık, öncelikle sömürgeci emperyalist talan siyasetinin sonucudur. Açlığa karşı gerçek mücadele, emperyalizme karşı mücadele olmak zorundadır.

Onların istedikleri "işleyen devlet" emperyalizme uşaklık edecek bir devlettir. Onların götürdüğü "barış"ın ne olduğunu her gün görüyoruz: Onların "barışı" emperyalist işgaldir. İşgale karşı direnenlerin hunharca öldürülmesi, en modern silahlarla Somali halkına karşı girişilmiş katliamdır. "İnsani değerler"le gerekçelendirilen bu açık katliamda bugün emperyalist büyük güçlerin tümü pay sahibidir.

Örneğin Almanya, Somali pastasını ABD'ye kaptırmamak için, İkinci Dünya Savaşı sonrasında galip güçler tarafından dikte ettirilen ve Almanya'nın Almanya sınırları dışına askeri güç göndermesini yasaklayan Anayasasını hiçe sayarak, *"bu güç savaşmaya gitmiyor, insani yardım amacıyla gidiyor"* sahte gerekçesi ile, Somali'ye 1500 kişilik bir güç göndermiştir. Anayasa Mahkemesi de Alman emperyalizminin "yüksek" çıkarları(!!!) için, hükümetin işi kitabına uyduran gerekçesini kabul etmiş, asker göndermenin anayasaya uygunluğunu onaylamıştır. Bu "ilk"i kuşkusuz başkaları da izleyecektir.

Faşist TC ordusundan bir güç de, Somali işgalinde "paralı asker" olarak rol almaktadır. Somali'de işgal ordularının komutanlarından biri Türk'tür. Türk hakim sınıfları bu utanılacak durumla övünmektedirler. Kore'de olduğu gibi, Somali'de de Türk askeri emperyalist çıkarlar uğruna, BM adına, bir ülkenin işgal edilmesinin, bir halka karşı emperyalist, gerici bir savaşın aleti olmaktadır. Türk hakim sınıfları, yeniden paylaşımda pastanın kırıntılarından daha fazla pay kapabilmek için bu işe girmiştir.

Biz;

-Somali'de "Barış Gücü" maskeli katliama son!

-Somali'deki açlığın üreticisi ve nedeni emperyalizmdir!

-Emperyalist işgalciler, Somali'den defolun!

-Faşist Türk ordusu, Somali'den defol!

diyoruz...

• • •

Irak ve Somali, içine girildiği müjdesi verilen "kalıcı barış"ın ne demek olduğunu, emperyalizmin gerici savaşsız yaşayamayacağını, emperyalizmin bir temel özelliğinin gerici savaşlar olduğunu bir kez daha açıkça gösterdi, gösteriyor.

Fakat emperyalizmin çıkarları doğrultusunda yürüyen savaşlar Irak'la, Somali ile de sınırlı değil. Dünya 90'lı yıllarda, yani bloklar arası çatışmanın tarihe karışmış olduğu, güya "kalıcı barış çağı" olması gereken dönemin şimdiye dek yaşadığımız ilk üç yılında, İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana en kanlı, gerici savaşlara sahne oldu, oluyor.

Bu, emperyalizmin mantığına uygun bir gelişme. Emperyalist dünyada geçmişteki güç dengeleri bozulmuş durumda. Yeni bir denge, yeni bir "düzen" aranıyor. Emperyalist dünyada bu yeni denge için bir tek kıstas vardır: GÜÇ!

"Yardım" adına işgal! *Emperyalist "yeni düzen"in çirkin emperyalist yüzünün en açık görüldüğü yerlerden biri Somali! Somali şimdi BM kararı ile resmen sömürgeci işgal altında.*

Bu yeni denge arayışları içinde şimdi emperyalistler, her ulusal devlet olduğu gibi, her ulus ve ulusal azınlık da, milliyetçi temelde, kendi koparabileceğinin en fazlasını istiyor. Emperyalist büyük güçler başta olmak üzere, tüm emperyalist güçler de, milli temeldeki çelişmeleri kışkırtıyor. Her biri andaki kendi emperyalist çıkarlarına göre, kâh *"özgürlük"*, *"ulusların kendi kaderini tayin hakkı"* taraftarı kesiliyor; kâh *"terörizme karşı devletlerin kendini savunma hakkı"*ndan dem vurup, *"bölünme"*ye karşı tavır koyuyor.

Özellikle Balkanlar ve dağılan eski sosyal-emperyalist Rus imparatorluğu ve hemen bütün çok uluslu devletler etnik çatışmalarla kaynıyor. Kafkaslar'dan, Ermenistan'dan, Azerbaycan'dan, Gürcistan'dan, Abhazya'dan, Moldavya'dan, Afganistan'dan; Hindistan'dan, Sri Lanka'dan, Avrupa'nın göbeğinde Bosna-Hersek'ten, Sırbistan'dan, Hırvatistan'dan tank, top, tüfek, füze gürültüleri, canhıraş feryatlara karışarak yükseliyor. Gerici savaşın ateşleri içinde yüzbinlerle, milyonlarla insan telef oluyor!

• • •

Bugün gerici savaşların en kanlı ve barbarca yürüyenlerinden biri, dağılmış olan Yugoslavya toprakları üzerinde sürüyor.

"Büyük Sırbistan" kurma peşinde koşan, bir bölümü hala "sosyalist" maskeli ırkçı-şoven Sırp burjuvazisi, bugün Bosna-Hersek'te müslüman Boşnak yığınlara karşı barbar bir yok etme, sürme, fetih savaşı yürütüyor.

Daha düne kadar Sırp yayılmacılığına karşı varolan Boşnak-Hırvat işbirliği de dağılmış durumda. Şimdi Hırvat ırkçılığı da, Bosna-Hersek'i "Hırvatistan"a dahleylemeyi planladığı bölümünde müslüman Boşnakları sürme, "etnik temizlik" savaşı sürdürüyor.

Müslüman Boşnaklar islam gericiliği, faşist TC ve biraz da dolaylı ABD desteği ile savaş yürütüyor. ABD'nin, müslüman Boşnaklara daha açık destek talebi –örneğin Boşnaklara silah ambargosunun kaldırılması talebi– şimdilik, Sırp burjuvazisi ile de arayı tam bozmak istemeyen Avrupa'daki emperyalistler tarafından geri çevriliyor.

Savaş, Hırvat faşistlerinin yeni provokasyonları sonucu, Sırp-Hırvat cephesinde yeniden kızışma belirtileri gösteriyor.

"Savaşın Kosova ve Makedonya'ya yayılmasını engellemek" görünür ve ilan edilen amacıyla, Kosova ve Makedonya sınırlarına BM Barış Gücü askerleri yerleştirildi. Bunlar, gerçekte işgal askeridir. Somali'de yapılan, burada da yapılmaya hazırlanılmaktadır.

Eski Yugoslavya'da süren bu gerici, barbar savaşta şimdiye dek 200 bine yakın ölü, yüzbinlerle yaralı var. 3 milyona yakın Hırvat, müslüman Boşnak ve Sırp, "etnik temizlik" ırkçılığı için yerinden yurdundan edilmiş, göçe zorlanmış durumda.

Düne kadar birbirine komşu olanlar, barış içinde bir arada yaşayanlar, ırkçı-şoven bir milliyetçilik temelinde, birbirine düşman edilmiş durumda. Savaş esirleri toplama kamplarına tıkılıyor. 2 milyona yakın insan bugün de savaştan kaçmak için yollarda.

Eski Yugoslavya'daki gerici savaş, bir kez daha gerici savaşın baş hedeflerinden birinin kadın cinsi olduğunu, kadınlara yönelen cinsel saldırıların savaş döneminde savaşın en önemli araçlarından biri olarak meşrulaştırıldığını gösteriyor.

Onbinlerle yüzbinlerle Boşnak, Hırvat, Sırp kadın, bu savaşta "karşı" tarafın erkeklerinin tecavüzüne uğradı. *"Düşmanın kadınını gebe bırakmak"* en büyük "kahramanlık"; "düşmanı" yıkmak, yıpratmak için en önemli silahlardan biri oldu.

Yalnızca eski Yugoslavya'da değil, tüm gerici savaşlarda bu böyle! Savaşın getirdiği maddi ve manevi yıkım, bu erkek egemen düzende, "erkek" savaşlarında en fazla kadın cinsini ve çocukları yaralıyor.

Gerici savaşların getirdiği maddi ve manevi yıkımın, kadınlar açısından bir sonucu da, fuhuşun artması. Somali'ye giden askerlerin sırt çantalarında birlikte götürdükleri en önemli malzemelerden biri, prezervatiftir. "Barış" kahramanlarına AIDS bulaşmasın diye! Bugün tüm savaş alanlarında burjuvazi "fuhuşu" tam bir sanayi dalı haline getiriyor.

Eski Yugoslavya'da sürmekte olan savaşta, emperyalist medya tek yanlı olarak Sırp barbarlığının resimlerini yayıyor dünyaya. Emperyalistler kendi suçlarının üzerini örtmek için yeni bir günah keçisi bulmuş durumda: Irkçı ve savaş suçlusu Sırp rejimi, şimdi aynı 1990 Ağustos'undan başlayarak Irak rejiminin somutunda yapıldığı gibi, ideolojik ve politik olarak teşhir ediliyor. Emperyalist dünya Sırbistan'a bir askeri saldırı, yine BM elbiseli, barış maskeli bir müdahale için kamuoyunu hazırlamış durumda.

Şimdi bu müdahalenin önünde bir kaç pürüz vardır:

En önemli engel, Irak'ta ve Somali'de olduğunun tersine, burada emperyalistler arası fikir birliğinin henüz sağlanmamış olmasıdır. Bir bölüm Batı Avrupalı emperyalist, eski Yugoslavya'da alınacak fazla bir şey olmadığından (petrol yok Yugoslavya'da!) yapılacak bir askeri müdahalenin olası faturasının, alınana değmeyeceği görüşündedir. Bu yüzden de hâlâ askeri müdahale için olur vermemiştir.

Saraybosna... *Bugün gerici savaşların en kanlı ve barbarca yürüyenlerinden biri, dağılmış olan Yugoslavya toprakları üzerinde sürüyor. Haksız savaşta ölen insanların cesetleri, artık günlük "olağan görüntüler"den...*

Diğer yandan Rus emperyalizmi, Sırp burjuvazisine doğrudan bir saldırı durumunda, buna destek vermekte çok zorlanacaktır. Rusya'ya rağmen bir müdahale ise, BM adına olamaz!

Diğer yandan, Sırbistan'ın coğrafi yapısı gerilla savaşına çok uygun, Sırp ordusu ve halkı da gerilla savaşı konusunda eğitimlidir. Sırbistan'a karşı bir askeri müdahale, uzun süreli bir savaşa dönüşme tehlikesini beraberinde taşımaktadır.

Yine bir askeri müdahale, savaşın Balkanlar'da yayılması tehlikesini azaltacağına, arttırma işlevi de görebilir.

Bütün bu ve benzeri sebepler, Sırbistan'a karşı doğrudan askeri müdahale konusundaki zorluklardır. Buna rağmen ABD, Türkiye ve müslüman ülkelerin de istekleri doğrultusunda, askeri müdahale yanlısı tavır takınmakta ve hazırlanmaktadır.

Şimdilik yürütülen bir sürü barış görüşmesi üzerinden Sırbistan burjuvazisi "barış"a zorlanmakta; bu arada Sırbistan'da emperyalistlerin dediğini yapacak bir yönetim için "muhalefet" desteklenmektedir.

Bütün bu girişimlerin emperyalistlerin istediği doğrultuda bir sonuç vermemesi halinde, Sırbistan'a doğrudan bir askeri saldırının –bu, işgal biçiminde olmasa da– BM kararıyla gündeme gelmesi, *"barış"*, *"demokrasi"*, *"ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı"* adına Sırbistan'ın cezalandırılması; yani emperyalist-gerici koalisyon silahlarının Sırp halkına şimdi olduğundan çok daha yoğun bir savaş yaşatması, ölüm ve felaket kusması olasıdır. Nasıl ki emperyalist-gerici koalisyonun faşist Irak'a karşı savaşı haksız, emperyalist bir savaş idiyse, Sırbistan'a yapılacak bir askeri saldırı da emperyalist bir saldırı olacaktır! Sırbistan burjuvazisinin bugün yürüttüğü haksız, barbar savaşın alternatifi, bir başka haksız, barbar, emperyalist savaş değildir, olamaz.

Böyle bir saldırının emperyalistler açısından gerçek amacı, dağılan Yugoslavya'da kendine en büyük payı kapmaya çalışan ve emperyalistlerin bugün kontrol edemediği Sırp burjuvazisinin burnunu sürtmek, onu kontrol altına almak ve eski Yugoslavya'da nüfuz alanlarını –tabii güce göre– yeniden pay etmek olacaktır.

İnsan haklarının, demokrasinin, özgürlüğün en büyük düşmanlarından, Bosna-Hersek halkları için kurtuluş

"BM'nin barışı katliamdır!" *Londra'da, ABD'yi ve BM'yi protesto gösterisinde taşınan bir pankartta yazılan bu slogan gerçeği bir kez daha dile getiriyor...*

beklemek, bunun için müdahale talep etmek, bilinçli çarpıtma değilse, korkunç bir saflıktır.

Biz komünistler, açıkça, bugün Bosna-Hersek'te yürüyen gerici savaşa, öncelikle de ırkçı-faşist Sırp rejiminin barbar saldırılarına karşı olduğumuzu açıklıyoruz. İki yüzlü emperyalist devletlerin ellerini eski Yugoslavya'dan bütünüyle çekmesini; savaşan tarafların derhal ateş kesmesini talep ediyoruz. İki yüzlü emperyalist devletlerin kapılarını savaştan kaçanlara ardına dek açmalarını talep ediyoruz. Biz ırkçı-faşist Sırp rejimine karşı yürütülen emperyalist müdahale hazırlıklarına ve savaş kışkırtıcılığına da karşı olduğumuzu ilan ediyoruz.

Bütün demokrat ve devrimci insanları, bugün Yugoslavya'da akan kanın durdurulması için yapabileceklerinin azamisini yapmaya; kendi ülkelerinde savaşın nedeni olan emperyalist sisteme karşı mücadeleye çağrıyoruz.

Biz şunu diyoruz:

-Eski Yugoslavya'daki gerici, karşıdevrimci savaşa hayır!

-Bosna Hersek'te soykırıma hayır!

-Etnik temizlik soykırımdır!

-Soykırım ırkçılığın eylemidir!

-Irkçılık, emperyalizmin ayrılmaz yol arkadaşıdır!

-Emperyalizmi yıkalım!

-Emperyalist müdahaleye hayır!

-Faşist TC... Kanlı elini Bosna-Hersek'ten çek!

-Sırp faşizmi, ırkçılığı ve yayılmacılığına; Sırp-Hırvat gericiliği komplosuna; müslüman Boşnaklar üzerinde soykırıma karşı mücadele edelim!

-Sırp ırkçılığına karşı Türk ırkçılığı bayrağı altında; müslüman Boşnakların katline karşı dinci-gericiliğin bayrağı altında mücadele olmaz!

-Türk faşizmi ve dinci gericiliğin Boşnakların mücadelesini kullanma çabalarına hayır!

-Sırp, Hırvat, Boşnak, Arnavut, ... Yugoslavya'nın tüm milliyetlerden işçi ve emekçileri; burjuvazinin ırkçı kanlı bayrağı altından çıkın; birbirinizi kırmakta hiçbir çıkarınız yoktur!

-Düşmanınız bütün milliyetlerden burjuvalar, sömürücülerdir!

-Devrim için, devrim mücadelesinde, burjuvaziye, emperyalizme karşı birleşin!

-Halkların kardeşliği için,
TEK YOL DEVRİM!

• • •

Saldırgan milliyetçilik, şovenizm, ırkçılık, yalnızca bugün sıcak savaş yürüyen alanlarda kışkırtılıp, gelişmiyor. Hayır, o bugün *"en derin barış"*ın hüküm sürdüğü emperyalist ülkelerde de bütün hızıyla hakim sınıflar tarafından körükleniyor ve gelişiyor. Yugoslavya'dan, Kafkaslar'dan kan ve ateş resimlerine, her geçen gün daha fazla, Hünxhe'lerin, Rostock'ların, Mölln'lerin, Solingen'lerin resimleri karışıyor!

Bloklar arası çatışmanın olduğu dönemde, "seyahat özgürlüğü" üzerine

çok ahkam kesen Batı Avrupa'daki emperyalist devletler, ABD, Japonya, şimdi yıkılan duvarların yerine çok daha yükseklerini çekiyor, yoksulluk-açlık göçmenlerine ve siyasi göçmenlere karşı...

Her emperyalist güç, kendi ülkesinde halkı, başka halklara karşı kışkırtıyor. Irkçılık geliştiriliyor, gelişiyor. Çünkü yeniden paylaşımda, olası bir savaşta burjuvazinin sağlam bir cephe gerisine ihtiyacı vardır. Sağlam cephe gerisinin en temel unsuru, emekçilerin milliyetçilik - ırkçılık temelinde kendi burjuvazisinin amaçları doğrultusunda birleştirilmesidir. Bu yüzden burjuva siyasetçilerin timsah gözyaşlarına, ırkçı saldırılara karşı "mum"lu gösterilerine aldanılmamalıdır.

Irkçılık emperyalizmin kaçınılmaz yol arkadaşıdır. Ve o, savaş hazırlıkları ve savaşla kolkola gider! Irkçılık, içte faşistleşmenin yalnızca bir yönüdür. Demokratik hakların kısıtlanması, devrimci ve demokratik örgütlenmelere saldırılar, faşistleşmenin bir başka yönüdür.

İşte Almanya'daki son Grams cinayeti. Burjuvazi –aynı Türkiye'de olduğu gibi– devrimcileri "yargısız infaz" ediyor. Alman burjuvazisi bu konuda tecrübelidir!

İç faşistleşme, dışta saldırıya hazırlığın yol arkadaşıdır. Yeniden paylaşım dalaşına bütün emperyalist ülkelerde içte faşistleşme eşlik etmektedir. Bu, emperyalizmin mantığı gereğidir!

Biz bütün bu gelişmeler karşısında;

-Irkçılığa karşı mücadele, emperyalizme karşı mücadeleden ayrılamaz!

-Irkçılığa ve faşizme karşı mücadele etmek isteyen; bulunduğu ülkede emperyalist devlete karşı sosyalist devrim mücadelesine katılmak zorundadır!

-Faşizme ve ırkçılığa karşı mücadelede Öz Savunma Örgütleri kurun!

-Devlete ve faşist çetelere karşı direnişi örgütleyin!

diyoruz...

• • •

Savaş yalnızca dışarda değil! Kuzey Kürdistan da tam bir savaş alanı. Faşist TC'nin hakim sınıfları, bırakalım barışı, ateşkesten bile yana olmadıklarını; Kuzey Kürdistan'da *"devletin vatanı ve milleti ile bölünmez"*liği ırkçı ilkesini savunma adına barbar savaşı yürütmeye, yoğunlaştırmaya kararlı olduklarını bir kez daha gösterdiler.

Kuzey Kürdistan'daki savaşın bir tarafı olarak PKK'nın 93 Newroz'u ön-

Kuzey Kürdistan...
Faşist devletten yana açık tavır koymayan yerleşim birimlerinde, halk topyekün cezalandırılmakta, köyler, kasabalar, topa tutulmakta, evler yakılıp-yıkılıp-yağmalanmakta, Kürt emekçileri göçe zorlanmaktadır.

cesi ilan ettiği *"tek taraflı ateşkes"*e ve görüşerek anlaşma önerisine faşist TC'nin verdiği cevap, savaşı yoğunlaştırmak ve PKK savaşçılarına *"teslim ol!"* çağrısı yapmak oldu. Bu faşist devletten bundan başka bir şey de beklenemezdi zaten. Bu tavrı ile bu devlet, bir kez daha, Kürdistan'da akan kanın sorumlusunun kendi olduğunu, görmek isteyen herkese gösterdi.

Kürt ulusunun haklı ulusal taleplerini kabul etmeyen; Kürt ulusunun ayrılma hakkının gaspı üzerine kurulu bu devlet; bugün ülkemizde yürüyen korkunç ve barbar bir savaşın üreticisi, savaş suçlusudur.

Kürt ulusunun, ulusal haklarını talep etmesi ve alması onun en doğal insanlık hakkıdır. Şoven Türk burjuvazisi, Kürt ulusunun haklı mücadelesine karşı; haksız, gerici, karşı-devrimci bir savaş yürütmektedir. Bu savaşta, –aynı Yugoslavya'da Sırp ırkçılarının müslüman Boşnaklara yaptığı gibi– Türk hakim sınıfları bir çok alanda "etnik temizlik" yürütmektedir!

Kuzey Kürdistan'da faşist devletten yana açık tavır koymayan yerleşim birimlerinde, halk topyekün cezalandırılmakta, köyler, kasabalar, beldeler topa tutulmakta, evler yakılıp-yıkılıp-yağmalanmakta, Kürt emekçileri göçe zorlanmaktadır. Devlet safında açık yan tutmayanın kafasına bomba yağdırılmaktadır. Devletin açık-gizli "güvenlik" –tabii faşist düzenin güvenliği, sözkonusu olan– güçleri Kuzey Kürdistan'da her gün, her saat tam bir sömürge ordusu gibi davranmaktadır.

Kürt olupta, özgürlük isteme cüreti gösterenin can, mal, ırz güvenliği yoktur. Kürt olupta, özgürlük isteyene bu devletin sunduğu sokak ortasında kurşun, gözaltında kaybolma, "faili meçhul" denen, gerçekte hiç de meçhul olmayan cinayetlere kurban gitme; hakaret, dayak, işkence, zindan vb.'dir.

Özgürlük isteyen Kürt kadınını –eğer faşist devletin eline geçerse– bunun ötesinde bir de Kürt kadını olarak aşağılanmak, cinsel saldırıya uğramak ırzına geçilmek vb. bekler!

Bugün Kuzey Kürdistan'da yoğun bir savaş yaşanıyor. Hemen her gün 20-30 ölü var. Fakat emperyalist medya –haber verme zorunda kalmadıkça– bu savaşı yok sayıyor. Çünkü savaşın bir tarafında müttefik ve Ortadoğu'da hakimiyet, Rus imparatorluğundaki Türki cumhuriyetlerde hakimiyet açısından vazgeçilemeyecek TC devleti var! Bu yüzden, utangaç kimi *"bu kadar da olmaz"*, *"tabii ki TC'nin terörizme karşı mücadele hakkı(!!!) vardır ve fakat sorun salt askeri olarak çözülemez. Demokratik açılımlarla desteklenmelidir terörizme karşı savaş"* haber-yorumları dışında suskunlukla geçiştirilmektedir bu savaş. Bu, emperyalist çıkar siyasetinin tabii sonucudur!

Bu savaşta emperyalistlerden medet ummak; emperyalistlerin TC devletine *"demokrasi"*, *"Kürtlerin siyasal haklarının verilmesi"* yönünde, *"savaşın dur durulması"* yönünde baskı yapmasını beklemek abesle uğraşmaktır. Hayır bu haksız savaşı, bütün haksız savaşları olduğu gibi, yalnızca halkların kendileri durdurabilir!

TC devleti bu savaşı yürütmekte kararlıdır! O halde, bu haksız savaşa, "kardeş kanı" dökülmesine gerçekten karşı olanlar, faşist TC devletine karşı mücadeleye, onu yıkma; İşçilerin-Köylülerin Devrimci-Demokratik İktidarını kurma mücadelesine atılmak zorundadır! Bu gerici savaşın son bulmasını isteyen; TC'ye karşı, devrimci savaşa katılmalı, buna hazır olmalıdır!

Biz bu savaş bağlamında, bunun yanında, bugün askerlik çağına gelmiş insanlara, Kürdistan'daki savaş sürdüğü sürece *"Askere gitme!"* diyoruz! Bütün demokratları, bütün işçileri, köylüleri, emekçileri *"Kürdistan'daki savaşa dur!"* demeye; bunun için ellerindeki tüm imkanları kullanmaya, tüm eylem biçimlerini yaratıcı olarak kullanmaya çağırıyoruz!

-Kahrolsun faşist TC'nin Kürdistan'daki haksız savaşı!

-Yaşasın Kürt ulusunun ayrılma, ayrı devlet kurma hakkı!"

-Yaşasın tüm milliyetlerin tam hak eşitliği!

-Yaşasın Türk, Kürt, Ermeni, Çerkez, Arap ve diğer milliyetlerden işçi sınıfı ve halkların özgürlük, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm için devrim mücadelesinde birliği!

• • •

Dünyanın her yanından kan akıyor, top sesleri, barut kokusu yükseliyor! Yüzbinlerle, milyonlarla emekçi, emperyalist-gerici savaşlarda telif oluyor, ölüyor, sakat kalıyor. İnsanın yarattığı tüm değerler ayaklar altında çiğneniyor. Bunun da ötesinde gerici savaşlar doğayı da mahvediyor, insanın yaşama temellerinin altını oyuyor! Emperyalist dünya daha kanlı, daha geniş savaşlar yönünde adımlar atıyor. Şimdiye kadarki dünya savaşlarının kayıplarını aratacak boyutlarda ve genişlikte savaşlar kapıda bekliyor. Bu gidişe dur demek gerek!

Emperyalist, gerici, haksız, karşı-devrimci savaşlar, emperyalist düzenin kaçınılmaz yol arkadaşlarıdır. Emperyalizm ve gericilik yaşayabilmek için savaşa muhtaçtır.

Amacı kâr, hep daha fazla kâr, en fazla kâr olan, insanın insan tarafından sömürüsü üzerine kurulu bir düzen, milliyetçilik-ırkçılık temeli üzerinde yükselen bir düzen, savaşsız yaşayamaz!

Bu yüzden emperyalist, gerici, karşı-devrimci savaş barbarlığına karşı; savaş hazırlıkları ve savaş kışkırtıcılığına karşı mücadele, BİR BÜTÜN OLARAK EMPERYALİST SİSTEME KARŞI MÜCADELE olarak ele alınmak, kavranmak, yürütülmek zorundadır.

Emperyalist sistem, Proleter Dünya Devrimi ile tarihin çöplüğüne gömülmedikçe, emperyalist, gerici, karşı-devrimci savaşlar ve savaş tehlikesi her zaman gündemde olacaktır.

Gerçek barış mücadelesi, kalıcı barış için mücadele, bu yüzden emperyalist dünya sistemine karşı DEVRİM mücadelesidir.

Gerçek barış mücadelesi, PROLETER DÜNYA DEVRİMİ İÇİN,

"EMPERYALİZME VE HER TÜRLÜ GERİCİLİĞE KARŞI, DEVRİMCİ SAVAŞ!" şiarı altında yürütülen mücadeledir.

Bütün uluslardan kadın-erkek komünistleri, sınıf bilinçli işçileri; 1 Eylül "SAVAŞA KARŞI MÜCADELE GÜNÜ"nü, bulundukları her alanda, *"Emperyalist savaşlara karşı, devrimci savaşlar!"* genel şiarı altında, uygun eylemlerle anmaya çağırıyoruz.

-Kahrolsun gerici, karşı-devrimci, emperyalist savaşlar!

-Yaşasın devrimci savaşlar!

-Yaşasın Proleter Enternasyonalizmi!

-Halkların kardeşliği için, TEK YOL DEVRİM!

-Ya barbarlık, ya Sosyalizm!"

-Kahrolsun faşist Türk devleti!

-Yaşasın Demokratik Halk Devrimi!

-Yaşasın Sosyalizm!

-BOLŞEVİZM YENECEKTİR!

15 Temmuz 1993

TKP/ML(BOLŞEVİK)
Merkez Komitesi

"İnsan Hakları Konferansı" ve gelişmeler üzerine kısa notlar...

BİLİNDİĞİ gibi, ilk İnsan Hakları Konferansı 25 yıl önce, 1968 yılında İran'ın başkenti Tahran'da yapılmıştı. Şimdi yapılmış olan ikinci konferans, Birleşmiş Milletler'in 45/155 sayılı kararıyla gerçekleştirildi. Konferans, 14-25 Haziran 1993 günlerinde Viyana'da yapıldı. 25 yıl sonra ikinci kez toplanan kon feransın amaçları arasında, sosyal-emperyalist blokun dağılmasından sonra, "İnsan Hakları Programı"nın yeniden gözden geçirilmesi ve kon jonktüre uygun hale getirilmesi başta geliyordu. Tabii ki bundan anlaşılması gereken; emperyalist büyük güçlerin "yeni dünya düzeni" için sömürü ve talan ağının genişletilmesinin, işçi ve emekçi yığınlarının gözlerinden gizlenmesi için sarfedilen özel çabadır. Onlar tabii ki bunu açıkça yazıp söylememektedirler. Onlar bu konferansta yapmak istediklerini altı noktada toparlamaktadırlar:

a) 1948'de kabul edilen İnsan Hakları Beyannamesi'nden buyana, insan hakları alanında genel durumu kontrol etmek ve değerlendirmek; insan hakları önünde duran engelleri ve bunları aşmanın imkanlarını ele almak,

b) Ekonomik, sosyal, kültürel ve politik haklardan yararlanma ve bunların geliştirilmesi imkanının araştırılması,

c) İnsan hakları standartlarının (hangi standartlar acaba? /BN) *yükseltilmesi ve bunların uygulanması imkanının araştırılması,*

ç) Birleşmiş Milletler'in insan hakları alanında güçlü metodlarla çalışmasının ilerletilmesi,

d) İnsan hakları çalışmalarının ve yapılanmaların daha da güçlü kılınması için gerekli önerilerin formüle edilmesi,

e) Birleşmiş Milletler'in İnsan Hakları Komisyonu'nun çalışmaları için gerekli mali ve diğer imkanların artırılarak garanti altına alınması için önerilerin formüle edilmesi.

1990 yılında ortaya konan bu altı maddenin işçiler, emekçiler ve ezilen halkların mücadelesinde hiçbir değeri olmadığını son üç yıllık gelişmeler göstermiştir. Bırakalım insan haklarının daha fazla uygulanmasını, tersine emperyalist burjuvazi giderek azgın bir şekilde kendi diktatörlüğünü dünya üzerinde pratik yaşam haline getirmekte, bütün bunları da Birleşmiş Milletler'in onayıyla yapmaktadır.

14-25 Haziran günlerinde, 6000 civarında politikacı ve Birleşmiş Milletler çalışanının katıldığı konferansta, 1000 basın mensubu ve 5000 polis görev yaptılar! İnsan hakları savunuculuğu yapma iddiasında olanların sahtekarlığı, 5000 polisi kendi güvenlikleri için görevlendirmelerinde görülmektedir. Ne biçim bir insan hakları konferansı ki, böyle bir korumaya ihtiyaç duymaktadır?! Gerçekten insan hakları için çalışanların böyle bir korumaya ihtiyaçları olamaz!

Ama insan hakları adına hareket edip, emperyalist burjuvazinin çıkarına çalışanların ve onların yaptığı baskı, sömürü ve katliamları, şu ya da bu şekilde gizleyenlerin, işçiler, emekçi yığınlar ve ezilen halkların temsilcilerinin saldırılarından korkmaları anlaşılırdır. Ama eğer baskı ve sömürü altında tutulanlar bir gün kendi çıkar-

Emperyalizm düzeninde "insan hakkı", hakim sınıfların hakkıdır!
Birleşmiş Milletler "İnsan Hakları Konferansı", hakim sınıfların hakkını koruyor!
Ezilenler haklarını mücadeleyle elde etmelidirler!

İLK TEMEL İNSAN HAKKI, SÖMÜRÜSÜZ VE BASKISIZ BİR DÜNYA İÇİN SAVAŞIM HAKKI, DEVRİM YAPMA HAKKIDIR!

BİRLEŞMİŞ Milletler "İkinci İnsan Hakları Konferansı", Avusturya'nın başkenti Viyana'da toplandığında, sahnelenen yoğun şov, sunulan sayısız vaad ve öğütler, toplantının emperyalist büyük güçlerin ve Birleşmiş Milletler örgütünün dünya jandarmalığı amaçlarını aklamaya çalıştığını gizleyemedi.

Eski Doğu Bloku ülkelerinin çökmesi sonucunda, Birleşmiş Milletler örgütü, emperyalist büyük güçlerin "yeni dünya düzeni"nde çıkarlarını korumanın ve sağlama bağlamanın tam bir kontrol ve egemenlik organı haline geldi. Bu amaç için temel araç ya Birleşmiş Milletlerin silahlı güçleri, ya da Birleşmiş Milletler'in yetki verdiği askeri güçlerdir. Bunlar dünyanın dört bir köşesinde –Kamboçya, Somali, Lübnan veya Kıbrıs'ta– ezilen halkların savaşımını doğrudan boğmak amacıyla ülkeleri işgal ediyorlar, bu ülkelerin büyük güçlere olan bağımlılık zincirlerini daha da sıkıyorlar.

Birleşmiş Milletler'in kendi askeri güçleri kullanılmadığında, Güvenlik Konseyi tarafından yetki, Körfez savaşında olduğu gibi ABD emperyalistlerine ya da diğer emperyalist güçlere devrediliyor.

Ezilen halkların kendi kaderini tayin konusunda ne kadar iki yüzlü olduklarını ve bundan yalnızca emperyalist büyük güçlerin sömürme ve talan hakkını anladıklarını gösteren en aktüel örneklerden birisi, Filistin Arap halkının kendi kaderini tayin hakkı konusunda Birleşmiş Milletlerin savunduğu ve uyguladığı siyasettir. Kendi kaderini tayin hakkı, ABD, İngiliz, Fransız, Alman ve diğer emperyalistlerin güvenilir uşaklığını yapan ve bu ülkelere ucuz petrol sağlayan Kuveyt için geçerli iken; büyük acılar altında kıvranan Filistin Arap halkı için ise geçersizdir. Arap halklarının savaşımı sonucunda önceden Birleşmiş Milletler'in kabul ettiği Filistin sorunundaki bir dizi kararın uygulanmasını önleyenler de, emperyalist büyük güçler ve Birleşmiş Milletler örgütüdür.

Konferansın ilan edilen amaçlarından birisi de, eski-Yugoslavya'da işlenen insan hakları ve savaş suçları konusunda uluslararası bir mahkeme

ları için ayaklanırlarsa, o zaman bu 5000 polis koruması da kendilerini kurtarmaya yetmeyecektir.

Toplantıya katılanlar arasında ABD emperyalizminin has sözcülerinden Jimmy Carter, Henry Kissinger; eski Rus sosyal-emperyalizminin şeflerinden Michael Gorbaçov; Batılı emperyalistlerin sadık uşağı Polonya Cumhurbaşkanı Lech Walesa gibi, işçi ve emekçi yığınların düşmanları da vardı. Bunlar bilindiğinde, 5000 polisin kimi koruyacağı daha açık bir şekilde ortaya çıkıyordu.

Konferansı düzenleyenler bile, bu konferanstan pek olumlu bir sonuç alınamayacağını açıkça belirtiyorlardı. Çünkü konferansa temsilci gönderen 186 ülkenin büyük çoğunluğu, kendi ülkelerinde, kağıt üstünde kabul etmiş oldukları şartları bile uygulamayanlar ve hergün insan haklarını ayaklar altına alanlardandı.

Bu suçluların kendilerini suçlu olarak değerlendirip yargılamayacağı ve bu yönde kararlar alınmasına karşı çıkacakları ortadaydı. Bundan dolayı da, konferans sonunda yapılacak şey, ancak "iyi niyet" açıklamaları olacaktı.

Zaten konferansa katılan birçok ülke temsilcisi, kendi ülkelerinde iç cephenin sağlam tutulmasının, insan haklarından daha önemli olduğunu savunuyorlardı. Öyle ya, burjuvazinin iktidarına karşı, baskı ve sömürüye karşı mücadelenin olduğu yerde, insan hakları savunması ne anlam taşır ki?! Burjuvazinin iktidarı sağlamsa, karşı mücadele yoksa, o zaman "insan hakları"ndan söz edilebilir. Ama sadece burjuvazinin izin verdiği çerçevede!

Yine konferans boyunca değişik islam ülkeleri ile bazı büyük emperyalist ülkelerin sözcüleri arasında da görüş ayrılıkları çıktı. Bazılarına göre, kuranın ayetleri ve allahın emirleri varken, insan hakları da ne oluyordu?! Diğer yandan Bosna'daki müslüman azınlığa karşı duyarsız(!) kalan kapitalist-emperyalist ülkelerin kadın haklarını getirmesine ne demeli?! İslamda zaten kadın haklarının yeri belli(!).

Batılı emperyalist medyalar konferans boyunca gerçekleri çarpıttılar. İnsan haklarının yalnızca dünyanın güney ülkelerindeki devletlerce çiğnendiğini, fakat kendi emperyalist metropollerinin aslında onlara da kendi ülkelerindeki insan haklarını kabul ettirmeye çalıştıklarını ve fakat onların buna yanaşmadıklarını yazıp durdular.

Tabii ki kendi ülkelerinde, örneğin Almanya, Fransa, ABD gibi ülkelerdeki ırkçı gerici politikanın ve uygulanan bir dizi ırkçı yasanın devletçe uygulandığını unutturmaya çalışarak, kendi ülkelerinde insan haklarına yapılan saldırıların devlet dışındaki bazı aşırı sağcı gruplardan geldiğini savundular. Bunun en açık örneği, Viyana' da Almanya delegasyonunun şefliğini yapan G. Baum'du. Onun görüşlerini, bir dizi basın ve yayın organı olduğu gibi propaganda etti.

İnsan haklarını en iyi savunduklarını iddia eden bazı burjuva baylar, insan haklarının çiğnendiği ülkelerdeki durumu güya yargılamak için –hangilerinde çiğnenmiyor ki?– bir "İnsan Hakları Mahkemesi"nin kurulmasını öneriyorlardı.

Bazılarına göre ise, hiçbir ülke diğer bir ülkenin içişlerine karışamazdı.

Protesto... *Türkiye-Kuzey Kürdistanlı Bolşevikler "İnsan Hakları Konferansı"nın gerçek yüzünü teşhir eden yoğun bir ajitasyon-propaganda faaliyeti yürüttüler. Konferansa ilişkin çıkan bildiriyi geniş bir şekilde dağıttılar. Yapılan bir devrimci protesto gösterisine aktif olarak katıldılar.*

oluşturmak ve bu mahkemede suçluyu cezalandırmaktır. Bugünkü durumda yargılanan tarafın kim olacağı ve yargılamanın neye hizmet edeceği bellidir: Büyük güçlerin itirazlarına rağmen sınırlarını genişletmek için savaş yürüten Sırp faşistleri. Buna karşılık savaşın diğer tarafları Hırvat ve Boşnak gericileri ise yargılanmayacaklardır. Savaşan güçleri silahlandıran, halkları birbirine karşı kışkırtan ve halkların birbirlerini boğazlamasının en önde gelen suçluları olan emperyalist güçlerin yargılanması ise, hiç sözkonusu değil. Tersine onlara uluslararası mahkemede yargıç rolü verilecek. İşte budur, büyük güçlerin, sömürücülerin insan hakları savunusunun gerçek yüzü.

Aynı oyun Somali'de de oynanmaktadır. İnsan haklarını, insani yardımı güvence altına almak, iç huzuru sağlamak adı altında işgal edilen Somali'deki açlığın, yüzbinlerce emekçinin açlıktan ölümünün, yerel gericiler arasındaki çatışmaların gerçek sorumluları Washington'da, Moskova'da Bonn'da, Paris'tedirler. Kendi yarattıkları ve büyüttükleri açlığı, iç çatışmaları ortadan kaldırma bahanesiyle, Kızıl Deniz körfezinde stratejik bir öneme sahip, zengin petrol yataklarının varolduğuna kesin gözüyle bakılan Somali, büyük güçler tarafından askeri olarak işgal edilmektedir.

"İnsani yardım götürecek" olan askeri işgal güçlerinin yaptıkları tek iş,

Çünkü herkes istediği sistemi, devlet biçimlerini seçebilirdi ve kendi ülkesindeki toplumsal değerlere göre –siz bundan gerici, faşist, emperyalist hakim sınıfların tanıdığı değerleri anlayın– davranabilirdi. Bu noktadaki görüş ayrılığı konferans sonrasına kadar da çözülemedi...

Konferans boyunca Koreli, Pakistanlı, Bosnalı, Hırvatistanlı, Amerikalı Hindistanlı, Afrikalı ve bir dizi diğer ülkeden kadınlar, yaşadıkları ülkelerde kadın haklarının nasıl çiğnendiğini, tecavüzlerin gerici haksız savaşlarda olduğu gibi, aile içerisinde de gündemde olduğunu ve erkek egemen sistemin esas olarak kadın haklarını insan haklarından saymadığını, yaptıkları çeşitli eylemliliklerde göstermeye ve dikkat çekmeye çalıştılar.

Yine konferans boyunca, emperyalist ülkelerde ve emperyalizme bağlı ülkelerde baskı altında tutulan ulusların ulusal kurtuluş mücadelelerine dikkat çekmek için değişik uluslardan ulusal kurtuluş hareketleri ya da bu hareketlerin destekleyicileri eylemlilikler düzenlediler.

Kürdistan'ı temsilen ERNK taraftarları da açlık grevi yaptılar. Bir konuşmacı; *"Kürtler özgürlük istiyorlar; Kürdistan'da ne olup bittiğini, köylerimizin yakıldığını, insanlarımızın öldürüldüğünü ve insan haklarının çiğnendiğini biliyorlar; ancak sessiz kalmayı tercih ediyorlar."* derken, Birleşmiş Milletler nezdindeki İnsan Hakları Komisyonu'nun göstermelik olduğunu bir kez daha açıkça dile getiriyordu.

Türkiye-Kuzey Kürdistanlı Bolşevikler "İnsan Hakları Konferansı"nın gerçek yüzünü teşhir eden yoğun bir ajitasyon-propaganda faaliyeti yürüttüler. Konferansa ilişkin çıkan bildiriyi geniş bir şekilde dağıttılar. Yapılan bir devrimci protesto gösterisine aktif olarak katıldılar.

Viyana'da "İnsan Hakları Konferansı" düzenlenirken, bu konferanstan pek beklentileri olmayan bazı burjuva demokratları ve anti-faşistler de 100 kişilik bir katılımla Danimarka'nın başkenti Kopenhag'da alternatif bir toplantı gerçekleştirdiler.

Bu toplantıda, özellikle Batı Avrupa'daki emperyalist ülkelerde; Almanya'daki ev kundaklamaları ve katliamlara, Danimarka, Fransa ve İngiltere'de giderek artan yabancı düşmanlığına ve saldırılara dikkat çektiler. Almanya'da ilticacılar yasasındaki değişikliğe dikkat çekerek, *"ırkçılığın yüzyıllardan beri Avrupa kültürünün bir parçası olduğu"*nu doğru olarak vurguladılar. Ayrıca Avrupa'da onlarca yıldır yaşayan azınlıkların seçme ve seçilme haklarının olmaması ve kendilerinin resmi alanda temsil edilememelerinin, ırkçılığın ta kendisi olduğunun altı çizildi.

Fakat bu karşı konferansçıların da temel yanlışı, bu burjuva dünya düzenine karşı, baskısız ve sömürüsüz bir dünyanın yaratılması için örgütlenmek gerektiğini anlayamamalarıdır.

Sonuçta "İnsan Hakları Konferansı"nın ikincisi de sona erdi. Fakat uluslararası alanda hiçbir ileri adım atamadan! Zaten bu beklenemezdi de. Emperyalist büyük devletlerin denetiminde olan Birleşmiş Milletler'in, bir dizi kapitalist-emperyalist ülkede işçi ve emekçi yığınların, kadınların ve azınlık milliyetlerin haklarının çiğnenmesinde önemli bir rol oynadığı ve gerçekleri gözlerden gizlemeye çalıştığı bilindiğinde, başka bir sonuç da çıkamazdı.

Gerçek insan haklarını elde etmenin yolu, emperyalist sömürü ve talan düzenini yerle bir etmekten; baskı ve sömürünün olmadığı, sömürüsüz ve sınıfsız sosyalist toplumu kurmak için, proleter dünya devrimini örgütlemekten geçer. Emperyalist zincirin en zayıf halkalarından koparıldığı devrimlerle sosyalizme geçilecek ve oradan da adım adım komünist topluma doğru ilerlenecektir.

Bundan dolayı diyoruz ki:
YA KAPİTALİST - EMPERYALİST BARBARLIK, YA DA SOSYALİZM!

10.07.1993 ●

Somali'deki stratejik alanları ele geçirmek, her türlü direnişi kanla bastırmak ve büyük petrol tekellerinin petrol arama ve çıkarma çalışmaları için rahat bir ortam yaratmaktır. Azami kâr hakkı, ezilen halkları daha fazla köleleştirme hakkı, işte budur emperyalizmin anladığı "insan hakkı"!

Ya Türkiye-Kuzey Kürdistan; burada durum farklı mı?

Ulusal hakları elinden zorla alınmış, ayrı devlet kurma hakkı faşist şiddetle engellenen Kürt ulusu ayağa kalktığında, onun örgütlü güçleri ulusal haklar için mücadeleye atıldığında; bu, emperyalistler için haklı değil, haksız, "terörist" başkaldırıdır.

Bu yüzden faşist Türk devletinin "kendini savunma hakkı", Kürt emekçilerini katletme hakkı, emperyalistlerden elde ettiği askeri araçlarla kirli savaşı yürütme hakkı vardır. Zira faşist Türk devleti emperyalistlerin güvenilir bir uşağı, büyük güçlerin bölgedeki sağlam bir ileri karakoludur. Böyle bir uşağın Kürt ulusuna karşı yürüttüğü savaş, emperyalist güçlerin çıkarları ile uyum içerisinde, emperyalistlerin çıkarlarını da güvence altına alan bir savaştır. Emperyalizm düzeninde emperyalistlerin çıkarlarına zarar verme hakkı yoktur!

Emperyalist devletlerin insan hakları konusundaki iki yüzlülüğü, yalnızca bağımlı ülkelere yönelik değildir. Emperyalist ülkelerde de kurulu düzene karşı çıkanlar, sermayenin egemenliğine karşı savaşıma atılanlar, en sert bir biçimde cezalandırılmaktadır. Silahlı mücadele yürüten örgütlerin yakalanan taraftarları özel tutukevlerinde tecrit altında tutulmakta, Kızıl Ordu Fraksiyonu önderlerinden Baader, Meinhof ve son olarak Grams gibi devrimciler devlet güçlerince öldürülmektedir.

Bütün Batı ülkelerinde göçmenler ikinci kategoride insan muamelesi görmekte, onlara karşı ırkçı yasalar uygulanmakta, ABD'de olduğu gibi siyahlara karşı ırkçı hukuk kuralları geçerli olmaktadır. Batı ülkelerinde siyasi sığınma için başvuranlara, "kaçak" olarak çalışanlara karşı, polis terörü estirilmekte, bunlara karşı silahlı polis güçleri sürek avı düzenlemektedir.

Diğer yandan emperyalist devletlerin iç faşistleştirilmesi hızla sürmektedir. Sivil faşist güçler, emperyalist devletlerin desteği ile hızla güçlenmekte, ulusal ve çok uluslu parlamentolarda (AT Parlamentosunda olduğu gibi), emperyalist politikacıların meslektaşlığına yükseltilmektedirler.

Tüm bu gerçekler göstermektedir ki, sermayenin egemen olduğu bir dünyada, sömürücülerin belirleyici rol oynadığı şartlarda, herkes için geçerli insan hakkı olamaz.

Biz komünistler insan onuru için, insan hakları için de savaşıyoruz ve şunu söylüyoruz: İnsan onurunun, insan haklarının gerçekten uygulanması ancak, sömürüden, baskıdan uzak, özgür komünist toplumda mümkündür.

Bu şartları yaratmak ve komünist topluma ulaşmak için, sömürü düzenine, "eski" ya da "yeni" emperyalist düzene karşı, devrimci bir savaşım yürütmek zorundayız. Yalnızca bu savaşım içinde kadın, erkek ve çocukların insanlık hakları için ileri adım atılabilir; yalnızca bu savaşım aracılığıyla, her türden işkence, baskı sona erdirilebilir...

Temmuz 1993 ●

ları için ayaklanırlarsa, o zaman bu 5000 polis koruması da kendilerini kurtarmaya yetmeyecektir.

Toplantıya katılanlar arasında ABD emperyalizminin has sözcülerinden Jimmy Carter, Henry Kissinger; eski Rus sosyal-emperyalizminin şeflerinden Michael Gorbaçov; Batılı emperyalistlerin sadık uşağı Polonya Cumhurbaşkanı Lech Walesa gibi, işçi ve emekçi yığınların düşmanları da vardı. Bunlar bilindiğinde, 5000 polisin kimi koruyacağı daha açık bir şekilde ortaya çıkıyordu.

Konferansı düzenleyenler bile, bu konferanstan pek olumlu bir sonuç alınamayacağını açıkça belirtiyorlardı. Çünkü konferansa temsilci gönderen 186 ülkenin büyük çoğunluğu, kendi ülkelerinde, kağıt üstünde kabul etmiş oldukları şartları bile uygulamayanlar ve hergün insan haklarını ayaklar altına alanlardandı.

Bu suçluların kendilerini suçlu olarak değerlendirip yargılamayacağı ve bu yönde kararlar alınmasına karşı çıkacakları ortadaydı. Bundan dolayı da, konferans sonunda yapılacak şey, ancak "iyi niyet" açıklamaları olacaktı.

Zaten konferansa katılan birçok ülke temsilcisi, kendi ülkelerinde iç cephenin sağlam tutulmasının, insan haklarından daha önemli olduğunu savunuyorlardı. Öyle ya, burjuvazinin iktidarına karşı, baskı ve sömürüye karşı mücadelenin olduğu yerde, insan hakları savunması ne anlam taşır ki?! Burjuvazinin iktidarı sağlamsa, karşı mücadele yoksa, o zaman "insan hakları"ndan söz edilebilir. Ama sadece burjuvazinin izin verdiği çerçevede!

Yine konferans boyunca değişik islam ülkeleri ile bazı büyük emperyalist ülkelerin sözcüleri arasında da görüş ayrılıkları çıktı. Bazılarına göre, kuranın ayetleri ve allahın emirleri varken, insan hakları da ne oluyordu?! Diğer yandan Bosna'daki müslüman azınlığa karşı duyarsız(!) kalan kapitalist-emperyalist ülkelerin kadın haklarını getirmesine ne demeli?! İslamda zaten kadın haklarının yeri belli(!).

Batılı emperyalist medyalar konferans boyunca gerçekleri çarpıttılar. İnsan haklarının yalnızca dünyanın güney ülkelerindeki devletlerce çiğnendiğini, fakat kendi emperyalist metropollerinin aslında onlara da kendi ülkelerindeki insan haklarını kabul ettirmeye çalıştıklarını ve fakat onların buna yanaşmadıklarını yazıp durdular.

Tabii ki kendi ülkelerinde, örneğin Almanya, Fransa, ABD gibi ülkelerdeki ırkçı gerici politikanın ve uygulanan bir dizi ırkçı yasanın devletçe uygulandığını unutturmaya çalışarak, kendi ülkelerinde insan haklarına yapılan saldırıların devlet dışındaki bazı aşırı sağcı gruplardan geldiğini savundular. Bunun en açık örneği, Viyana'da Almanya delegasyonunun şefliğini yapan G. Baum'du. Onun görüşlerini, bir dizi basın ve yayın organı olduğu gibi propaganda etti.

İnsan haklarını en iyi savunduklarını iddia eden bazı burjuva baylar, insan haklarının çiğnendiği ülkelerdeki durumu güya yargılamak için –hangilerinde çiğnenmiyor ki?– bir "İnsan Hakları Mahkemesi"nin kurulmasını öneriyorlardı.

Bazılarına göre ise, hiçbir ülke diğer bir ülkenin içişlerine karışamazdı.

Protesto... *Türkiye-Kuzey Kürdistanlı Bolşevikler "İnsan Hakları Konferansı"nın gerçek yüzünü teşhir eden yoğun bir ajitasyon-propaganda faaliyeti yürüttüler. Konferansa ilişkin çıkan bildiriyi geniş bir şekilde dağıttılar. Yapılan bir devrimci protesto gösterisine aktif olarak katıldılar.*

oluşturmak ve bu mahkemede suçluyu cezalandırmaktır. Bugünkü durumda yargılanan tarafın kim olacağı ve yargılamanın neye hizmet edeceği bellidir: Büyük güçlerin itirazlarına rağmen sınırlarını genişletmek için savaş yürüten Sırp faşistleri. Buna karşılık savaşın diğer tarafları Hırvat ve Boşnak gericileri ise yargılanmayacaklardır. Savaşan güçleri silahlandıran, halkları birbirine karşı kışkırtan ve halkların birbirlerini boğazlamasının en önde gelen suçluları olan emperyalist güçlerin yargılanması ise, hiç sözkonusu değil. Tersine onlara uluslararası mahkemede yargıç rolü verilecek. İşte budur, büyük güçlerin, sömürücülerin insan hakları savunusunun gerçek yüzü.

Aynı oyun Somali'de de oynanmaktadır. İnsan haklarını, insani yardımı güvence altına almak, iç huzuru sağlamak adı altında işgal edilen Somali'deki açlığın, yüzbinlerce emekçinin açlıktan ölümünün, yerel gericiler arasındaki çatışmaların gerçek sorumluları Washington'da, Moskova'da Bonn'da, Paris'tedirler. Kendi yarattıkları ve büyüttükleri açlığı, iç çatışmaları ortadan kaldırma bahanesiyle, Kızıl Deniz körfezinde stratejik bir öneme sahip, zengin petrol yataklarının varolduğuna kesin gözüyle bakılan Somali, büyük güçler tarafından askeri olarak işgal edilmektedir.

"İnsani yardım götürecek" olan askeri işgal güçlerinin yaptıkları tek iş,

Çünkü herkes istediği sistemi, devlet biçimlerini seçebilirdi ve kendi ülkesindeki toplumsal değerlere göre –siz bundan gerici, faşist, emperyalist hakim sınıfların tanıdığı değerleri anlayın– davranabilirdi. Bu noktadaki görüş ayrılığı konferans sonrasına kadar da çözülemedi...

Konferans boyunca Koreli, Pakistanlı, Bosnalı, Hırvatistanlı, Amerikalı Hindistanlı, Afrikalı ve bir dizi diğer ülkeden kadınlar, yaşadıkları ülkelerde kadın haklarının nasıl çiğnendiğini, tecavüzlerin gerici haksız savaşlarda olduğu gibi, aile içerisinde de gündemde olduğunu ve erkek egemen sistemin esas olarak kadın haklarını insan haklarından saymadığını, yaptıkları çeşitli eylemliliklerde göstermeye ve dikkat çekmeye çalıştılar.

Yine konferans boyunca, emperyalist ülkelerde ve emperyalizme bağlı ülkelerde baskı altında tutulan ulusların ulusal kurtuluş mücadelelerine dikkat çekmek için değişik uluslardan ulusal kurtuluş hareketleri ya da bu hareketlerin destekleyicileri eylemlilikler düzenlediler.

Kürdistan'ı temsilen ERNK taraftarları da açlık grevi yaptılar. Bir konuşmacı; *"Kürtler özgürlük istiyorlar; Kürdistan'da ne olup bittiğini, köylerimizin yakıldığını, insanlarımızın öldürüldüğünü ve insan haklarının çiğnendiğini biliyorlar; ancak sessiz kalmayı tercih ediyorlar."* derken, Birleşmiş Milletler nezdindeki İnsan Hakları Komisyonu'nun göstermelik olduğunu bir kez daha açıkça dile getiriyordu.

Türkiye-Kuzey Kürdistanlı Bolşevikler "İnsan Hakları Konferansı"nın gerçek yüzünü teşhir eden yoğun bir ajitasyon-propaganda faaliyeti yürüttüler. Konferansa ilişkin çıkan bildiriyi geniş bir şekilde dağıttılar. Yapılan bir devrimci protesto gösterisine aktif olarak katıldılar.

Viyana'da "İnsan Hakları Konferansı" düzenlenirken, bu konferanstan pek beklentileri olmayan bazı burjuva demokratları ve anti-faşistler de 100 kişilik bir katılımla Danimarka'nın başkenti Kopenhag'da alternatif bir toplantı gerçekleştirdiler.

Bu toplantıda, özellikle Batı Avrupa'daki emperyalist ülkelerde; Almanya'daki ev kundaklamaları ve katliamlara, Danimarka, Fransa ve İngiltere'de giderek artan yabancı düşmanlığına ve saldırılara dikkat çektiler. Almanya'da ilticacılar yasasındaki değişikliğe dikkat çekerek, *"ırkçılığın yüzyıllardan beri Avrupa kültürünün bir parçası olduğu"*nu doğru olarak vurguladılar. Ayrıca Avrupa'da onlarca yıldır yaşayan azınlıkların seçme ve seçilme haklarının olmaması ve kendilerinin resmi alanda temsil edilememelerinin, ırkçılığın ta kendisi olduğunun altı çizildi.

Fakat bu karşı konferansçıların da temel yanlışı, bu burjuva dünya düzenine karşı, baskısız ve sömürüsüz bir dünyanın yaratılması için örgütlenmek gerektiğini anlayamamalarıdır.

Sonuçta "İnsan Hakları Konferansı"nın ikincisi de sona erdi. Fakat uluslararası alanda hiçbir ileri adım atamadan! Zaten bu beklenemezdi de. Emperyalist büyük devletlerin denetiminde olan Birleşmiş Milletler'in, bir dizi kapitalist-emperyalist ülkede işçi ve emekçi yığınların, kadınların ve azınlık milliyetlerin haklarının çiğnenmesinde önemli bir rol oynadığı ve gerçekleri gözlerden gizlemeye çalıştığı bilindiğinde, başka bir sonuç da çıkamazdı.

Gerçek insan haklarını elde etmenin yolu, emperyalist sömürü ve talan düzenini yerle bir etmekten; baskı ve sömürünün olmadığı, sömürüsüz ve sınıfsız sosyalist toplumu kurmak için, proleter dünya devrimini örgütlemekten geçer. Emperyalist zincirin en zayıf halkalarından koparıldığı devrimlerle sosyalizme geçilecek ve oradan da adım adım komünist topluma doğru ilerlenecektir.

Bundan dolayı diyoruz ki:
YA KAPİTALİST - EMPERYALİST BARBARLIK, YA DA SOSYALİZM!

10.07.1993 ●

Somali'deki stratejik alanları ele geçirmek, her türlü direnişi kanla bastırmak ve büyük petrol tekellerinin petrol arama ve çıkarma çalışmaları için rahat bir ortam yaratmaktır. Azami kâr hakkı, ezilen halkları daha fazla köleleştirme hakkı, işte budur emperyalizmin anladığı "insan hakkı"!

Ya Türkiye-Kuzey Kürdistan; burada durum farklı mı?

Ulusal hakları elinden zorla alınmış, ayrı devlet kurma hakkı faşist şiddetle engellenen Kürt ulusu ayağa kalktığında, onun örgütlü güçleri ulusal haklar için mücadeleye atıldığında; bu, emperyalistler için haklı değil, haksız, "terörist" başkaldırıdır.

Bu yüzden faşist Türk devletinin "kendini savunma hakkı", Kürt emekçilerini katletme hakkı, emperyalistlerden elde ettiği askeri araçlarla kirli savaşı yürütme hakkı vardır. Zira faşist Türk devleti emperyalistlerin güvenilir bir uşağı, büyük güçlerin bölgedeki sağlam bir ileri karakoludur. Böyle bir uşağın Kürt ulusuna karşı yürüttüğü savaş, emperyalist güçlerin çıkarları ile uyum içerisinde, emperyalistlerin çıkarlarını da güvence altına alan bir savaştır. Emperyalizm düzeninde emperyalistlerin çıkarlarına zarar verme hakkı yoktur!

Emperyalist devletlerin insan hakları konusundaki iki yüzlülüğü, yalnızca bağımlı ülkelere yönelik değildir. Emperyalist ülkelerde de kurulu düzene karşı çıkanlar, sermayenin egemenliğine karşı savaşıma atılanlar, en sert bir biçimde cezalandırılmaktadır. Silahlı mücadele yürüten örgütlerin yakalanan taraftarları özel tutukevlerinde tecrit altında tutulmakta, Kızıl Ordu Fraksiyonu önderlerinden Baader, Meinhof ve son olarak Grams gibi devrimciler devlet güçlerince öldürülmektedir.

Bütün Batı ülkelerinde göçmenler ikinci kategoride insan muamelesi görmekte, onlara karşı ırkçı yasalar uygulanmakta, ABD'de olduğu gibi siyahlara karşı ırkçı hukuk kuralları geçerli olmaktadır. Batı ülkelerinde siyasi sığınma için başvuranlara, "kaçak" olarak çalışanlara karşı, polis terörü estirilmekte, bunlara karşı silahlı polis güçleri sürek avı düzenlemektedir.

Diğer yandan emperyalist devletlerin iç faşistleştirilmesi hızla sürmektedir. Sivil faşist güçler, emperyalist devletlerin desteği ile hızla güçlenmekte, ulusal ve çok uluslu parlamentolarda (AT Parlamentosunda olduğu gibi), emperyalist politikacıların meslektaşlığına yükseltilmektedirler.

Tüm bu gerçekler göstermektedir ki, sermayenin egemen olduğu bir dünyada, sömürücülerin belirleyici rol oynadığı şartlarda, herkes için geçerli insan hakkı olamaz.

Biz komünistler insan onuru için, insan hakları için de savaşıyoruz ve şunu söylüyoruz: İnsan onurunun, insan haklarının gerçekten uygulanması ancak, sömürüden, baskıdan uzak, özgür komünist toplumda mümkündür.

Bu şartları yaratmak ve komünist topluma ulaşmak için, sömürü düzenine, "eski" ya da "yeni" emperyalist düzene karşı, devrimci bir savaşım yürütmek zorundayız. Yalnızca bu savaşım içinde kadın, erkek ve çocukların insanlık hakları için ileri adım atılabilir; yalnızca bu savaşım aracılığıyla, her türden işkence, baskı sona erdirilebilir...

Temmuz 1993 ●

İşçiden... Fabrikadan... Sendikadan...

İŞÇİDEN, fabrikadan, sendikadan sözetmeyi sürdürmek istediğimiz makalemizin başlığında, bu kez bel ki küçük bir değişiklik yaparak, bir de "memurdan" eklemek gerekli.

Geçen sayımızda, işçi sınıfı hareketi açısından mücadele dolu günlerin gelmekte olduğunu söylemiş; Kamu İktisadi Teşekkülleri'nde (KİT) çalışan yaklaşık 850 bin işçinin ve özel sektörde çalışan 200 bin civarında işçinin toplu iş sözleşmelerinin yenilenmesi gerektiğinden, –Haziran ayından başlayıp, bütün yaz aylarına yayılması kaçınılmaz olan– geniş işçi eylemlerinin ülke gündeminin üst sıralarında yer alacağını tespit etmiştik.

Şimdi bu eylemlerin hemen yanı başında, gündemde yeralan bir başka eylemler dizisi de söz konusu: Grevli-toplu sözleşmeli sendikal haklar ve yasal güvenceler taleplerini seslendiren memurların kitlesel eylemleri!

Birinci DYP-SHP Hükümeti'nin ön de gelen balon vaadleri arasında yeralan, memurlara sendikal örgütlenme hakkı tanınacağı yolundaki laflar boş çıktı. Memurların sadece adı "sendika" olan birliklerde birleşmelerinden başka bir yararı olmayan "sendika" dernekler, memurların sendikal haklarını kullanabilmelerinde hiçbir işleve sahip değiller. Memurların grev yapma hakkının yasak olduğu bu ülkede, adına "sendika" takılan örgütlenmelerin, patron konumunda olan devlet karşısında pazarlıklara oturup, toplu sözleşme görüşmelerinde, ilgili dallardaki memurları temsil etme hakkı da yok.

Bu durumda devlet, memuruna istediğini yapmakta; sayıları (resmi açıklamalara göre 1 milyon 600 bin) yüzbinlerle ifade edilen kamu çalışanları yoksulluk içinde yaşamakta ve bunun sonucu olarak, yine memurların önemli bir bölümü, kendilerinin ve ailelerinin geçimini sağlayabilmek için yan işlerde, örneğin seyyar satıcılık, hamallık, garsonluk, şoförlük, vb. gibi bir dizi mesleklerde çalışmak zorunda kalmaktalar...

Bugün işbaşında olan İkinci DYP-SHP Hükümeti, oluşturdukları "yeni" koalisyonun protokolünde, seçimler öncesindeki vaadlerini yinelediler ve *"Devlet personel rejimi kamu çalışanlarının sendikal haklarının sağlanması ve geliştirilmesi de gözetilerek yeniden düzenlenecektir."* cümlesini protokole geçirdiler. Yine aynı protokole, *"Çalışma yaşamında yaygınlaşma eğilimi gösteren, sendikasızlaştırma, sigortasızlaştırma ve güvencesiz kılma çabalarına karşı yeni önlemler alınacaktır."* ilkesini geçirenlerin, memurların sendikal örgütlenmesi için karaladıkları taslaklarda, "grevli-toplu sözleşmeli" sendikal örgütlenme hakkı yeralmamaktadır.

Bu işlerden sorumlu olan SHP'li bakan bey(!), TC Anayasası'nın maddeleri arasından çözüm yolları aradığını, bir ihtimal "toplu sözleşme" yetkisinin şimdiki memur "sendika"larına devredilebileceğini, ve fakat –sakın ha sakın– grev hakkının mümkün olmadığını "üzülerek" açıklamaktadır. O zaman bunun adı da sendika değildir!

Kamu çalışanları, yenisinin de eskisinin de, onlardan öncekilerin de, bütün hükümetleriyle faşist TC'nin memurların örgütlenme istemlerine nasıl baktığını bildiğinden ve bıçak birçok yönüyle kemiğe dayandığından, mücadelenin tek yol olduğunu görerek, sokaklara döküldüler. Ülkenin dört bir köşesinde kamu çalışanları, yürüyüşler, toplu viziteye çıkma, bordro yakma, işi yavaşlatma, yemek boykotu gibi eylemlerle, haklı taleplerini dile getirdiler. Kamu çalışanları birçok durumda eylemlerini, toplu sözleşmeleri gündemde olan yüzbinlerce KİT işçisinin eylemleriyle de birleştirmeye çalıştılar.

Faşist TC'nin memurların eylemliliklerine karşı görünürdeki tavrı, sendikal hakların verileceği ve enflasyonun altında kalmayan zam sistemleri uygulanacağı şeklinde olurken; gerçekte, eylemlerden ötürü işe gitmeyen memurlar disiplin ve para cezalarına çarptırıldılar, bir şehirden bir başka şehre "tayin" adı altında sürgün edildiler, hapse tıkıldılar...

Kamu Çalışanları Sendikaları Platformu'nun *"Hedef, grevli-toplu sözleşmeli sendika"* istemiyle gerçekleştirdiği Ankara eylemine onbinlerce memur katıldı. Eylem, bir anlamda Sivas katliamının kınandığı ve faşist TC'nin Kürdistan'daki kirli savaşına karşı da tavırların takınıldığı; *"Sivas'ın hesabı sorulacak!"*, *"Kirli savaşa hayır!"*, *"Yaşasın halkların kardeşliği!"*, *"Kağıthane işçisi yalnız değilsin!"* gibi sloganların da atıldığı mücadeleci bir eylem oldu.

TC tarihinin ilk kadın başbakanı ile "yeni" işbaşı yapmış olan faşist TC'nin 50. hükümeti, ilk icraatlerinden biri olarak, "gururla"(!) memurlarına iki taksitte vermeyi kararlaştırdığı % 24'lük bir zammın "müjde"liyordu.

Enflasyon oranının %60-70 arasında seyrettiği ülke koşullarında, hükümetin ilgili sözcüleri iyi bir iş yapmış gibi sevinirlerken, kamu çalışanlarının öfkesi patladı ve 15 Temmuz'da bütün ülke çapında birçok protesto eylemi gerçekleşti. Bu eylemlere karşı devletin tavrı, polisini, jandarmasını, panzeri-

ni memurların üzerine sürmek oldu. Yaralananlar, tutuklananlar, direnenler, ...

Boyalı basının *"Türkiye'de hayat durdu"* şeklinde başlıklar atarak eylemliliklerini duyurduğu kamu çalışanları, talepleriyle, mücadeleleriyle; işçi sınıfının yoldaşları olduklarını çok açık bir şekilde gösterdiler. Sınıf bilinçli işçiler ve komünistler, bu mücadeleci potansiyeli hesaba katmalı; kamu çalışanlarının "grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkı" talebini bütün güçleriyle desteklemeli, bunu devrim mücadelesine kanalize etmelidirler.

Grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkını almanın biricik yolu, –yasalara rağmen– grev yapmaktan ve devleti bu talep temelinde toplu sözleşme masasına oturtmaktan geçmektedir!

YA İŞÇİLER...

KİT'lerde çalışan yüzbinlerce işçinin toplu sözleşme görüşmelerinin sürdüğü bu günlerde, hükümetle sendikalar topu birbirine atmakla meşguller. Boyalı basında Türk-İş'in Çiller'e tanıdığı süre ve Çiller'in bu sürenin biraz uzatılmasını istediği şeklinde haberler çıkıyor. Çiller hükümetinin %30'luk zam (ilk altı ay için) teklifine karşılık, sendikaların, örneğin Türk-İş'in talebi yüzde 60 civarında!!!

Hatırlanacağı üzere, geçen sayımızda yayınlanan *"İşçiden... Fabrikadan... Sendikadan..."* başlıklı makalemizde, bizzat Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu'nun (TİSK) hükümetten toplu iş sözleşmeleri gündemde olan işçilere % 60'dan fazla zam verilmemesini talep ettiğini yazmıştık. TİSK'li patronların % 60'lık zam talebine hükümet kulak asmazken –yeni Başbakan Çiller, işçiler için % 30'un yeterli olduğuna kanaat getirmiş anlaşılan!–; bu talebe uygun davrananın sendikalar olduğu ortaya çıkmıştır.

Bu tavır, Türk-İş'in ve diğer sendikaların bu yaz fırtınasını çabuk atlatabilme isteklerinin göstergesidir. Onların öne sürdükleri bu % 60'lık talep bile, işçi sınıfına karşı olduklarını, patronlarla, devletle bütünleştiklerini gösteren en iyi kanıttır. Günün koşullarında nedir ki % 60'lık zam talebi?! Onbinlerce KİT işçisi, daha hâlâ bundan önceki zam farklarını alamamıştır. Yine onbinlerce işçinin geçen dönem yenilenmesi gereken iş sözleşmeleri bu döneme sarkmıştır. % 60'lık zam talebi, enflasyonun %60-70'lerde sürdüğü ülkemizde, gerçekte, ücret düşüşünden başka anlama gelmemektedir. Hükümetin teklifinin ise % 30'larda olduğu bilindiğinde, bu iki oran arasında anlaşma sağlanacak "zam"(!) oranı, her halükarda işçi sınıfının zararına olacaktır. Bunun doğal sonucu da, işçi sınıfının giderek yoksullaşmasıdır!

Sınıf bilinçli, ileri işçilerin yoğun oldukları şubeler üzerinden sendika merkezlerini zorlamaları sonucu, sendika bürokratları genel grevden söz etmeye başlamışlar, genel grevden ne anladıklarını da Bayram Meral efendinin ağzından, *"Bahar eylemlerinin geri geleceği"* sözleriyle, sözüm ona hükümete gözdağı vermeye çalışmışlardır. Bunlar, işçi sınıfının şimdiki yoğun eylemliliğini de bastırmak için ellerinden geleni ardlarına koymayacaklardır.

Haziran ayı başından buyana, özellikle KİT'lerde çalışan işçiler yoğun bir eylemlilik içindeler. Yemek boykotu, toplu vizite, iş yerinde oturma eylemi, iş yavaşlatma, yarım veya tam gün iş bırakma, fabrika önlerinde gösteri, fabrika işgalleri ve yürüyüşler; bunlar, patronlara ve devlete son yılların en sıcak yazını yaşatan işçi sınıfı hareketinin eylem biçimleri... Haziran ayı başından buyana eylemlere katılan işçi sayısı 300 bini geçmiş durumda...

İskenderun ve Karabük'teki demir çelik fabrikaları, Sümerbank'ın hemen her bölgedeki işletmeleri, Karayolları üniteleri, Süt Endüstrisi Kurumu işletmeleri, madenler, askeri tersane ve diğer işyerleri, Tekel işletmeleri ve daha bir dizi irili-ufaklı KİT işletmeleri yukarıda saydığımız eylemlere sahne oldular.

İşçiler, bu eylemlilikleri içinde sadece zam talepleriyle yetinmediler. Özellikle KİT'lerde özelleştirme sonucu gündeme gelecek olan kitlesel işçi kıyımlarına karşı talepler ileri sürüldü ve bu konu sınıfı aşarak, kamuoyunda tartışılır hale geldi. Sınıf içgüdüsü, özelleştirmenin sefaleti beraberinde getireceğini görüyor ve işçileri tavır takınmaya, iş yerlerine sahip çıkmaya zorluyor... Bir dizi eylemin temel şiarı, "Özelleştirmeye hayır!"dı. Faşistliğiyle ünlü Özçelik-İş başkanı Metin Türker, *"ölümüne mücadele ederiz"* diyerek, özelleştirmeye gidilmesi halinde kan gövdeyi götürücek diyordu.

Özelleştirme sorunu, bizim önceki sayımızda (Bkz. BP sayı 82) üzerinde durduğumuz, faşist Türk hakim sınıflarının ve onların devletinin işçi sınıfı hareketine karşı yürüttüğü genel saldırının taşeronlaştırma ve sendikasızlaştırma gibi faktörlerinden birini oluşturmakta.

Geçtiğimiz son 1,5 ay, işçi sınıfı hareketinin sadece KİT'lerde yürüttüğü eylemlerle de sınırlı değildi. Özellikle belediye işçilerinin eylemleri; haklarını almak uğruna giriştikleri açlık grevinde 50'li günlere ulaşan Kağıthaneli belediye işçilerinin İstanbul ve Ankara'da süren eylemlilikleri, Mersin'de yine toplu işten atılmaya karşı başlatılan ve 40'lı günlere ulaşan açlık grevi ve devletin kolluk sürülerinin eylemci işçileri kurşunlamaya dek varan faşist saldırıları, ama herşeye rağmen süren direniş... Özel sektörde, irili ufaklı bir dizi işletmede gerçekleştirilen eylemler... Deri iş kolunda grev hazırlıkları... Gerek KİT'lerde, gerekse de özel sektörde süren tüm bu eylemler, içlerinde işçi sınıfı hareketinin genel sınıf çizgisi üzerinde yön alabileceğinin tohumlarını barındıyor!

Fakat faşist Türk hakim sınıfları ve onların devletinin işçi sınıfına karşı yürüttüğü topyekün saldırı da tüm şiddetiyle sürüyor.

İşçi sınıfının karşı karşıya kaldığı en büyük tehlike, işten atılma ve işsizlik! Sendikal örgütlenme çabalarının

cezası, en iler-tutar yanı olmayan gerekçelerle kitlesel işçi kıyımı sebebi olabiliyor. En son örneklerinden biri: Mersin Turbo Filtre'deki gelişmeler.

Taşeronlaştırma yoluyla, kitlesel işten çıkartmalar. Özelleştirme yoluyla, sayıları yüzbinleri bulacak olan şimdinin işşizlik adayları...

Taşeronlaştırma ve özelleştirme sonucu gerçekleşen işten atmalar, beraberinde sendikasızlaştırmayı da getirmekte...

Tüm bunlar, IMF'nin faşist Türk hakim sınıflarına dikte ettirdikleri 24 Ocak 1980 "ekonomi kararları"nın ruhunu içinde kıskançlıkla barındırıp, alıp bugünlere getiren, işte o kötü ünlü "ekonomi kararları"nın zorunlu sonuçları. IMF bu yaptırımları, bugün, ekonomistliğiyle "tanınan" bayan Baş bakan Çiller'in de önüne uygulanmak için konmuş durumdadır. Direktiflerin işçi sınıfını doğrudan ilgilendiren bazıları; işçi ücretlerinin düşük tutulması ve özelleştirmelerin süratle gerçekleştirilmesidir.

Haziran ayı başından beri sürmekte olan eylemlerde, özelleştirme talebine karşı tavrın öne çıktığını söylemiştik. Sendika ağalarının çok keskin tavırlarıyla, *"Özelleştirmeye hayır!"*, *"KİT'ler bizimdir!"* gibi görüşleri işçiler arasında yaydıkları, iş yerini kaybetme korkusu ile davranan onbinlerce işçinin bu sloganları kendilerine temel aldığı da çok açıktır. Sendikalardan başlayıp İşçi Partisi'ne uğrayan ve devamında bir dizi oportünist-revizyonist görüşlerin savunucusu "sosyalist" (!) dergilere kadar uzanan geniş bir yelpaze de, *"Özelleştirmeye hayır!"* demektedir!

Bu soruna, işçi sınıfı hareketinin çıkarları önde tutularak yaklaşıldığında, savunulanın çok açık bir şekilde, özelleştirilerek özel sektör eline geçmiş (ya da geçecek) olan işletmeler yerine, devletin elindeki işletmelerin bugünkü durumunu savunmaktan başka bir şey olmadığı ortaya çıkmaktadır! Hele bir de bunun üstüne yapılan demagoji: KİT'ler işçilerin malıymış!

Faşist Türk hakim sınıflarının patronluk yaptığı bu "Kamu İktisadi Teşekkülleri" adı verilen işletmeler, ne zamandan beri işçilerindir? Bu, göz göre göre işçilerle dalga geçmektir! KİT'ler bugünkü haliyle de, özelleştirilip özel sektöre devredilseler de, faşizmin hüküm sürdüğü, emperyalist zincirin halkası olan TC devletinde üretim araçları kimin elindeyse, KİT'lerin tapusu da onların elindedir. İşçi sınıfının anlık tedirginliği içinde, ona bu yalanları söyleyenler, objektif olarak faşist Türk hakim sınıflarının yedekliğini yapmaktadırlar. İşçi sınıfı KİT'lere de, tüm özel sektördeki işletmelere de, ancak bu faşist devleti parçalayarak sosyalizmi kurmak için adım attığı noktadan itibaren sahip olabilecektir!

Özelleştirme, mutlaka işçi sınıfının zararına olacak; bugüne kadar özelleştirme kapsamına alınmış olan işletmelerdeki uygulamalar sonucu yüzbinlerce işçinin işsiz kalması gibi, bundan sonraki uygulamalar da, başka bir sonuç vermeyecektir.

Özelleştirmenin vardığı / varacağı sonuç, kitlesel işçi kıyımlarıdır. Onu, işletmelerin daha da rasyonalleşmesi gerekçesiyle uygulanan / uygulanacak olan taşeronlaştırma izleyecektir. Bu iki uygulamanın her adımında da sendikal örgütlenmeye saldırı, yani sendikasızlaştırma; işçi sınıfı hareketinin birliğine, genel örgütlülüğüne saldırı vardır...

Türkiye-Kuzey Kürdistan, emperyalizme bağımlılık zincirlerini beraberinde de taşısa, kapitalizmin geliştiği bir yolda koşar adım ilerlemektedir. Taşeronlaştırma ve özelleştirmeler bu yolun bilinen yol arkadaşlarıdır. Bu noktada sorun; bugünkü devlet işletmelerinin, yani KİT'lerin özel sektöre göre savunulmaya değer, işçi sınıfının mülkiyetindeki işletmelermiş gibi tavırların takınılmasının, işçi sınıfını bugünkü düzenin sınırları çerçevesine hapsetmeyi savunmak anlamına geldiğinin kavranmasıdır!

Özelleştirmeye karşı mücadele; kitlesel işçi kıyımlarına karşı mücadeledir! "İş güvencesi" ve bütünüyle devletin ve patronların ödediği "işsizlik sigortası" için mücadeledir! Sömürü sistemi kapitalizme karşı mücadeledir! Ücret köleliğine karşı mücadeledir! Çünkü kapitalizm, işçi sınıfının önderliğindeki devrimlerle yıkılmadığı sürece, o, çizilmiş olan barbarlık yolunda ilerleyecektir.

"İş güvencesi", bütünüyle devletin ve patronların ödediği *"İşsizlik sigortası"* talepleri, işçi sınıfına taşınmak ve sendika bürokratlarından oportünist-revizyonist cepheye kadar uzanan, düzen içi çözümlerin savunucularına karşı açık ideolojik mücadele yürütülerek, gerçekler sınıfa bizzat pratikte gösterilmek zorundadır...

İster kamu, isterse de özel sektörde çalışsınlar, evet bütün işçiler, memurlar, hizmetliler; eğer kısmi talepleri için yürüttükleri mücadelelerinin bile başarıyla sonuçlanmasını istiyorlarsa; davalarının kaderini kendi ellerine almalı; savaşımlarına somut, militan, bağımsız bir karakter vererek, SINIF SENDİKALARI hedefiyle, bir ilk adım olarak GREV ve MÜCADELE KOMİTELERİni kurmalıdırlar.

Grev ve Mücadele Komitelerini kurmak için, ya da varsa bunlar, varolanları geliştirmek, güçlendirmek için, ***bugün*** şu talepleri öne sürmeliyiz:

- Paralar zamanında ödenmelidir!
- Toplu iş sözleşmelerinde pazarlık süresi için 1 hafta yeter!
- 6 aylık ya da 1 senelik iş sözleşmeleri!
- Enflasyonun yükü patronlara!
- İşçi sağlığı kutsaldır!
- Patronlar ve devlet ödesin:
  - —Tam teşekküllü sağlık sigortası!
  - —Güvenli bir iş yeri!
- İşçiye iş güvencesi!
- Patronlar ve devlet ödesin:
  - —İşsizlik sigortası!
- Sendikal örgütlenme özgürlüğü!
- Devrimci işçiler sendika yönetimine!
- Faşist Türk devletine ölüm!
- Halkların kardeşliği için tek yol devrim!
- Yaşasın Sosyalizm!

23.07.1993 ●

"Kızıl Sendikalar Enternasyonali"nin (KSE) deneyim ve derslerinden öğrenelim!
– XIV –

KOMÜNİST ENTERNASYONAL YÜRÜTME KURULU 11. PLENUMU

26.03.–11.04.1931 tarihleri arasında toplanan Komünist Enternasyonal Yürütme Kurulu'nun 11. Plenumu, dikkatini, sermayenin aralıksız saldırılarına rağmen durdurulamayan işçi yığınlarının savaşımlarının komünist öncünün etkisi altına alınması sorununa yoğunlaştırır ve şu kararları alır:

1) İktisadi Krizin Derinleşmesi ve Bir Dizi Ülkede Devrimci Krizin Önşartlarının Yükselmesi İle Bağıntı İçinde Komünist Enternasyonal Seksiyonlarının Görevleri Üzerine,

2) Sovyetler Birliği'ne Karşı Saldırı Savaşı Tehlikesinin Yükselmesi Konusunda Cachin Yoldaşın Konuşması Üzerine 11. Yürütme Kurulu Plenumu'nun Kararı,

3) Komünist Enternasyonal'e Hindiçini, İzlanda ve Kıbrıs Komünist Partilerinin Kabul Edilmesi Üzerine 11. Yürütme Kurulu Plenumu'nun Kararı,

4) 1929 ve 1930 Yılı Mali Raporu Üzerine Karar,

5) Yürütme Kurulu Başkanlığı'nın Bileşimi,

6) Siyasi Sekreterliğin Bileşimi.

Aktüel uluslararası durumu inceleyen ve komünist partilerinin acil görevlerini vurgulayan 1. karar maddesi 4 altbölümden oluşur. Bu dört altbölümün başlıkları sırasıyla şöyledir:

1- Kapitalist sistemin krizi - Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin yükselen atılımı.

2- Sınıf mücadelesinin keskinleşmesi, devrimci atılım ve bir dizi kapitalist ülkede devrimci krizin önşartlarının yükselmesi.

3- Burjuvazinin temel dayanağı olarak sosyal-demokrasi.

4- Komünist Enternasyonal seksiyonları ve en yakın görevleri.

1. altbölümde, emperyalist dünyadaki çelişkileri daha da keskinleştiren çok önemli bir olguya, Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin inşasının büyük ilerleyişine değinilir ve kapitalist sistem ile sosyalist sistem arasındaki temel bir dizi farklılıklar vurgulanır.

Sovyetler Birliği'nde işçi sınıfı ve emekçi halk her alanda gökleri fethetme savaşımlarını geliştirirken, ekonomik alanda yeni bir toplumsal yapının temellerini sağlam bir biçimde yükseltirken, sosyalist demokrasiyi geliştirirken, kapitalist sistem de emekçiler için daha çekilmez bir hale gelir. Kapitalist ülkelerde derinleşmesi engelenemeyen sanayi krizi kendini,

"a) üretimin durdurulamayan gerileyişinde;

b) geniş halk yığınlarının yoksullaşması sonucu tüketimin şiddetli azalışında ve iç pazarın daralmasında;

c) dış ticaretin korkunç gerileyişinde, göstermektedir."

("3. Enternasyonal'de Faşizm Üzerine Tartışmalar, Belgeler -II-", sayfa 32, 1. Basım: Mayıs 1992, Dönüşüm Yayınları)

İktisadi krizden ve geniş işçi ve diğer emekçi sınıfların yığın hareketinin baskısından kurtulabilmek için burjuvazi, kudurmuş gericilik faşizme dört elle sarılır.

"Kapitalizm ülkelerinde dünya iktisadi krizinin gelişimi ve keskinleşmesi, hem burjuvazinin diktatörlüğünün gizlenmiş biçiminden başka birşey olmayan burjuva demokrasisi ülkelerinde hem de burjuva diktatörlüğünün açık, çıplak biçimini oluşturan faşizm ülkelerinde hakim sınıfların siyasal gericiliğinin had safhada yükselmesine yol açmıştır. Geniş emekçi yığınların, iktisadi ve siyasi köleliğinin devamını güven altına almak için, onların hayat seviyelerinin düşürülmesi pahasına krizden bir kapitalist çıkış yolu bulmaya çalışan burjuvazi, terörist faşist çeteler örgütlemekte, işçi örgütlerini ve tüm diğer devrimci örgütleri dağıtmakta, işçilerin ve emekçi köylülerin toplanma haklarını ve basın özgürlüklerini ellerinden almakta, zorunlu uzlaşma kurumu ve şiddet yoluyla grevleri boğmakta, işsizlerin ve grev yapan işçilerin gösterilerine ateş açmakta, devrimci köylü hareketini acımasızca bastırmaktadır." (age, sayfa 35)

Emperyalist ülkelerin bir avuç sermayedarlarının saldırısı yalnızca metropollerdeki işçi sınıfına karşı değil, daha yoğun ve acımasız bir biçimde ezilen, bağımlı ve sömürge ülkelerin halklarına karşı da yoğunlaşmıştır. Zira, emperyalist güçler, *"krizin sonuçlarının esas olarak zayıf ülkelerin, aynı şekilde boyunduruk altındaki halkların sırtına yükleme"*ye *(age, sayfa 36)* çalışmaktadırlar.

Diğer yandan, *"Dünya emperyalist sisteminin bütün çelişkilerini keskinleştiren ve her yerde yeni savaş çatışmaları için yangın ocakları yaratan burjuva diktatörlüğünün emperyalist politikası, kaçınılmaz biçimde yeni, korkunç emperyalist savaşlara götürmektedir." (age, sayfa 37)*

Emperyalist barbarlığın artan felaketleri, işçi ve diğer emekçi yığınların önüne somut olarak iki alternatif koymaktadır: *"ya burjuva diktatörlüğü; iktisadi ve siyasi kölelik - ya da kapitalist sömürüye ve baskıya son vermek; ya sömürgeci boyunduruk ve emperyalist savaşlar - ya da barış ve halklar arasında kardeşçe ilişkiler; ya kapitalist anarşi ve krizler - ya da anarşi ve krizi tanımayan sosyalist iktisadi sistem."(age, sayfa 38)*

2. altbölümde, bir dizi kapitalist ya da bağımlı ve sömürge ülkelerde derinleşen iktisadi krize ve burjuvazinin daha fazla gerici tedbirlere kaymasına karşı işçi ve emekçi yığınların savaşımlarının gelişmesi ve bu savaşımların bir çok ülkede seviyesi ele alınır. Genel olarak ele alındığında;

"Devrimci kabarışın gelişmesi şu şekillerde ortaya çıkmıştır;

a) Grev mücadelesinin ve işsizler hareketinin daha da şiddetlenmesinde;

b) Çin'in önemli bir bölümünde Sovyetlerin ve Kızıl Ordunun genişletilmesi ve sağlamlaştırılmasında;

c) Sömürgelerdeki devrimci hareketin güçlenmesinde;

d) Devrimci köylü hareketinin gelişiminde;

e) Bir dizi en büyük komünist partisinin siyasal ve örgütsel etkisinin artışında (Almanya, Çin, Çekoslovakya, Polonya);

f) Sosyal-demokrasi içindeki muhalif mayalanmanın şiddetli keskinleşmesinde;

g) Kentli küçük-burjuva yığınların, hizmetlilerin, memurların muhalefetinin yükselmesinde." (age, sayfa 41)

Giderek daha militan bir bilince ve savaşım yöntemlerine doğru kayan işçi sınıfının, sömürü düzeninin temellerine karşı yönelmesinin önündeki en önemli engel, burjuvazinin düzenini ayakta tutmada elde tuttuğu en temel sosyal dayanağı ihanet çizgisini derinleştiren sosyal-demokrasinin rolü, 3. altbölümde ele alınır. Bu noktada, *"Savaştan bu yana ve Sovyetler Birliği'nde sovyet iktidarının ortaya çıkışından sosyal-demokrasinin tüm gelişimi, faşizme doğru kesintisiz bir evrim sürecidir." (age, sayfa 46)* tespiti yapılır.

Yığınlar üzerindeki etkisini kaybetmemek için sosyal-demokrasi çeşitli manevralara başvurur.

"İşçilerin artan hoşnutsuzluğunun ve kendinden yığın halinde uzaklaşmalarının baskısı altında, kriz ve işsizlik karşısında çaresizliğini ortaya koyan sosyal-demokrasi, kitleleri kandırmak amacıyla «sol» demogojik manevralara başvurmak ve iki yüzlü laflarla çalışma zamanının kısaltılmasından, sosyal sigortanın genişletilmesinden, silahsızlanmadan ve faşizme karşı mücadeleden yana çıkmak zorunda kalmaktadır. Gerçekte ise bu manevrayla sosyal-demokrasi, işçi sınıfının hayat standardına karşı saldırısını uygulamada, diktatörlüğünü sağlamlaştırmada, burjuva devletin faşistleştirilmesini hızlandırmada ve yığınların buna karşı direnişini bastırmada, birleşik cephe için en geniş yığınların kendiliğinden zorlamasını engellemede ve Sovyetler Birliği'ne karşı savaş hazırlığının gizlenmesinde sermayeye yardım etmektedir." (age, sayfa 49)

4. altbölümde komünist partilerinin temel görevleri ortaya konulur. *"Temel görev"* olarak şu formüle edilir:

*"... **burjuvazi üzerinde zafer kazanmanın vazgeçilmez şartı olarak işçi sınıfının çoğunluğunun kazanılması...** işçi sınıfının nihai mücadeleler ve proletarya diktatörlüğü için **hazırlanması...**". "Bu temel görevin başarıyla yerine getirilmesi, bağımsız devrimci sendikal hareketin sağlamlaştırılmasıyla, proletaryanın yığın hareketi süreci içinde devrimci sendikal muhalefetin ve bağımsız devrimci sendikaların, proletaryanın iktisadi mücadelelerini gerçekten hazırlamaya ve yönetmeye yetenekli olan ve komünist partisi ile geniş işçi yığınları arasında esas bağlantı örgütü olacak gerçek yığın örgütlerine dönüştürülmesiyle çok sıkı bir biçimde bağlantılıdır." (age, sayfa 53-54)*

Bir başka önemli görev olarak, sosyal-demokrat hainlere karşı savaşımın işçi sınıfının geniş yığınlarının birleşik cephe siyasetine kazanılması ile birleştirilmesi konulur: *"Devrimci eylemlerin tüm biçimlerinin hazırlanmasında ve yaygınlaştırılmasında sosyal-demokrat reformist önderlere karşı mutlaka en amansız, tutarlı ve çok yönlü mücadele yürütülmek ve aynı zamanda tabandan birleşik cephe taktiği temelinde reformist sendikaların üyelerinin ve sosyal-demokrat işçilerin kazanılması için çok sıkı bir çalışma yürütülmek zorundadır." (age, sayfa 56)*

KOMÜNİST ENTERNASYONAL YÜRÜTME KURULU 12. PLENUMU

Eylül 1932 tarihinde toplanan Komünist Enternasyonal Yürütme Kurulu 12. Plenumu aşağıdaki kararları ve mesajları ele alıp sonuca bağlar:

1) Uluslararası Durum ve Komünist Enternasyonal Seksiyonlarının Görevleri Üzerine,

2) Ekonomik Grevlerin ve İşsizlerin Savaşımının Dersleri,

3) Uzak Doğu'da Savaş ve Emperyalist Savaşa ve Sovyetler Birliği'ne Silahlı Saldırıya Karşı Komünistlerin Görevleri Üzerine,

4) 12. Yürütme Kurulu Plenumu'nun SBKP'ye ve Sovyetler Birliği Emekçilerine Mesajı,

5) 1931'in Mali Raporu Üzerine 12. Yürütme Kurulu Plenumu'nun Kararı.

1. karar maddesinde, *"Komintern'in ve seksiyonlarının tüm kapitalist ülkelerdeki genel görevi; 1- sermayenin saldırısına karşı; 2- faşizme ve gericiliğe karşı; 3- yaklaşan emperyalist savaşa ve Sovyetler Birliği'ne müdahaleye karşı somut mücadeledir!" (age, sayfa 68)* biçiminde konulur. İşçi sınıfının iktisadi ve sendikal savaşım sorunları ikinci karar maddesinde ele alınır.

"Ekonomik Grevlerin ve İşsizlerin Savaşımının Dersleri" başlıklı karar maddesinde, içinde bulununulan anda kapitalist ülkelerdeki komünist partilerinin çoğunluğu için kavranılacak halkanın ne olduğu sorunu tartışılır ve şu yanıt verilir:

"Proletaryanın ekonomik savaşımı giderek daha devrimci bir karaktere bürünmektedir ve giderek daha sık siyasi eylemlerin çeşitli unsurları ve biçimleri ile birleşerek şimdiki aşamada da ve kapitalist ülkelerin büyük çoğunluğunda yığınların gelecek büyük devrimci savaşımlara çekilmesi için kavranılacak halkayı oluşturmaktadır."

(Tezler, Sonuçlar, Kararlar ve Çağrılarda Komünist Enternasyonal, Cilt 2, sayfa 384, Almanca)

O, döneme kadarki savaşımlarında komünist partileri ve devrimci sendikalar, *"savaşımın tüm aşamalarında tutarlı bir biçimde tabandan birleşik cephe taktiğini uyguladıklarında, kitlelere yakın ve anlaşılır talepler ve grev sloganları zamanında ileri sürdüklerinde, yığınları geniş bir proleter demokrasi temelinde örgütlediklerinde, savaşan işçilerin tüm kesimlerini grevin yönetimine çektiklerinde, reformist sendika bürokrasisinin ve onlara yönelik güven duyan ve uzlaşıcı tavrı kararlı bir biçimde teşhir ettiklerinde"(aynı yerde)*, grevlerin yönlendirilmesinde büyük başarılar elde etmişlerdir.

Fakat birleşik cephe taktiğinin yetersiz bir biçimde uygulandığı, kitle hareketinin gerisinde kalındığı, ya da sendika bürokrasisinin baskısı karşısında teslimiyet eğilimi gösterildiği durumlarda aynı başarılar elde edilememiştir. Bu yüzden kararda, *"proletaryanın devrimci savaşımı ne kadar yüksekse, o kadar daha tehlikeli olan oportünizme karşı açık ve belirli bir savaşım" (age, sayfa 386)* verilmesi talebinin altı bir kere daha çizilir.

Kapitalist krizin ayrılmaz yol arkadaşı, kapitalizmin her aşamasında var olan işsizliğin çok daha büyük bir kitle karakteri kazanması ve milyonlarca yeni kadın ve erkek işçinin sokağa atılmasıdır. İşsizler, işsizlik sigortasının olduğu ender ülkelerde çok kısa bir süre için açlıktan ölmesini engelleyecek kadar bir işsizlik parası alırken, işsizlik sigortasının olmadığı ülkelerde tamamen açlığa, kapitalizmin vahşi cehennemine terkedilmektedirler. 1920'lerin sonundan itibaren, safları yeni ve bir çok bilinçli işçilerle genişleyen işsizler hareketi büyük bir ileri atılım yapar ve bir dizi ülkede işsizlerin eylemleri objektif olarak devlete karşı yönelirler.

Komintern, gelişen devrimci işsizler hareketine büyük bir önem verir. Bu hareketin devrimci taleplerini genişletmeyi komünist partilerin ve devrimci sendikaların önüne görev olarak koyar:

"Komünist partiler işçi yığınlarının, işsizliğin kapitalist toplum düzeninin kaçınılmaz arazi olduğunu ve yalnızca proletarya diktatörlüğü ile ortadan kaldırılabileceği sistematik aydınlatılmasında, geniş işsizler örgütlenme-

sini Kızıl Sendikaların ve Kızıl Sendikalar Enternasyonali'nin yerine geçirilmesine izin vermeden, özel dikkati, en geniş işsizler kitlesinin günlük talepleri ve sosyal sigorta uğruna savaşımlarının örgütlenmesine ve tüm güçlerle yürütülecek harekete geçirilmesine çekmelidirler." (age, sayfa 385)

Geniş yığınların halen yeterli bir biçimde Komünist Partiler ve Kızıl Sendikalar tarafından harekete geçirilmemesinde ve örgütlenmemesinde vurgulanan en önemli hatalardan birisi de, *"reformist sendikalarda izin verilemez bir şekilde zayıf faaliyettir." (aynı yerde)*

Komünist Enternasyonal Yürütme Kurulu 12. Plenumu bir kez daha komünistlerin yalnızca reformist sendikalarda değil, aynı zamanda, *"kitle karakteri taşıyan faşist sendikalarda, ya da aynı türden gerici örgütlerde"(aynı yerde)* çalışmasının önemine dikkat çeker. Proletaryanın ekonomik savaşımında komünist partilerinin görevleri şu şekilde sıralanır:

"a) Tüm parti ve sendika örgütlerinin işletmelerde işçilerin çoğunluğu ve işsizlerle bağı güven altına almak, zamanında savaşım taleplerini formüle etmek ve metodlarını ve biçimlerini ekonomik durumun, işçilerin ve işsizlerin ihtiyaçlarının ve durumunun gerçek somut bilgisi temelinde tespit etmek,

b) Tabandan birleşik cephe taktiğinin geniş uygulaması ve reformist biçimde örgütlenen işçilere doğru yaklaşmak...

c) Ekonomik savaşımın tüm aşamalarında proleter demokrasiyi (grev yönetimlerinin ve diğer savaşım organlarının seçimi) güven altına almak, tüm sorunların ele alınmasına ve kararlaştırılmasına savaşan geniş işçi yığınlarını ve işsizleri çekmek...

d) Yığınların devrimci öncüsüne olan güvenini sağlamlaştırmak ve böylece yığınların devrimcileştirilmesini desteklemek için tüm güçlerle işçi grevlerinin ve işsizler eylemlerinin maddi başarılara ulaşması için çabalamak,

e) Sağ oportünistlerin, kollektif anlaşmaların savunulması bayrağı altında reformist sendika bürokrasisi önünde teslim olmasına ve aynı şekilde kollektif anlaşmaların öneminin «sol-sekter» küçümsenmesine karşı savaşım vererek, işverenlerin ve burjuva devletin kollektif anlaşmalara yönelik saldırılarına karşı grev mücadelesini yönlendirmek,

f) Lafta değil, pratikte işsizlerin ve çalışan işçilerin birleşik cephesi için... savaşım vermek,

g) Kızıl Sendikalar Enternasyonali'ni ve Kızıl Sendikaları, yığınların güvenine sahip ve işçi sınıfının ekonomik savaşımının yönetimine yetenekli işçi sınıfının kitle savaşım organlarına dönüştürmek...

h) Reformist sendikalar içerisinde devrimci pozisyonların derhal yeniden inşaasını ve genişletilmesini güven altına almak. ..." (age, sayfa 387)

Tüm bu sıralanan görevlerin başarı ile yerine getirilmesi için de, kararda komünist partilerinin işletmelerdeki örgütlülüğünün genişletilmesi ve buralarda yıkılmaz kalelerin inşa edilmesi özel olarak belirtilir.

KOMÜNİST ENTERNASYONAL YÜRÜTME KURULU 13. PLENUMU

28.11.–12.12.1933 tarihleri arasında toplanan Komünist Enternasyonal Yürütme Kurulu 13. Plenumu'nun en ivedi görevi, giderek çok daha büyük bir uluslararası olgu ve tehlike oluşturan faşizme karşı savaşımın nasıl örgütlendirileceği sorunudur. Alınan kararlar şunlardır:

1) Faşizm, Savaş Tehlikesi ve Komünist Partilerinin Görevleri,

2) Beyaz Teröre Karşı,

3) 13. Yürütme Kurulu Plenumu'nun Komünist Enternasyonal 7. Kongresi'nin Toplanması Üzerine Kararı,

4) 13. Plenumun Yürütme Kurulu Mali Raporu Üzerine Kararı.

Birinci karar maddesinde uluslararası durum ve işçi sınıfı ve komünist partilerinin görevleri ortaya konulur. Bu karar maddesinde, iktidardaki faşizmin, bugüne kadar en yaygın, en çok tanınan klasik tanımı yapılır ve *"faşizm, finans-kapitalin en gerici, şovenist emperyalist unsurlarının açık terörist diktatörlüğüdür" ("3. Enternasyonal'de Faşizm Üzerine Tartışmalar, Belgeler -II-", sayfa 76, Dönüşüm Yayınları)* diye tanımlanır.

Almanya'da faşizmin iktidara gelmesinden önce faşist tehlikeyi küçümseyenler, ya da faşizme karşı tutarlı bir savaşımı engellemek için her türlü reformist manevrayı yapanlar, şimdi de faşizmin iktidara gelişinin engellenemeyeceği biçiminde kaderci, teslimiyet teorileri yapmaya başlarlar, işçi sınıfının faşizme ve sermayeye karşı yığın savaşımını baltalamaya devam ederler.

Komünist Enternasyonal Yürütme Kurulu 13. Plenumu bu türden teslimiyet teorilerine karşı kararlı bir tavır takınır. Aslında bu, komünist saflara kadar etkisini gösteren teslimiyet teorisi, Almanya'da faşizmin iktidara gelişi ile iç krizi tamamen ortaya çıkan sosyal-demokrasinin ve reformist Amsterdam "İşçi" Enternasyonali'nin kendi çöküşünün teorisidir.

Bu nedenle karar maddesinde doğru olarak, *"Emperyalist ülkelerin en güçlü antagonizmasının zemini üzerinde sosyal-demokrasinin uluslararası örgütü çöküyor. II. Enternasyonal'in krizi bir gerçektir" (age, sayfa 78)* vurgulaması yapılır.

Reformistler, faşizmin uluslararası planda güçlenmesi ve bir emperyalist dünya savaşı tehlikesini daha da güncelleştirmesi şartlarında eski ihanet politikalarını devam etirirler.

"II. Enternasyonal ve Amsterdam Enternasyonali, politikalarını savaş öncesi duruma uyduruyorlar ve kendi bur juvazilerinin çıkarlarını sağlama almayı amaçlıyorlar ve esas darbeyi Sovyetler Birliği'ne karşı yöneltiyorlar. Onlar ikiyüzlülükle, «savaşa karşı genel grev ve boykotla cevap vermeye» hazırmış gibi yapıyorlar, ama peşinen, sadece Milletler Cemiyeti tarafından saldırgan olarak nitelendirilen devlete karşı çıkacaklarını açıklıyorlar, faşist Almanya'ya karşı yalancıktan boykot yapıyorlar, bunu gerçekten yerine getiren işçileri ise kovuşturuyorlar; pasifizm, savaşa ve faşizme karşı mücadele sloganı altında Sovyetler Birliği'ne karşı karşıdevrimci savaş için kapitalist ülkelerin kamuoyunu hazırlamada öncü olarak ortaya çıkıyorlar" (age, sayfa 84)

Sosyal-demokrasinin devam eden ihanet politikası ve pratiğine karşı Komünist Enternasyonal, *"Burjuvazinin, kitlelerin galeyanını, huzursuzluğunu, diktatörlüğünü sağlamlaştırma çıkarına faşistleştirme ve savaş kanalına aktarmaya çalıştığı, devrimci dünya krizinin olgunlaşması koşullarında, komünistlerin esas görevi, kitle hareketini, sömürücü sınıfların diktatörlüğünü devirme mücadelesine yöneltmekten oluşuyor"(aynı yerde)* şeklinde ortaya koyar.

Kitle hareketini sömürücülerin diktatörlüğüne karşı yöneltmenin en etkili araçlarından birisi olan tabandan birleşik cephe taktiği alanında Yürütme Kurulu, *"Komünist Enternasyonal'in bütün seksiyonlarını ısrarlı bir şekilde sosyal-demokrasinin hain liderlerine karşı ve onlara rağmen sosyal-demokrat işçilerle birleşik mücadele cephesinin gerçekleştirilmesi için mücadele etmeye çağırır." (age, sayfa 87)*

Kitle çalışmasının ve komünist par-

Mart 1933, New York... *New York'lu emekçiler; Alman faşizminin ayak seslerine karşı sınıf kardeşlerinin yanında olduklarını haykırıyorlar: "Yaşasın Almanya proletaryasının devrimci mücadelesi!", "Yaşasın Almanya Komünist Partisi!"*

tilerinin sağlaştırılmasının görevleri olarak şunlar vurgulanır:

"a) Ajitasyon ve basının içeriğini ve dilini proletaryanın ve emekçilerin en geniş katmanlarına göre ayarlamalı; ajitasyon ve kitle eylemlerinde (yürüyüşlerde, grevlerde ve diğer kitle eylemlerinde) komünist partisinin çehresi gösterilmelidir;

*b) **en kısa sürede işletmelerdeki** çalışmalarda kesin bir dönüşüm gerçekleştirilmeli, parti örgütlerinin güçleri en önemli işletmelerde yoğunlaştırılmalı ve günlük sınıf mücadelesi yönetiminin siyasi seviyesi işletme hücreleri aracılığıyla yükseltilmelidir;*

*c) **sendika çalışmasının** ve özellikle **reformist sendikalardaki** ve faşist ve Hristiyan sendikal kitle birliklerindeki çalışmanın oportünist, teslimiyetçi küçümsenmesine, KEYK'in 12. Plenumu tarafından verilen sendikalarda çalışma ile ilgili direktiflere uygun olarak bir son verilmelidir;*

*d) **işsizler arasında** gerçek bir kitle çalışmasının geliştirilmesi, bu amaçla sosyal sigorta için, belediye yardımlarının değişik biçimleri için yorulmak bilmez bir mücadele yürütülmelidir;*

*e) **kırda devrimci çalışma** güçlendirilmeli, ... tarım işçileri, yoksul köylüler ve yarı-proleter köy unsurları arasında dayanak noktaları oluşturulmalı (tarım işçileri sendikaları, köylü komiteleri) ve küçük ve orta köylülüğün esas kitlesi kazanılmalıdır;*

*f) **kadınlar** arasında kitle çalışması güçlendirilmeli ve aynı zamanda şimdiden savaş sırasında bir dizi olay için harekete geçirilmiş yoldaşların yerine geçebilecek partiye bağlı bir kadın örgütlenmesi oluşturulmalı ve eğitilmelidir;*

*g) **Gençlik Birliğinin** içine kapalılığı aşılmalı ve işçi gençlik kitlelerine doğru gerçekten yönelme ele alınmalı, devletin mecburi askerileştirilme ve faşistleştirme sistemine karşı mücadele edilmelidir; Komünist Partiler, Komünist Gençlik Birlikleri'ne, burjuva ve reformist gençlik kitle örgütleri (kültürel, sportif, vd.) içindeki çalışmalarının geliştirilmesinde ve işletmelerde gençlik hücrelerinin kurulmasında her biçimde yardımcı olmakla yükümlüdür." (age, sayfa 88-89)*

Faşist diktatörlüğün kurulduğu ülkelerdeki komünist partileri içinse Komünist Enternasyonal Yürütme Kurulu şu özel görevleri tespit eder:

*"a) emekçilerin **günlük** ekonomik ve politik çıkarlarının savunulmasından yola çıkarak, faşizmin demogojisinin ve provokasyonlarının (Reichstag yangını, Reichstag seçimlerindeki sahtekarlık vs.) maskesini düşürerek, grevler çıkararak ve proletaryayı politik kitle grevlerine yaklaştırarak, işçileri, köylüleri ve şehirli emekçileri dolandıran faşist diktatörlüğe karşı kitleleri harekete geçirmelidirler;*

*b) tüm **faşist kitle örgütlerine** girmeli ve çalışma kamplarında devrimci çalışma yürütmelidirler; bunun yanında devrimci işçilerin faşist sendikalardan bireysel olarak ayrılmalarına karşı mücadele etmeli, bununla beraber işçilerden faşist sendikalara girmelerini talep etmemelidirler. Faşist kitle örgütleri içinde devrimci çalışmayı devam ettirmenin yanısıra komünistler, tüm kitle hareketlerini, faşist sendikalardaki hoşnutsuzluğun kitlesel ifadesini, bağımsız sınıf birliklerinin kurulması ve güçlendirilmesi için kullanmalıdırlar." (age, sayfa 86)*

Seksiyonlara sermayeye ve faşizme karşı tutarlı sınıf savaşımının yürütülmesi amacıyla somut yönelim ve direktifler veren Komünist Enternasyonal Yürütme Kurulu 13. Plenumu, Komünist Enternasyonal 6. Kongresi'nden buyana gelişen sınıf mücadelesinin ve Komünist Partilerin deneyimlerini özetlemek, halen Komünist Partilerin saflarında etkisini gösteren yanlışlara ve zayıflıklara karşı etkili bir mücadele vermek, faşizme karşı mücadelenin sorunlarını, Komünist Enternasyonal'e üye tüm partilerin delegeleri ile ortaklaşa belirlemek ve yaklaşan emperyalist dünya savaşına karşı işçi sınıfını, diğer emekçileri ve ezilen halkları güçlü bir biçimde hazırlamak amacıyla Komünist Enternasyonal 7. Dünya Kongresi'nin 1934 yılının ikinci yarısında toplanmasını kararlaştırır. Fakat uluslararası plandaki gelişmeleri biraz daha bekleyerek, uluslararası komünist hareket içerisindeki tartışmayı derinleştirmek amacıyla, 7. Kongre 1935 yılının Temmuz ayına ertelenir.

Temmuz 1993

DEVAM EDECEK

KAWA ve PKK'nın azınlıklara ilişkin tavırları üzerine...

KAWA

Marksist-Leninistler ezilen ulusun ulusal baskıya karşı mücadelesini desteklerken, aynı zamanda, bu ezilen ulusun kendisi için imtiyazlara sahip olma savunusuna karşı da mücadele eder. Yani, Marksist-Leninistler ezen ulus şovenizmine karşı mücadeleyi esas mücadele olarak ele alırken, ezilen ulus milliyetçiliğine karşı da –bu milliyetçiliğin ulusal baskıya karşı olan yanını desteklemelerine rağmen– mücadele ederler, etmek zorundadırlar.

Ezen ulus şovenizmi kendisini, genel olarak daha açık bir biçimde ortaya koyar. Bu, ezilen ulus ve milliyetlerin varlığını reddetme, ulusal haklarını ellerinden alma, baskı ve zulüm temelinde asimile etme vb. biçimlerde kendisini gösterir.

Ezilen ulus milliyetçiliği ise, ezen ulus şovenizmine oranla kendisini bu kadar açık göstermez. Bu milliyetçilik kendisini, genelde ulusal baskıya uğrama gerçeği ardına gizleme imkanına sahiptir ve gizlemektedir de. Onun için ulusal baskıya karşı olma yanı ile demokratik bir muhtevaya sahip olan ezilen ulus milliyetçiliği, ezen ulus şovenizminin biçimlerinden değişik olan biçimlere bürünür. Ezilen ulus milliyetçiliğini gösteren ve açığa çıkaran tavırlardan biri de, milli azınlıklara karşı takınılan, takınılacak tavırdır.

Türkiye-Kuzey Kürdistan somutuna indirgersek, Kürt ulusunun ulusal baskıya karşı mücadele etmesi doğru ve haklı bir mücadeledir. Bu mücadele, bu yanı ile kayıtsız şartsız desteklenmek zorundadır ve bugünkü güç ölçüsünde bunun için mücadele verilmesi gerekir. Ne zaman ki, Kürt ulusunun ulusal baskıya karşı olan mücadelesi, kendisi için imtiyaz elde etme biçimine dönüşürse, o noktadan itibaren Marksist-Leninistler buna karşı mücadele etme görevi ile karşı karşıya kalırlar.

Bunu somuta indirgersek, örneğin KAWA kendisini Kürdistan'da tek komünist örgüt olarak değerlendirmekte ve Kürt ulusunun bağımsızlığı için mücadele ettiğini söylemekte ve mücadele etmektedir. Marksist-Leninist olma iddiasındaki KAWA, aslında savunduğu teori ile Marksizm-Leninizm ile çelişme durumundadır. KAWA'nın proleter enternasyonalist değil de, milliyetçi bir yaklaşıma sahip olduğunu gösteren yaklaşımlardan biri de, azınlıklar sorunu bağlamında takındığı tavırdır.

Bu kendisini, özellikle Ermenilere karşı tavır içinde ortaya koymaktadır. KAWA, "Savaş Ve Parti İnşa Kongresi"nde azınlıklar ile ilgili aldığı kararda şu tavrı takınmaktadır:

"8- KAWA, tarihteki Ermeni soykırımını tarihi bir haksızlık olarak görür, mahkum eder ve tarihteki kara bir leke olarak görür.

"9- KAWA, kendi ülkelerinden koparılan azınlık halkına mensup insanların geriye dönüş istemlerini gözönünde tutar, onlara kolaylık sağlar, yerleşmeleri için toprak verir." (Kongre Belgeleri, sayfa 23)

Sözkonusu bu tavıra bakıldığında KAWA'nın doğru bir pozisyonda olduğu sanılır. Fakat, bu *"kolaylık sağlama, yerleşmeleri için toprak verme"*-nin ne anlama geldiğinin ortaya çıktığı yerde, KAWA'nın milliyetçiliği de ortaya çıkmaktadır. KAWA şu tespiti yapmaktadır:

"13- KAWA, tarihte Batı Ermenistan olarak bilinen topraklar üzerindeki Ermeni milliyetçilerinin, ikinci bir tarihi haksızlığa yol açacak olan toprakların boşaltılarak Ermenistan'a devri istemlerini reddeder. Kürdistan, Kürdistan'da yaşayan her milliyetten insanın yurdudur." (abç)(agb, sf. 24)

Batı Ermenistan coğrafyası üzerinde bugün Kürt ulusundan insanların yoğun bir şekilde yaşaması olgusuna dayanarak KAWA, Batı Ermenistan'ı Kürdistan coğrafyası/haritası içine sokarak Batı Ermenistan'ın varlığını red etmektedir. Böylesi bir tavır, Kürt ulusuna imtiyaz hakkı tanımanın yanısıra, Batı Ermenistan'ı Kürdistan coğrafyası içine sokmakla, ilhakı savunan bir tavırdır da. KAWA'nın milliyetçiliğinin vardığı nokta burasıdır...

Olguların yerini değiştirerek KAWA'ya sormak gerekiyor: Batı Ermenistan yerine Kuzey Kürdistan, Ermeniler yerine Kürtler konsun. Faşist Türk devletinin Kuzey Kürdistan üzerinde Kürt ulusu üzerinde uyguladığı soykırım ve sürgün sonucu, Kuzey Kürdistan'da Kürt ulusu ulus olmaktan çıkarılsın; ve bu topraklar üzerinde Ermeniler yaşamaya devam etsin. Kürt ulusunun temsilcileri Kürdistan'ın bir parçası olan Kuzey Kürdistan'ın Kürtlerin ülkesi olduğunu söyleyip kendi ülkelerinin bir parçası olan bu bölümün geri verilmesini talep etsin. Bu talebe karşı Ermeni ulusundan "komünistler" Kürtlerin bu talebini reddetsinler. Böylesi bir durumda KAWA'nın tavrı ne olurdu? O zaman KAWA, Ermenileri "sömürgeci", "ilhakçı" olarak değerlendirirdi. Ve o zaman bu tespitlerinde haklı da olurdu.

Öyleyse, bu ölçü neden Ermeniler bağlamında ortadan kalkmaktadır? Tek doğru cevap, milliyetçilikten dolayı cevabıdır. KAWA'nın bu kararına karşı Ermeniler'in haklı olarak *"İLHAKçı bir tavır içindesiniz"* diye eleştiri getirmeleri gerekir.

KAWA'nın Ermenilere uyguladığı bu ölçüyü Kürtlere uygulamadığının en açık göstergesi takındığı şu tavırda ortaya çıkmaktadır:

"17- Güney Kürdistan'da zor alımı sonucu Kürt'lerden alınıp, Arap'lara verilen topraklar, eski sahiplerine iade edilmeli, kalmak isteyen Arap'lara yeni yerleşim verilmelidir." (aynı yerde)

Kürtlerden zorla alınan toprakların geri iade edilmesini savunan KAWA, bugün Kürtlerin elinde olan ve zorla alınan Ermenilerin topraklarının geri iade edilmesini reddetmesinin bir tek temeli vardır, Kürt milliyetçiliği ve Kürtlere imtiyaz hakkı...

Bunlar dışında, Batı Ermenistan toprakları üzerinde, kardeşçe beraber yaşamak KAWA'nın aklının ucundan bile geçmediği için, toprakların boşaltılmasından bahsetmektedir. Topraklar boşaltıldığında Kürtlerin Ermenilerden kalma toprakları elden çıkarması gerekiyor. Bunun için de buna karşı gelerek, bunun *"ikinci bir tarihi haksızlık"* olacağını savunmaktadır. Böylece değişik ulus ve milliyetlerin eşit temelde ortaya çıkacak ortak birliktelikelerini KAWA, en baştan reddetmektedir. KAWA, aynı zamanda Ermeniler üzerinde gerçekleştirilen yüzyılımızın ilk büyük soykırımı *"tarihi haksızlığı"* ile; bu topraklar üzerinde

yaşayanların *"bu toprakları boşaltma"* temelinde ortaya çıkacak *"tarihi haksızlığı"*, aynı kefeye koyarak da yanlış bir konuma düşmektedir.

Ermenilerin Batı Ermenistan üzerindeki var olan haklarını reddettikten sonra, *"geriye dönüş istemlerini"* göz önünde tutmak ve *"onlara kolaylık sağlamak, yerleşmek için toprak verme"*nin hiçbir sağlam temeli kalmaz. Ayrıca sorun, *"geriye dönüş istemlerinin gözününde"* tutulup tutulmaması değildir. Sorun, Ermenilerin Batı Ermenistan'a dönme-yerleşme hakkına sahip olup olmadıklarıdır. Kürtlerin Kuzey Kürdistan'da sahip olması gereken haklar gibi, Ermenilerin de Batı Ermenistan'da bu haklara sahip olma hakkı vardır.

Ermenilerin soykırıma uğratılması ve kendi topraklarından sürülmesi olgusu, hiçbir şekilde onların geri dönüp yerleşme hakkını ortadan kaldıramaz. Marksist-Leninistler bu hakkı kayıtsız şartsız savunmak zorundadırlar. Yani bugün diasporadaki Ermenilerin Batı Ermenistan'a dönme, yerleşme hakkının savunulması gerekir. Ve bu hakkın savunulması, TKP/ML(BOLŞEVİK) 4. Kongresi'nde açıkça belirtildiği gibi, aynı zamanda ayrılma hakkının da savunulması anlamına gelir. Dönme ve yerleşme hakkı bu bilinçle savunulmak zorundadır.

KAWA, Batı Ermenistan'ı Kürdistan'ın bir parçası haline getirerek ve Ermenilerin geriye dönüp yerleşme hakkını savunmayarak Kürt milliyetçisi bir konuma sahip olduğunu ele vermektedir. Bunun da ötesinde "Kürdistan'da tek komünist örgüt olma" iddiasındaki KAWA, ilhakı savunma noktasına kadar ileri gitmektedir. Biz Kuzey Kürdistanlı komünistler böylesi bir tavrı red ve mahkum ediyoruz.

KAWA'nın milliyetçi tavrı sadece Batı Ermenistan ve Ermenilere karşı takındığı bu tavır ile sınırlı değildir. Dil sorununa cevap verdiği yerde, milliyetçi tavır yine kendisini ortaya koymaktadır. KAWA'nın tavrı şöyledir:

*"14- Azınlıklar **Kürtçe'nin yanında** (abç) kendi dillerini de **resmi dil** (abç) olarak kullanabilir, kendi etnik kimliklerini ve kültürlerini korur ve geliştirirler." (aynı yerde)*

Dil konusunda alınan bu karar iki açıdan yanlıştır:

1) Marksizm-Leninizm, hangi gerekçe ile olursa olsun zorunlu bir devlet diline kesinlikle karşıdır. Her milliyetin kendi ana dilinde konuşma, eğitim yapma, bütün ilişkilerinde ana dilini kullanma vb. hakkını tanır ve bunun şartlarını yaratmayı komünistlerin önüne görev olarak koyar. Bunun için de Lenin şöyle der:

*"Demokratik bir devlet, ayrı ayrı dillerin, **tam özgürlüğünü** kayıtsız şartsız tanımalı ve hangisi olursa olsun bu dillerden biri için ayrıcalığı reddetmelidir. (Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı, sayfa 139, Sol Yayınları)*

KAWA, resmi dilin ortadan kaldırılmasını savunmayarak Marksizm-Leninizm'in yaklaşımına ters bir konuma girmiştir. Çünkü, resmi dil, zorunlu bir devlet dili olmanın dışında herhangi bir anlama gelmez. Böylece KAWA, açıkça zorunlu bir devlet dilinin savunuculuğunu yapmaktadır.

2) Bu, birinci noktaya bağlı olarak ortaya çıkan bir yanlıştır. KAWA azınlıkların dil konusunda da eşit olma hakkını savunma yerine, resmi dil Kürtçe olacak ve diğer azınlıklar da ***"Kürtçe'nin yanında kendi dillerini de resmi dil"*** olarak kullanabileceklerini savunmaktadır. Resmi dilin savunulması yanlışının ötesinde burada ortaya konan savunu, yine milliyetçi, Kürtçe'ye imtiyaz hakkı tanıyan yanlış bir savunudur.

Şöyle ki, azınlık milliyetlerin kendi dillerini konuşma hakları *"Kürtçe'nin yanında"* tanınan bir "hak" olarak savunulmaktadır. Yani Kürtçe ilk etapta kullanılması gereken ve geçerli olan dil olarak savunulmaktadır. Ancak bu dilin ilk resmi dil olarak kullanılması önşartında azınlıklar kendi dillerini *de* kullanabileceklerdir.

KAWA, Kürtçeyi, diğer azınlıklara zorunlu bir dil olarak dayatmaktadır. Böylesi bir tavır, faşist Türk devletinin zorunlu dil olarak Türkçeyi dayatması ile, ***nitelik*** açıdan hiçbir farkı yoktur. Böylesi bir tavır da red ve mahkum edilmelidir.

KAWA'nın resmi dil vb. konusundaki yaklaşımına karşı, biz Kuzey Kürdistanlı komünistler İbrahim Kaypakkaya'nın şu görüşünü hatırlatmayı gerekli görüyoruz:

"Demokratik halk diktatörlüğü sisteminde bütün milliyetlerin ve dillerin tam eşitliği garanti edilecektir. Hiçbir zorunlu dil tanınmayacak, halka bütün yerli dillerin öğretildiği okullar sağlancaktır. Halk devletinin anayasası, herhangi bir milletin herhangi bir imtiyaza sahip olmasını ve milli azınlığın haklarına herhangi bir tecavüzü kesinlikle yasaklayacaktır. Her ulusa kendi kaderini tayin etme hakkı tanınacaktır. Bütün bunların gerçekleşmesi için, özellikle yaygın bölgesel özerklik ve tamamen demokratik yerel kendi kendini yönetim gereklidir. Bu özerk ve kendi kendini yöneten bölgelerin sınırları ekonomik ve sosyal şartlar, nüfusun milli bileşimi vb... temeli üzerinde bizzat mahalli nüfus tarafından tayin edilecektir." (İbrahim KAYPAKKAYA, Seçme Yazılar, sayfa 259, Ocak Yayınları)

İşte Marksist-Leninist tutum böyledir. İbrahim Kaypakkaya Türkiye proletaryasına olduğu gibi, Kuzey Kürdistan proletaryasına da kurtuluş yolunu göstermektedir.

İbrahim Kaypakkaya'dan aktardığımız bu alıntı vesilesi ile, katledildiğinin 20. yıldönümünde onu proleter enternasyonalist duygularla anıyoruz. İbrahim Kaypakkaya yoldaş ve onun Marsist-Leninist mirası biz Kuzey Kürdistanlı Bolşeviklerin mücadelesinde de yaşıyor, yaşıyacak!

–MİLLİYETÇİLİĞİN ALTERNATİFİ, PROLETER ENTERNASYONALİZMİDİR!

–OPORTÜNİZMİN ALTERNATİFİ, MARKSİZM-LENİNİZMDİR!

–BOLŞEVİZM YENECEKTİR!!!

PKK

"Kürdistan, Kürdistan'da yaşayan herkesin yurdudur" sloganı ardına saklanan ve azınlıklara karşı tavırda Kürt miliyetçisi pozisyona sahip olan sadece KAWA değildir. PKK lideri A.Öcalan'ın 15 Nisan 1993 tarihli Berxwedan'da, yukarıdaki sloganı başlık olarak kullandığı yazı içinde de aynı yaklaşım vardır.

İlk bakışta milliyetçiliğe karşı imiş gibi görünen bu slogan, içeriğinin nasıl doldurulduğuna bakıldığında, Kürdistan, Batı Ermenistan ve yer yer Arap ulusundan milli azınlığın hâlâ yoğun olarak yaşadığı kimi alanları da içine alan bir coğrafya olarak savunulmaktadır. En başta Batı Ermenistan'ın Kürdistan coğrafyası içinde ele alınması, Kürt ulusu için imtiyazı savunan ve Ermenilerin yurdunu inkar eden Kürt milliyetçisi bir tavırdır.

Eğer Kürdistan dendiğinde örneğin Kuzey Kürdistan somutunda Batı Ermenistan vb. dışındaki alanlar kastedilse, o zaman söz konusu sloganın kendisi yanlış olmaz. Fakat bu slogan, Kürdistan'ın sınırları içinde olmayan bölgeleri, Kürdistan'ın sınırları içinde gösteren bir slogan olarak savunulduğu noktadan itibaren yanlış bir slogan olmaktadır. KAWA ve PKK'nın savunduğu içerik de tam da böyledir. A. Öcalan şöyle tavır takınmaktadır:

"Ermeniler Ermenistan desinler, Asuriler Asuristan desinler, Araplar Ara-

*bistan desinler, Kürtler de Kürdistan desinler. **Bunu bir tür zenginlik, ondan öteye tarih zenginliği ve milli zenginlik olarak değerlendiriyoruz.**" (abç)(agd, sayfa 1)*

Altı çizili yerde ortaya konan yaklaşım, Türk hakim sınıflarının başta Kürt ulusu olmak üzere diğer milli azınlıkların varlığını inkar etmek için savundukları "hepsi biz Türklerin ortak kültür ve milli zenginliğidir" anlayışının bir türü olan yaklaşımdır. Bu, TC'ye –işin özünde hiçbir şey değişmeden– Türklerin Türkiye, Kürtlerin Kürdistan; Arapların Arabistan vb. demesine benzer.

A. Öcalan devamen şöyle demektedir:

"Kürdistan, tarihi olarak halkların en çok karıştığı, birbirlerinden etkilendikleri bir halklar mozaiğidir. Kürtlerin ulusal kimliğinde bile çok, çeşitli kültürlerin, halkların, birleşik etkisini görmemek mümkün değildir. Denilebilir ki Kürt ulusal kimliği hemen hemen bütün tarih süreci boyunca bu sahaya gelen halklardan özellikler kapmıştır. Arap, Fars, Türk, Ermeni, Asuri özelliği ve tarihin derinliklerinde birçok halkların özelliklerini, özümseye özemseye bir Kürt tipi ortaya çıkmıştır. Bu anlamda ben Kürt tipini -bütün eleştirilerime rağmen- en özlü insani tip olarak değerlendiriyorum. Çünkü en soylu, gelişkin ve çok sayıda halkın özelliği Kürt tipinde özümsenmiştir. (...) İşte bu gerçeğin bilincinde olarak, mevcut ulusal ve kültürel gerçekleri, özgerçekliklerimiz olarak değerlendiriyoruz." (agd, sayfa 22)

Bu alıntıda, ilk önce mevcut milli azınlıklar ve halklar, Kürt ulusunun parçaları olarak gösterilmekte ve bu temelde de Kürdistanlı diğer halklar üstü örtülü bir şekilde inkar edilmektedir. Bu inkar ise, eşitlik, kardeşlik maskesi altında yapılmaktadır. Böylece diğer azınlıkların varlığı işi halledildikten sonra, *"Kürt tipi"*nin nasıl bir "tip" olduğu ortaya konmaktadır. A. Öcalan'a göre *"en özlü insan tipi"* Kürt tipidir.

Kürt "tipi"nin bu biçimde ortaya konması bütünü ile yanlış ve aşırı milliyetçidir. A.Öcalan'ın takındığı bu tavır, *"birlik, kardeşlik"* vb. adına takınılan bir tavır da olsa, yanlış ve reddedilmesi gereken bir tavırdır. Bu, niyetten bağımsız olarak "Kürt tipi"ni diğer uluslardan daha üstün olduğunu savunma anlamına gelir.

Burada Kürt tipini *"en insani tip"* yaptığı söylenen çeşitli ulusların karışması, birbirini etkilemesi olayı, istisnasız hemen her ulus için geçerli bir olgudur. Diğer ulus/halklardan etkilenmemiş ulus/halk ancak ırkçıların kafasında vardır.

A. Öcalan'ın bu yazısı içinde savunduğu önemli yanlışlar sadece bunlarla sınırlı değildir. PKK'nın verdiği savaşımı, *"Kürt ulusal savaşımı"* olmaktan çıkarıp şöyle demektedir:

*"Aleviliğe, Yezidiliğe, Süryaniliğe, Ermeniliğe karşı da savaşıyorlar. Mal varlığını gaspediyorlar, kültürlerini yok ediyorlar. Şiddetle karşıyız ve inanıyoruz ki bizim mücadele aynı zamanda bu halkların da yararına ve özgürlüklerine, kimliklerine, kavuşma savaşıdır. **Kesinlikle bir Kürt ulusal kurtuluşu savaşı değil, Kürdistan ulusal savaşımıdır.**" (abç)(aynı yerde)*

Bu alıntı içinde de birkaç yanlış birlikte savunulmaktadır:

1) PKK'nın verdiği savaşımı Kürt ulusunun ulusal kurtuluş savaşımı olduğunu dıştaladığı yerde, gerçekler tersyüz edilmektedir. Çünkü şimdiye kadar verdikleri savaşım –doğruluğu yanlışlığından bağımsız olarak– Kürt ulusunun ulusal kurtuluş savaşımı olduğu ve kendilerinin de bunu böyle savunduğu gün gibi açıktır.

2) Bu gerçeği tersyüz etmenin ardında yatan düşünce, Kürdistan'da ve Kürdistan'a dahledilen Batı Ermenistan'da vb. yaşayan milli azınlıkların varlığının inkarı düşüncesidir. Bunun için de *"Kürt ulusal savaşımı"* yerine *"Kürdistan ulusal savaşımı"* konmaktadır.

Kürdistan ulusal savaşımına Kürt ulusunun ulusal savaşımı dışında anlam vererek, bunu diğer azınlıkları içine sokarak savunmak, ulusal savaşımın içeriğini hiç etmek anlamına gelir. Yani bu savunu iki yönden yanlıştır. Birincisi, ulusal kurtuluş savaşımının içeriğini çarpıtmaktadır. İkincisi ise bu çarpıtma temelinde, Ermenilerin, Arapların ve diğer milli azınlıkların milli varlıklarının reddedilmesini içerdiği için yanlıştır. Ayrıca bu reddin temelinde yükselen düşünce, yukarıda da ortaya koyduğumuz gibi, Batı Ermenistan'ı Kürdistan'ın bir parçası olarak göstermektir.

3) A. Öcalan Aleviliği, Yezidiliği, Süryaniliği de milliyetler ya da onun deyimiyle halklar arasına sokarak bir yanlış daha yapmaktadır. Dini baskı, mezhep baskısı, ulusal baskı ile bir ve aynı şey değildir.

Yazısının sonuna doğru ise şunları söylemektedir:

"... Özellikle Kürdistan'daki diğer halklara karşı da görevli olduğumuzu biliyoruz. Yürüttüğümüz savaşımın onların da savaşımı olduğuna emin olmalarına ve mümkünse kendi yurtlarına, ülkelerine dönüş hazırlıklarını önce düşüncede, giderek bizzat direnmeye kadar ilgi duymalarını bekliyorum." (aynı yerde)

Ve böylece tablo bütünleşiyor. PKK'nın verdiği mücadele Ermenilerin, Asurilerin, Yezidilerin ve diğerlerinin de mücadelesidir; ve kendi yurtları Batı Ermenistan'dan sürülen Ermeniler, geri dönüşe ilkönce düşüncede hazırlanıp Kürdistan'a –yani şimdiki yurtlarına– gelmeye hazır olmalıdırlar. Ermenilerin yurdu Batı Ermenistan Kürdistan'a dahledildikten sonra onların Kürdistan'a gelmeye hazır olmalarını talep etmek de *"insanlığın temel değerlerinin yeniden kazanılması"* olarak gösterilmektedir.

Ne adına yapılırsa yapılsın, böyle bir tavır, milli azınlıklar üzerinde imtiyazlara sahip olma tavrıdır. Kürt milliyetçiliği başka maskeler altında savunulmaktadır.

Ermenilerin kendi ülkelerine geri dönme istekleri, en azından düşüncede zaten vardır. Ve bu istek değişik biçimlerde şimdiye kadar hep savunulmuştur. Bugün, *"önce düşüncede"* hazır olmalıdırlar talebi, somut olarak Ermeniler bağlamında boş bir taleptir. Bugün hazır olma talebi yerine savunulması gereken düşünce, Ermenilerin Batı Ermenistan'a dönüp yerleşme ve ayrılma hakkı düşüncesidir. Bunu savunacağına, geriye dönüş için "düşüncede" hazır olmayı savunmak, Ermenilerin bu hakkını savunmadığı oranda da yanlış bir düşüncedir.

Toparlarsak, *"Kürdistan, Kürdistan'da yaşayan herkesin yurdudur"* sloganı, KAWA'da olduğu gibi PKK'da da, özellikle Batı Ermenistan'ın varlığının reddi ve diğer azınlıklar üzerinde imtiyaz elde etme içeriği ile savunulmaktadır. Bu sloganın bu içerikle savunulması milliyetçi bir savunudur. Reddedilmesi gerekir. Reddedilmesi gereken diğer bir yan da, bu savununun eşitlik, kardeşlik vb. adına yapılmasıdır. Batı Ermenistan üzerinde bugün yaşayan nüfusun büyük oranı Kürt ulusundan insanlar teşkil etse de, Batı Ermenistan Kürdistan'ın bir parçası değildir.

–YAŞASIN ERMENİLERİN BATI ERMENİSTAN'A DÖNME, YERLEŞME VE AYRILMA HAKKI!

–BÜTÜN ULUS VE MİLLİYETLERE TAM HAK EŞİTLİĞİ!

8.5.1993

TKP/ML(BOLŞEVİK)
Kuzey Kürdistan Seksiyonu
Örgütleme Komisyonu

"Ateşkes" hakkında ne dediler?

"Ateşkes"in TC'den istenilen yanıtın gelmemesi halinde, savaşın yeniden ve daha boyutlanmış biçimde gündeme geleceği, Apo'nun açıklamasında vardır. "Ateşkes"in mantığında da vardır. Hal böyle iken, "ateşkes"i "silah bırakma" biçiminde göstermek bütünüyle yanlıştır, demagojiktir. "Proletaryanın partisi", "Partimiz TKP/ML, silahları ellerinden alınmak istenen PKK gerillalarını içtenlikle TİKKO saflarına çağırmaktadır." diyor, ama Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkından hiç bahsetmiyor. İlginç.

PKK'nın "ateşkes" ilişkisinde yazılı-çizili tavırlarının ve açıklamalarının varlığı koşullarında, "ateşkes"in "silah bırakma" şeklinde ele alınışı, Özgür Gelecek'in bu konuda, –en hafif deyimiyle– demagoji yaptığını göstermektedir. Ya da Özgür Gelecek, "ateşkes" in her durumda "silah bırakma", "barış" vb. olduğunu savunmaktadır.

BİLİNDİĞİ gibi 1993 Newroz'una TC. esaslı bir şekilde hazırlanmış, fakat Abdullah Öcalan Newroz'dan dört gün önce, 17 Mart'ta bir basın toplantısıyla PKK'nın 20 Mart ile 15 Nisan arası tek taraflı olarak ateşkes ilan ettiğini açıklamıştı.

15 Nisan gelmeden de süresiz ateşkes ilan edilmişti. Çeşitli çevreler ateşkese şöyle ya da böyle tavır takındılar. Biz Bolşevik Partizan olarak;

"... PKK açısından silahlı mücadelenin sürdürülmesi, ya da sürdürülmemesi TC'nin tavrına bağlanmaktadır. TC'yi devrimle yıkmak amaçlı bir silahlı mücadele PKK'nın gündeminde yoktur. Silahlı mücadele PKK'nın yasal çalışmasına izin verildiği şartlarda tümden de bir kenara konabilir. Fakat bu, şimdilik devletle pazarlık unsuru olarak elde tutulmaktadır. Yeni siyasi çizgide belirleyici olan «barış» anlaşması için TC devleti ile görüşmedir. Bu konuda Apo devletin şimdiye dek «terörist», «şaki» vb. olarak nitelediği PKK ile doğrudan görüşmesinin şimdiki durum ve şartlarda imkansız olduğunu gördüğü için, doğrudan muhatap alınma konusunda da ısrarlı değildir, dolaylı görüşmeye de hazır olduğunu belirtmektedir. ...

Toparlarsak: PKK gelinen yerde çok açık olarak reformist bir çizgiye oturmuştur. PKK'nın silah bırakmamış olması, onun çizgisinin gelinen yerde açık olarak reformist olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Çünkü silahlı mücadele yukarda gördüğümüz gibi, en iyi halde, TC'nin anlaşmaya yanaşmaması halinde, kimi reform amaçlarını gerçekleştirmek için bir araç olarak düşünülüyor. PKK açıkça -şimdiye dek onu diğer milliyetçi-reformist Kürt örgütlerinden ayıran- TC.'nin silahlı mücadele ile yıkılması hedefini terketmiştir. PKK gelinen yerde reform amacına da artık askeri yöntemlerden çok, siyasi-diplomatik yöntemlerle ulaşma yönünde bir rota çizmiştir. ..." (Bolşevik Partizan sayı 81, sayfa 11) tespitini yapmıştık.

PKK'nın "ateşkes" tavrına bütün siyasi örgütler şu veya bu biçimde tavır takındı. Biz bu yazımızda, TKP/ML ve TDKP ile Özgür Gelecek ve Emeğin Sesi gazetelerinin bu konudaki tavırları üzerinde duracağız.

TKP/ML-GBMK ATEŞKESE NİYE KARŞI?

TKP/ML-GBMK *(GBMK: Geçici Birleşik Merkez Komitesi /BN)*, Mart 1993 tarihli *"Gerici «Ateşkes» Çağrısına Silahların Sesini Yükselterek Yanıt Ver!"* bildirisi ile tavır takındı.

Bildirinin başlığından da anlaşılacağı gibi, ateşkese birincisi, *"gerici"* olduğu için; ikincisi, *"Bunun tek anlamı vardır, o da; gerilla savaşının tasfiyesidir"* diyerek karşı çıkılmaktadır.

Bildiride; Talabani'nin Apo'ya söylediklerinden ve Apo'nun ateşkes açıklamalarında söylediklerinden alıntılar da verilmektedir. Apo'dan alıntılar yapılarak eleştiriler getirilmektedir. Örneğin:

«"tek taraflı ateşkes"»,

«"artık savaşmaktan yorulduk" diyebilmektedir. Bunun tek bir anlamı vardır, o da; gerilla savaşının tasfiyesidir.»

«"Bir tek eylemim dahi yok"»,

«"asılmayacağına dair güvence"»,

«Daha önce Kürdistan'a dönüşünün "şanlı" olacağından dem vuran Öcalan, bugün ise sürgünden dönen bir mülteci liderin ağzıyla konuşmaktadır.»

«Görünen o ki Öcalan bu oyuna "bilerek" ve "isteyerek" gelmektedir!»

«Dün Nikaragua'da, El Salvador'da, Güney-Kürdistan'da yaşanan "masaya oturma", "uzlaşma" süreçleri, bugün A.Öcalan ve PKK şahsında Türkiye-Kürdistan'ında uygulamaya sokulmuştur.»

«Öcalan, ABD'ne adamını gönder diğini çeşitli "temaslarda" bulunduklarını açıklayarak, emperyalist politikanın bu gereğini de yerine getirmekte olduğunu ilan etmiştir.»

«Partimiz TKP/ML, silahları ellerinden alınmak istenen PKK gerillalarını içtenlikle TİKKO saflarına çağırmaktadır.» vb.

TKP/ML-GBMK'nın göremediği, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da PKK tarafından verilen silahlı mücadelenin artık reformlar için verildiğidir.

Evet; dikkat edilmesi gereken nokta, silahlı mücadelenin ne için verildiğidir. Silahlı mücadele Kürt ulusu-

nun ayrılıp ayrı devlet kurması için mi veriliyor yoksa belli reform taleplerine ulaşabilme için mi veriliyor? Ama bugün gelinen aşamada açıkça görülen, temelleri daha önceden atılan, silahlı mücadelenin reformlar için verildiğidir... Bunun ötesinde "ateşkes"in "silah bırakma", "savaşı tasfiye" olarak yorumlanması bütünüyle yanlıştır –ki TKP/ML'in eleştirisinin merkezinde duran bu yorumdur–.

"Ateşkes"in TC'den istenilen yanıtın gelmemesi halinde, savaşın yeniden ve daha boyutlanmış biçimde gündeme geleceği, Apo'nun açıklamasında vardır. "Ateşkes"in mantığında da vardır. Hal böyle iken, "ateşkes"i "silah bırakma" biçiminde göstermek bütünüyle yanlıştır, demagojiktir.

"Proletaryanın partisi", *"Partimiz TKP/ML, silahları ellerinden alınmak istenen PKK gerillalarını içtenlikle TİKKO saflarına çağırmaktadır."* diyor, ama Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkından hiç bahsetmiyor. İlginç.

"Proletaryanın partisi", *"ezilen milliyetlerin kardeşliği"* diyerek ulusal sorunu bir çırpıda hallediyor.

Bildirin altındaki sloganlar da bile, Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkından, azınlıkların haklarından eser yok.

Bu nasıl "Proletaryanın Partisi" ki; Türkiye-Kuzey Kürdistan'da ulusal sorunun gerçek çözümünün milliyetçi temellerde örgütlenmekten değil, proleter enternasyonalizminden geçtiğini, ortak düşmana karşı ortak mücadeleden geçtiğini ortaya koymuyor...

ÖZGÜR GELECEK

Özgür Gelecek, 1-15 Nisan 1993 tarihli 1. sayısında, derginin kapağında konuya ilişkin olarak büyük puntolarla *"PKK nereye?"* başlığını attıktan sonra, 2. sayfada yeralan *"Sunuş"* yazısında, *"Tek taraflı «ateşkes»le ulusal hareketin rotayı reformizme kırması"*ndan sözetmekte ve bu soruna *"Tam hak eşitliği her ulusun vazgeçilmez hakkıdır"* başlıklı yazıda *(sayfa 3)* değineceklerini ve bu yazıda ulusal hareketin açmazlarını sunmaya çalışacaklarını belirtmektedir.

Adı geçen yazının başında, A. Öcalan'ın *"tek taraflı «ateşkes» çağrısı"* nın *"ülkenin gündemini tamamen meşgul eder bir niteliğe büründü"*ğü tespiti yapılmaktadır. Yazının bundan sonraki kısmında, bir daha hiçbir şekilde "ateşkes" kelimesi kullanılmayıp; bunun yerine A. Öcalan'ın *"tek başına", "«silah bırakma» kararı"* aldığı, *"Apo'nun «barış» çağrısı"* yaptığı, *"Önderlerin «silahları bırakırız» diye açıklamalar"* yaptıkları şeklinde ifadeler ve kavramlar tercih edilmektedir.

PKK'nın "ateşkes" ilişkisinde yazılı-çizili tavırlarının ve açıklamalarının varlığı koşullarında, "ateşkes"in "silah bırakma" şeklinde ele alınışı, Özgür Gelecek'in bu konuda, –en hafif deyimiyle– demagoji yaptığını göstermektedir. Ya da Özgür Gelecek, "ateşkes" in her durumda "silah bırakma", "barış" vb. olduğunu savunmaktadır.

Elde silah "ateşkes" mümkündür. Özellikle gerilla hareketlerinin mücadele sürecinde ve Çin'de halk savaşının çeşitli evrelerinde gündeme gelebilmiştir. Bunu reddetmek, "halk savaşı" nı savunma adına, savaşın askeri kurallarını anlayamamış olmak anlamına gelir.

Özgür Gelecek'in bu yazıda, PKK'yı temelsiz "ayaklanma" çağrıları yapmakla eleştirdiği; *"... yarı sömürge ve sömürge ülkelerde silahlı ayaklanma halk savaşının son dönemlerinde (sözünü ettiğimiz toplu ayaklanmadır) başvurulması gereken bir mücadele taktiğidir." (aynı yerde)* diye ifadeler kullandığı bilindiğinde; "ateşkes"in "barış", "silah bırakma" olarak yorumlanışı(!) oldukça enteresandır...

Özgür Gelecek, yazısının sonunda şunları söylemektedir:

"Demokratik halk devriminin doğal müttefiği durumunda olan önemli bir kurtuluş mücadelesinin rotasını reformizme kırması proletarya ve öncüsü için bir kayıptır." (aynı yerde)

Özgür Gelecek, kurtuluş hareketinin rotasını reformizme kırdığını söylediği yerde, neyin reforme edildiğini söylemediği sürece, yaptığı tespit boşlukta sallanmaktadır. PKK'nın "bağımsız Kürdistan" ve "ayrılma hakkı" talebiyle yürüttüğü ulusal kurtuluş mücadelesinden, federal bir devlet içinde hak eşitliği isteyen reformist bir çizgiye oturduğu tespit edilmediği sürece, söylenenler havada kalacaktır.

Burada sorun, Özgür Gelecek'in PKK'yı –son rotasından önce– gerçekten de DHD'nin "doğal müttefiği" olarak görüp görmediği; PKK'nın faşist TC devletiyle savaşında ona destek sunup sunmadığıdır. Bu sorunun cevabını, daha 1. sayısında tavır takınmış olduğu bu yazıdan çıkarmak her ne kadar güç ise de, onun "proletarya partisi" diye sözünü ettiği TKP/ML'in PKK'yı değerlendirme konusundaki zikzakları da bizce malumdur.

"Bu gerçek bir kez daha göstermiştir ki; Kürdistan'da sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesi tüm ağırlığıyla proletarya ve partisinin omuzlarında durmaktadır."

"Proletarya partisi"(!), –A. Öcalan'ın silahları bırakmalarını söylediği iddia edilen– PKK gerillalarını TİKKO'ya çağırmak meşguliyetinin ateşi içinde; bugüne kadar ulusal kurtuluş hareketine karşı takındığı tavırların özeleştirel bir şekilde ele alınmasını aklına bile getirmemektedir. Ulusal kurtuluş mücadelesinin tüm ağırlığını omuzlarında hissedenler; PKK'daki bu yeni siyaset belirlemesinde kendi rollerinin de olup olmadığının hesabını vermek zorundadırlar. Fakat nafile!

TDKP - Devrimin Sesi

TDKP, PKK'nın "ateşkes" ilanına ilişkin olarak bir dizi tavır takındı. Biz burada Devrimin Sesi sayı 155 (Mart 1993) ile Dengê Şoreş'in 28. ve 29. sayılarını (Nisan ve Mayıs 1993) esas alacağız.

Devrimin Sesi, Mart 1993 tarihli 155. sayısında, daha A. Öcalan'in resmen "ateşkes"i ilan etmediği; Özal ve Demirel'e Talabani'nin gönderdiği mektubun boyalı basına yansıdığı bir döneme (15 Mart) ilişkin olarak tavır takınıyor. TDKP, *"NEWROZ ve Kürt ulusal direnişi"* başlıklı yazıda şunları söylüyor:

"... söz konusu «mesaj»da, ortaya konan yaklaşım, PKK açısından yeni şeyler değil. Özellikle son bir-iki yıldan bu yana PKK'nın «Bağımsız Kürdistan» talebi üzerinde şekillendiği söylenebilecek eski platformundan uzaklaşmasının, uzlaşmacı-reformcu bir platforma yönelişinin bir ifadesi olarak, bu görüşler, değişik dönemlerde dile getirildi. ...

Daha önceleri, Kürt sorununun «barışçıl» sözde «siyasi çözümü» için yapılan koşullu «ateşkes» çağrıları, yerini «önkoşulsuz ateşkes» çağrılarına bıraktı. ..." (sayfa 2)

TDKP, PKK'daki bu değişikliğin, *"liberal-reformcu bir platformun açıktan şekillenmekte olduğunu"* gösterdiğini tespit ettikten sonra, bu platformun *"Kürt halkının ulusal özgürlük istemlerini değil, Kürt burjuvazisinin çıkarlarını ifade"* ettiğini; *"Kürt ulusal direnişinin Kürt burjuvazisinin çıkarlarına feda edilmesini içeren"* bir platform olduğunu söylemektedir.

Mevcut statüyü parçalamayı hedeflemeyen her türlü sözde çözüm önerilerinin reddedilmesi gerektiğini dile

getiren TDKP, *"Kürt ulusal direnişi, ... ulusal özgürlük talepleri ile, demokrasi ve anti-emperyalist talepleri, ulusal mücadele ile sınıfsal mücadeleyi birleştiren bir platforma"* yönelirse, *"Kürt ulusal direnişinin gerçek zaferi yolunda"* ilerlemenin mümkün olabileceğini savunmaktadır.

TDKP, PKK'nın "ateşkes" önerisini –görece olarak– doğru bir şekilde tahlil ederken, *"uzlaşmacı-reformcu bir platforma"* yönelen PKK ve ulusal kurtuluş hareketinin önüne *"ulusal mücadele ile sınıfsal mücadeleyi"* birleştirme görevi koymaktadır.

Türkiye-Kuzey Kürdistan somutunda, gerçekten de ulusal mücadele ile sınıfsal mücadelenin birleştirilmesi, Demokratik Halk Devriminin canalıcı görevlerinden biridir! Ancak emperyalizm ve proleter devrimleri çağında, burjuva milliyetçiliğinin ulusal kurtuluşu gerçekleştiremediği, sonuçta emperyalizmle uzlaştığı ve ona teslim olduğu bilinen bir gerçek. (Devrimin Sesi'nin de teorik düzlemde bununla pek bir çelişkisinin olduğunu düşünemiyoruz!) Ulusal kurtuluş, çağımızda ayrılmaz bir biçimde sosyalizm davasına bağlanmıştır. O halde ulusal sorunun çözümüne ilişkin olarak, kimin hangi görevlere sahip olduğu sorusuna doğru cevap verilmek zorundadır: Çağımızda *"ulusal mücadele ile sınıfsal mücadeleyi"* birleştirebilecek tek güç, komünist ideolojiyi kendine rehber edinen, proleter enternasyonalist bir tutumla proleter dünya devrimini gerçekleştirecek olan uluslararası işçi sınıfıdır. TDKP, –eğer bir dil sürçmesi sözkonusu değilse– kendine ait olması gereken görevleri atlayıp, "reformist", "uzlaşmacı" platforma yol aldığını söylediği bir harekete bu görevleri yüklememelidir. Çünkü TDKP'nin iddiası, kendisinin proletaryanın öncü partisi olduğudur...

İşte bu TDKP, 1980 Şubat'ında gerçekleştirdiği 1. (Kuruluş) Kongresi'nde PKK'yı *"Apocu türünden faşist hareketler"*, *"Apocu faşist çete"* *(Bkz. TDKP 1. (Kuruluş) Kongresi Belgeleri, sayfa 194, 196)* olarak değerlendirirken; TDKP Şubat 1990 (1. Genel) Konferansı, bu değerlendirmenin yaklaşık olarak 1987 Mayıs ayına kadar sürdürüldüğünü, *"Kürt ulusal hareketi karşısında oportünist ve gerici bir platforma"* sürüklenmiş olduklarını tespit etmektedir. TDKP, bu tarihten itibaren Kürt ulusal sorunu karşısında tutum ve konumlarında *"devrimci bir değişiklik"* geçirdiklerini, PKK hakkındaki eski tespitlerinin günahının ise, eski "önderlik"lerine ait olduğunu yazmaktadır. *(Bkz. TDKP Şubat (1. Genel) Konferansı Belgeleri, sayfa 273-294)*

TDKP'nin, PKK'dan "ulusal mücadeleyle sınıfsal mücadeleyi" birleştirme görevini yerine getirmesini beklediği, başka yerlerde de vardır. İşte Dengê Şoreş'in 28. sayısında (Nisan 1993) *"«Ateşkes»e gelen süreç»* başlıklı bir makalede şu satırlar yer almaktadır:

"PKK'nın tutarlı bir anti-emperyalist, anti-faşist, anti-sömürgeci mücadele çizgisinde yürümesi, böyle bir kararlılık göstermesi kuşkusuz halkımızın yararına olacaktır." (sayfa 4)

TDKP, PKK'nın "ateşkes" ilanını, *"ulusal-devrimci örgütün önemli zaaflarıdır"* diye adlandırmaktadır. Çünkü TDKP'ye göre; *"Bir devrim örgütünün ... geçici olarak geri çekilmesi, ya da «ateşkes» ilan etmesi ise farklı bir olaydır ve bu herzaman kendi koşulları içinde değerlendirilir." (sayfa 2)*

Bu durumda, TDKP'nin PKK'nın "ateşkes" ilanı hakkındaki tavrının ve eleştirisinin ne olduğunu anlamak için, bize aşağıdaki satırları okumaktan başka çare kalmamaktadır:

"PKK, «gerillacılığı» yanlış bir anlayışla başlattı ve şimdi de yanlış bir zamanda ve tehlikeli ilişkilere girme eğilimi göstererek bitirme eğilimi gösteriyor." (sayfa 4)

TDKP ve onun "Kürdistan Örgütü" bu kısa süreçte, "tutarlı" olmak gerekliliğini görmüş, PKK'nın "ateşkes" ilanıyla birlikte ulusal hareketin yeni bir döneme girdiği tespitini yapmıştır. Tabii ki her yeni dönem, kendi özelliklerine uygun perspektifleri de beraberinde getirecektir; nitekim TDKP'de de olan budur:

"PKK'nın «tek taraflı ateşkes»inden sonraki gelişmeler, bir kez daha gösteriyor ki, Kürt burjuva-reformist milliyetçiliğin eklentisi olmak değil, kendi sınıf talepleri ve bağımsız devrimci örgütleriyle ulusal harekete katılıp önderliği ele almaları, Kürt işçisi ve köylüsünün sınıfsal çıkarları gereğidir." (Dengê Şoreş sayı 29, sayfa 18)

Bu nasıl gerçekleşecek?

"Partimizde (Partimiz TDKP ve onun Kürdistan Örgütü'nde tabii ki! / BN) *birleşin, taleplerinize sahip çıkın! Kendi kaderiniz hakkında, söz sahibi siz olun!" (aynı yerde)*

Bu sonuç, TDKP'nin ulusal sorundaki tavrının oportünist ve reformist olduğu gerçeğinden bağımsız olarak ele alınamaz. TDKP, hâlâ "ulus" ve "halk" kavramları konusunda açıklığa sahip değildir. TDKP, hâlâ "ulusların ayrı devlet kurma hakkı" ile "ayrılma" ve "halkın ayrı devlet kurması" konularında açıklığa sahip değildir. TDKP, hâlâ "ulusların kendi kaderini tayin hakkı" ile "halkın kendi kaderini tayin hakkı"nı birbirine karıştırmaktadır. TDKP, çok uluslu devletlerde, işçi sınıfının ulusal temelde örgütlenmesini savunan yaklaşımlar içindedir. TDKP, ulusal sorunun çözümüne ilişkin perspektiflerinde bizzat kendisi reformist konumlarda konaklama durumundadır. İşte bu yüzden de Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine ilişkin geliştirdiği tavırlarında bir o yana, bir öte yana savrulup durmaktadır...

(Yazımızın konusu, TDKP'nin ulusal soruna ilişkin genel değerlendirmesini yapmak olmadığına göre, okuyucularımızın Bolşevik Partizan'ın 77. sayısında yayınlanmış olan *"TDKP'nin ulusal sorundaki tavrına kısa bir bakış..."* başlıklı makaleyi bu bağlamda bir kez daha okumalarını salık vererek bu bölümü kapatmak istiyoruz!)

EMEĞİN SESİ

Emeğin Sesi'nin 215. sayısında yeralan *"Kürt halkı, '93 Newroz'unu da direnişlerle kutladı"* başlıklı bir makalede, PKK'nın "ateşkes" ilanının Kürt halkında beklentilere ve pasifizme yol açtığı tespitleri yapılmaktadır. Nisan 1993 tarihli derginin 10. ve 11. sayfalarında yayınlanmış olan bu makalenin devamında şunlar da söylenmektedir:

"... bugün PKK'nın üzerinde bulunduğu platformun zaaflarının bir sonucu olarak ileri sürülen «siyasal çözüm taktiği» ve «ateşkes» de devrimci taktikler değildir. ...

... bir yandan Talabani-Barzani gericiliği, diğer yandan HEP, PSK (KOMKAR) gibi reformist-revizyonist odaklar ve diğer yandan da emperyalizm ve bölge gericiliği, Kürt halkını ve PKK'yı olabildiğince geri politikalara çekmeye çalışıyorlar. Bunda önemli ölçüde başarılı da olmuşlardır. Bugün gerek ateşkes (mevcut ortaya çıkışıyla) açıklaması, gerekse de Öcalan-Burkay anlaşması, bunu ortaya koyuyor." (sayfa 11)

Bu ve benzeri tespitleri yapan Emeğin Sesi, görevlerin daha da arttığını, bugünkü koşullarda da ortaya çıkan beklenti havasını dağıtmak için, *"TDKP'nin aktüel taktik platformu'nun"* propagandasını yapıp, onu gericiliğe karşı bir mücadele silahı olarak kullanmak gerektiği derslerini çıkarıyor. O silah paslıdır, paslı olduğunun kanıtlarından bir bölümü az yukarıdadır...

Temmuz 1993 ●

DEVRİMCİ SOL ÜZERİNE BİR YAZI...

Aşağıda yayınladığımız yazı, Dev-Sol'un Almanca çıkan yayınlarını yakından takip eden ve eleştirel açıdan değerlendiren bir Alman devrimcisinin yazısıdır. Yazar, kısa ama net bir biçimde Dev-Sol'un bazı önemli karakteristik özelliklerini ortaya koymak tadır. Bu nedenle yazıyı olduğu gibi tercüme etmeyi ve yayınlamayı önemli gördük.

Fakat yazıda bize problemli gelen iki noktaya dikkat çekmek istiyoruz:

Birincisi, yazar eleştirdiği yazı ile ilgili olarak, *"hiçbir yerde sosyalizmin «yozlaşmasına» götüren içeriksel hatalar belirtilmemektedir"* iddiasını getirmektedir. Bu iddia doğru değildir. Yazarın eleştirdiği yazıda, *"sosyalist ülkelerde yaşanan süreçten çıkartılması gereken temel dersler"*in özetlendiği yerde, Dev-Sol içeriksel eleştiri olarak örneğin, *"sosyalist inşa ve sosyalizmden komünizme doğru gidişte proletarya diktatörlüğü şarttır. Proletarya diktatörlüğünden asla taviz verilemez"*, ya da *"Merkezi plandan ve sosyalist kollektif mülkiyetten taviz verilemez." (Devrimci Sol sayı 7, Ocak 1993, sayfa 33)* eleştirilerini getirmektedir.

Dev-Sol açısından modern revizyonizmin eleştirisindeki tayin edici siyasi körlük, SBKP 20. Parti Kongresi ile geliştirilen görüşlerin bütünlüklü bir yeni çizgi, bu çizginin Rus sosyal-emperyalizminin ideolojik dayanağı olduğunun kavranmamasıdır.

Kaldı ki, Dev-Sol ve öncülü Mahir Çayan modern revizyonizmin bir dizi görüşünü doğru olarak kabul etmiş ve savunmuşlardır, Dev-Sol halen savun-maktadır.

İkincisi, revizyonizmin doğru eleştirisi için yazarın sürekli olarak, kapitalizmin doğru eleştirisini ve politik ekonominin doğru eleştirisini vurgulamasıdır. Yazı içerisinde bu vurgulamaların içi de açılmamaktadır. Eğer ileri sürülen *"doğru bir kapitalizm eleştirisi"*nden, *"doğru bir politik ekonomi eleştirisi"*nden, yalnızca politik ekonomi ile sınırlı eleştiriler değil de; ideolojik, siyasi eleştiri talebi de anlaşılıyorsa; revizyonizmin ideolojik, siyasi, ekonomik yönlerden bütünlüklü bir Marksizm-Leninizm tahrifi olduğu kavranıyorsa, problem yok demektir. Fakat, modern revizyonizm bir çeşit "ekonomik revizyonizme" indirgeniyorsa, bu yanlıştır, modern revizyonizmin kapsamını doğru değerlendirmeme demektir.

Tartışmanın derinleştirilmesi umuduyla.

YAZI KURULU

"YENİLGİ SONRASINDAKİ KOMÜNİST PARTİLER" MAKALESİ ÜZERİNE, (KDT Sayı 6/93) [*]

Daha yıllar önce devrimci ve diğer güçlere karşı ihbarcılık politikasını açıkça haklı çıkartmaya çalışan TUDEH-Partisi (İran) ve dünyada revizyonizmin hazırlayıcılarından birisi olan DKP-Fraksiyonu (Alman Komünist Partisi-Fraksiyonu) gibi meşhur partilerle Aralık 1992'deki bir toplantıda, Dev-Sol'un Enternasyonal İlişkiler Bürosu *"Yenilgiden Sonra Komünist Parti Ve Örgütler Ve Devrimci Politika"* üzerine bir konuşma yapar.

Komünist partilerden kimlerin anlaşıldığını "Türkiye'de Mücadele" sayı 6'nın tanıtma yazısından çıkartmak

[*]: KDT, "Türkiye'de Mücadele" isimli, Almanca çıkarılan bir dergidir. Sözkonusu yazı ise, Devrimci Sol sayı 7'de yayınlanmış olan makalenin, yine Dev-Sol tarafından yapılan Almanca çevirisidir. Sorumluluk o dönemde, D. Karataş kesiminin "darbeci" olarak adlandırdığı kesimindir. Biz alıntıları Türkçe orijinal metinden yaptık.

mümkündür: Yukarda bahsedilen revizyonist örgütlerin dışında Danimarka KP, İngiltere KP'nden kopan bir grup, Güney Afrika KP, Vietnam KP, Küba KP ve diğerleri. Yani hemen hepsi, son onyıllarda en azından temel noktalarda revizyonist çizgiye sahip olan örgütlerdir.

Yenilgi ile de açıkça sosyalist blokun önderleri aracılığı ile, özellikle de SBKP ve M. Gorbaçov aracılığı ile gönüllü teslim olması anlaşılmaktadır.

"Karakter Zayıflığı" Olarak Revizyonizm:

Sosyalizmin başarısızlığının en önemli nedenleri olarak makalede şunlar söylenmektedir:

– Revizyonistler *"kitlelere güvenmiyordu" (s. 21)*

– *"Sosyalist insan"* yaratılmamıştı *(s. 22)*

– *"Kitle inisiyatifi"* yoktu *(s. 21)*

– İnsanların *"manevi ihtiyaçları"* giderilmemişti *(s. 22)*

– *"Kendi gücüne güven"* yoktu *(s. 19)*

Dev-Sol (DS) için revizyonizm, kapitalizmin yanlış bir eleştirisinde yatmamaktadır. Hiç bir yerde, sosyalizmin "yozlaşmasına" götüren ***içeriksel*** hatalar belirtilmemektedir.

Yukardaki gibi bir sıralamada ***niçin*** sorusu ortadan kalkmaktadır:

– Ne için kendi gücüne güven? Ne için kitlelerin inisiyatifi? Ne için özgüven vb. ?

Reformist bir program için mi yoksa devrimci bir program için mi özgüven geliştirilecek, kitle inisiyatifi desteklenecek, kitlelere güvenilecek vb. ayrım yapılmalıdır.

Fakat makalenin yazarlarının –görülen o ki– kesinlikle, sosyalist ülkelerde inşa edilen ***şeyin içeriğine*** değil, tersine yalnızca ***nasılına*** eleştirileri vardır. Yazıda, eski sosyalist devletlere içeriksel eleştiri dışlanmakla kalınmıyor, hatta eleştiri, tersine iyi geleneklerin yaralanması olarak mahkum ediliyor. Çin KP, AEP ve SBKP arasındaki çatışma konusunda sayfa 21'de şu deniyor:

"Sosyalist ülkeler arasındaki olumsuzluklarda taraf olmak, yanlış alanlardan birini desteklemek ya da adeta onun bir seksiyonu gibi hareket etmek Marksist-Leninistlerin tavrı olamaz."

Çin KP, AEP ve "Doğu Bloku"nun geri kalanı ile tartışma, devrimci ukalalık değildi; belirli bir siyasetin komünizme götürüp götürmeyeceği ya da kapitalizme geri götürüp götürmeyeceği ya da oraya geri götürmüş olup olmadığı sorunu ile belirlenmekte idi. Tartışmanın diğer içerik noktaları başka şeylerin yanısıra şunlardı:

– Şiddete dayanan devrim mi yoksa kapitalizmden sosyalizme barışçıl geçiş mi?

– Proletarya diktatörlüğü,

– KP halkın partisi mi yoksa işçi sınıfının mı?

– Stalin'in eserlerine yaklaşım.

Fakat sosyalizm, içinde her türlü eleştirinin yasaklandığı ya da ahlak dışı olduğu bir tür feodal aile bağı olarak kavranılırsa ve yanlış bir çizgi sorunu değil de, tersine (aile) bağının yıkımı sorunu ise, o zaman, daha içeriksel eleştiri getirilmeden önce ***yöntem*** tespit edilmektedir:

"Marksizmi-Leninizmi revize edip sosyalizm düşüncesinde kaos ve kargaşaya neden olanlar... yargılanmalıdır. ... Sosyalizme ihanetten yargılanmalıdırlar."

"Kaos ve kargaşa"!!! Oportünizme bir dizi suçlama yöneltilebilir: Herşeyden önce yanlış bir kapitalizm eleştirisi, bunun sonucu olarak burjuvazi ile işbirliği ve benzeri. Düşüncede kaos ve kargaşayı yalnızca, kendisi düşünmek istemeyen, tersine "düzenli bir düşünce" bulmaya ve takip etmeye alışmış olan birisi kötü bulabilir.

Bu düşünce yeni fakat en az önerilen yöntem konusu kadar orijinaldir:

"Bu yargılama, sosyalist güçler arasındaki ilişkilere eleştiri ve özeleştiri, birlik-eşitlik temelinde kardeşçe dayanışma ve dostluk ilişkisiyle yaklaşan, Marksizmin-Leninizmin evrensel tezlerine -şiddete dayanan devrim, proletarya diktatörlüğü vb.- kabul eden uluslararası sosyalist hareketin bütün devrimci güçlerinin katılacağı bir kurul tarafından yapılmalıdır. Yargılama tüm dünya proletaryası ve halklarına açık olmalıdır."

Revizyonizme karşı mücadele, hukuki bir sorun olarak görülüyor! Yazar için sorun sosyalizmin inşasındaki hataların değerlendirmesinde, yanlış kapitalizm eleştirisinde, politik ekonominin yanlış eleştirisinde değil, çıkış noktası ve hükmü kesinlikle şimdiden belli olan bir yargılamada yatmaktadır. Hükmün yerine getirilmesi, sayfa 38, sondan bir önceki paragraf ile bağıntı içerisinde gerçekleştirilebilir. Politik ekonominin eleştirisinin ilk adımı bile, denenmediği için, açıklama, bazı sosyal eğiticiler veya papaz kesimi içerisinde dile getirilen, kapitalizmin insanın bir karakter zayıflığı olduğu suçlamalarına indirgenir: İnsan kötüdür!

"Kapitalizm gerçi tarihi(!) haksızlıklarına(!) ve siyasi çürümüşlüğüne, egoist ve tüketici insan karakterine rağmen (burada rağmen mi yoksa den dan dolayı mı denmek isteniyor?), *kapitalist kültüre rağmen" (s. 22)*

Kapitalizmin haksız bir şey olduğunu düşünen kişilere karşı Karl Marx yüzyıl önce polemik yürütmüştür.

İnsan karakterinin tüketici olmasına ciddi olan hiç kimse karşı olamaz. Egoizmden ne anlaşıldığı daha geniş olarak açıklanmaya muhtaçtır: Bundan herkesin yalnızca kendisini düşündüğü anlaşılıyorsa, buna karşı, devrimci olarak şu cevap verilebilir: Durum hiç de öyle değil! İşçiler ulusunun refahı için aldıklarından daha fazlasını vermektedirler! –Yeşilcilere uygun düşen bir papaz gerekçesi daha– Bunun karşısında komünist işçilerin de ancak sınıf savaşımı verirlerse (tek tek bireylerinin de) durumunun daha iyi olabileceğini göstermelidir.

Kapitalist kültürden ne anlaşıldığı aynı paragrafta anlatılmaktadır:

"Kötü alışkanlıklar" (aha, kim kendini dıştalayabilir?)

"Egoizm"

"Gerilik" (polemik yapmak istemiyorum, ama s. 29'daki DS'un hangi oportünist türde dine yaklaştığını açıklayan MK röportajına atıfta bulunuyorum)

"Aşırı tüketim" (Sanki işçi sınıfı aşırı tüketimde bulunuyormuş! Tüm bunlar, insanlara daha yoksulları göstererek televizyondan, buzdolabından, videodan hoşlanmasını elinden almak isteyen papazvari eleştiri gibi kulağı tırmalamaktadır.)

Şayet bu alışkanlıkları ortadan kaldırmak becerilemezse, *"insanlara yönelik" (s. 22)* bir sosyalizm oluşamazmış. Yani yine *"içimizdeki domuz"*, yenilmek zorunda olan *"egoizm"*. Sosyalizmde eksik olan doğru erdemler, dürüst insanlarmış. İnsani karakter zayıflığı olarak revizyonizm –Freud'un kulakları çınlasın!

Diğer bölümlerde olduğu gibi, burada da: ***DS komünizmi ahlakla karıştırmaktadır.*** Sosyalist ülkelerin başarısızlığının nedenleri (bir kaç yan cümle dışında) yanlış bir politikada ve politik ekonomideki hatalarda değil, tersine insanların karakter zayıflıklarında aranmaktadır.

Herkesten biraz aşırılmaktadır: Freudculardan, Che Guevera'dan Mao Zedung'a kadar, ama hiçbir şey anlamadan. Yazar ne zaman kendisi düşünmeye başlarsa, o zaman tökezlemekte ve yere düşmektedir.

Politik ekonomi alanında cesaret edilip getirilen eleştiri denemeleri acınacak düzeyde:

– Bir yerde şu denmekte:

"Komünist, devrimci, anti-faşist, anti-emperyalist ilerici parti, örgüt ve güçler devrimini yapmış ülke partileri yerine asıl olarak kendi özgüçlerine güvenmeleri gerektiğini öğrenmişler."

– Altı paragraf sonrasında ise şu denmektedir:

"Aynı şekilde sosyalist toplumda ekonomiyi ihmal etmek ve içe kapanmak da tehlikelidir. Bir dönem Çin'in, Arnavutluk'un geldiği nokta bunun sonucudur."

Şimdi hangisi doğru?

Kendi gücüne güven demek kendini dışa, emperyalizme karşı kapamak demektir ve şayet Arnavutluk ve Çin bu yönde herhangi bir örnek olarak verileceklerse, o zaman yazarların düşündüklerinin tam tersi yönde verilebilirler. Kendi gücüne güven kampanyaları sırasında, (yani dışa kapanma) Çin'de açlık tehlikesi yenilmiştir.

Aynı şey Arnavutluk için de geçerlidir: Mehmet Şehu döneminde emperyalistlerden ne kredi ne de bağış kabul edilmiştir, ancak emperyalizme "açılmadan" sonra ekonomi bugünden yarına çökmüştür.

Görülüyor ki, yukarda kastedilen düşüncedeki kaos ve karışıklık yazarı da sarmıştır (öfkeli tavır belki bu yüzden).

Gerçekten de eski sosyalist ülkelerde ekonomi, DS'un düşündüğü gibi ihmal edilmemiştir (ayrıca "manevi" ihtiyaçlar da): Koca bir memurlar ordusu ekonomiyi örgütleme görevine sahipti, bir dizi üniversite dalları ekonomistleri eğitiyordu. Ekonomi bakanlıkları bu işten anlayanlarla doldurulmuştu.

Niçin buna rağmen ekonomide başarı sağlanamadığı, halkın yeterince tüketim maddelerine sahip olamadığı, hatta bu devletlerin borçlandığı, Batı tarafından dayatılan silahlanmanın yanısıra bir dizi başka içeriksel nedenlere bağlıydı.

Eski sosyalist ülkeleri bu duruma getiren şey yanlış bir kapitalizm eleştirisidir. Bu alanda tartışma ve anlayış, tek tek önderlerde ve kitlelerde karakter zayıflıkları bulmaktan daha fazla düşünce çabası talep etmektedir. Tam da bu bağıntıda, içeriği önceden Sovyetler Birliği'nde ve daha sonra Küba' da inşa edilen ile bağıştırılamayacak olan Che Guevera'nın yazılarına danışmak kesinlikle yararlı olacaktır.

Yoldaşların azizler gibi resimlerini kullanma yerine, komünistlerin yazıları okunmalıdır.

DS-MK İLE RÖPORTAJ ÜZERİNE, (KDT Sayı 6/93)

Röportaj yeni bir şey getirmemektedir, kısmen de en temel içeriksel noktalar yukarda eleştirilen yazıda yer almaktadır.

Tüm DS ideolojisi röportajın sonuna doğru, iyi özetlenmektedir; bu yüzden alıntı yapılmaya değer!

"Sonuç olarak. Yoldaşlar arasında çok güçlü ilişkilere dayalı, demirden disiplinli, sınırsız fedakar bir kadro yapısı, kahramanlıklarla kendini ispat eden, hatta (düşmanla çatışmalardan sonra) kendi kanıyla duvara sloganlar yazan bir yapı, içinde bulunan her kadın ve erkeğin örgüt merkezi gibi düşündüğü, ve ölüm pahasına kazanılan bir kadro yapısı: DEVRİMCİ SOL budur..."

Buraya aslında yorum yapmaya gerek yoktur. Belki yalnızca şu söylenebilir: Bir komünist için fedakarlık hiç bir zaman inanç ve bağlılık kavramlarıyla bağıntılı değildir, tersine bilgi ve gerekliliğin bilinciyle bağıntılıdır. Bilindiği gibi tam da bu nokta, DS'da topallayan noktadır. Yalnızca taraftarları için değil, siyasi yazıların yazarları için de Marks, Engels, Lenin'in yazıları yabancıdır. Burada şu sorun çıkıyor ortaya, ***sınırsız fedakarlığın temeli neden*** oluşmaktadır? Yukarda aktarılan alıntı bu soruyu yanıtlamaktadır: *"herkesin örgüt merkezi gibi düşünmesinden"* oluşmaktadır!

Çok pratik! Böylece, Marks ve Lenin eğitiminin entellektüel birikiminden kaçınılabilinir ve hatta Che Guevera'nın da yalnızca resmini tanımak yeterli olur. Bunun temelsiz bir polemik olmadığını, bu alanda DS'un pratiğini tanıyan herkes onaylayacaktır.

"Kötü tercüme" karşı gerekçesinin önünü almak için: Aynı röportajda, sayfa 25'de şu açıklanmakta: *"DEVRİMCİ SOL yukarda sayılan özelliklerinden dolayı bir bölünmeden kaçınabilmiş ve bundan kaçınabilecektir de"*

Bölünmelerden böyle bir örgüt, bilginin ve içeriksel tartışmaların yerine inanç ve bağlılık konduğunda kaçınabilir. O zaman bölünme kavramının kendisi bile kötü bir karaktere sahip olmaktadır, bölünmenin kendisi bir tür zina olarak görülmektedir.

Tartışma ama sürekli olarak, kimin hangi karaktere sahip olduğu, davaya bağlı olup olmadığı, kimin kendi hayatını feda edeceği vb. sorunlarında yürütülürse, o zaman sonuçta hiç bir tartışma olmayacaktır ve oportünizme kapılar açılacaktır, örneğin:

Din sorununda

olduğu gibi. Türkiye'de din çok önemli bir yere sahip olmasına rağmen ve "halkın afyonu" olarak onu devrimci düşüncelerden uzak tutmasına rağmen röportaj yapılan kişi şunu demektedir:

"Anti-komünist çevrelerde bu konu kötüye kullanılsa da ve devrimciler dinin düşmanı olarak lanse edilseler de (!) bizim esas problemimiz din değildir... Ama birisi din maskesi ile halklarımızın kurtuluş savaşımını engellerse, o gericidir, ve bu faaliyetlere izin vermeyiz. Emperyalizme, faşizme, vahşiliklere ve sömürüye karşı olan ve adalet taraftarı olan dindarları devrimci halk cephesinin potensiyeli kabul ediyoruz, bunlar saygıya değerdirler."

Sorun kimin saygıyı hakettiği, kimin etmediği sorunu değildir, sorun, komünist bir örgütün işçilerin ve köylülerin kafasından tüm dinci hurdayı söküp atmaya uğraşmak zorunda olduğudur. Burada dinci hurdaya yalnızca yukardaki tanrıya inaç değil, tüm dinsel alışkanlıklar, yargılar, şeriat, aile yapılanmaları da girmektedir.

Ben, DS'un dinin etkisini küçümsemesinin çok daha kötü sonuçları olduğunu düşünüyorum: DS'un yazılarından ve davranışından belirli bir dincilik sırıtmaktadır:

–Şehitlik kültü

–*"Komünistlerin inancı ve kalbi vardır..."* (Dincilerin aksine komünistler bunlara değil, bilime ve usa sahiptirler!) gibi cümleler, bunun bir resmini vermektedirler.

Berlin,
14.02.1993

"Bahar Harekatı"na gecikmeli "start"! Kuzey Kürdistan bombardıman altında!

NE FAŞİZM, NE REFORMİZM! HALKLARIN KURTULUŞU İÇİN TEK YOL DEVRİM!

Faşist TC devleti PKK'nın tek taraflı olarak ateşkes ilan etmesi ile kursağında kalan büyük çaplı "Bahar Harekâtı" için sonunda vesileyi buldu.

Bingöl'de PKK militanlarınca gerçekleştirilen baskın üzerine start verildi. "Bahar Harekâtı" gecikmeli olarak başladı. Kürt ulusunun üzerine yine yoğun bir biçimde bombalar yağıyor, namlular kan kusuyor, katliamlar ve "sınır ötesi harekât" yine gündemde. Faşist TC devletinin Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelesini kan denizinde boğmak için giriştiği haksız, kirli savaş tüm saldırganlığı ile sürüyor.

Kuzey Kürdistan'a havadan ve karadan bombalar yağıyor. Bombardıman ama sadece bununla sınırlı değil. Türkiye ve Kuzey Kürdistanlı emekçilere yönelik ideolojik bombardımanın dozajı da arttı. Faşist Türk hakim sınıf larının siyasi temsilcileri bir ağızdan PKK'nın "barışı" bozduğunu, Newroz' dan bu yana "huzura kavuşan" yöre halkının "huzur"unu kaçırdığını açıklıyorlar. Ne utanmazlık, ne sahtekarlık!

Hangi barış? Hangi huzur? Susmuş muydu ki hiç faşist TC devletinin silahları?! Azalmış mıydı bir nebze olsun Kuzey Kürdistan'da estirilen devlet terörü?! Kalkmış mıydı yoksa Kürt ulusunu ulusal kurtuluş mücadelesine sürükleyen baskılar?! HAYIR! Hiçbiri! Maddenin ruhuna aykırı! Varlığı bütün ezilen ve sömürülenlerin haklı

Altta, İskenderun ve çevresi Bolşevik Partizan taraftarlarının, 1 Mayıs eylemine ilişkin bir tavrını, –bize geç ulaştırılmasından ötürü– gecikmeli olarak yayınlıyoruz.

YAZI KURULU

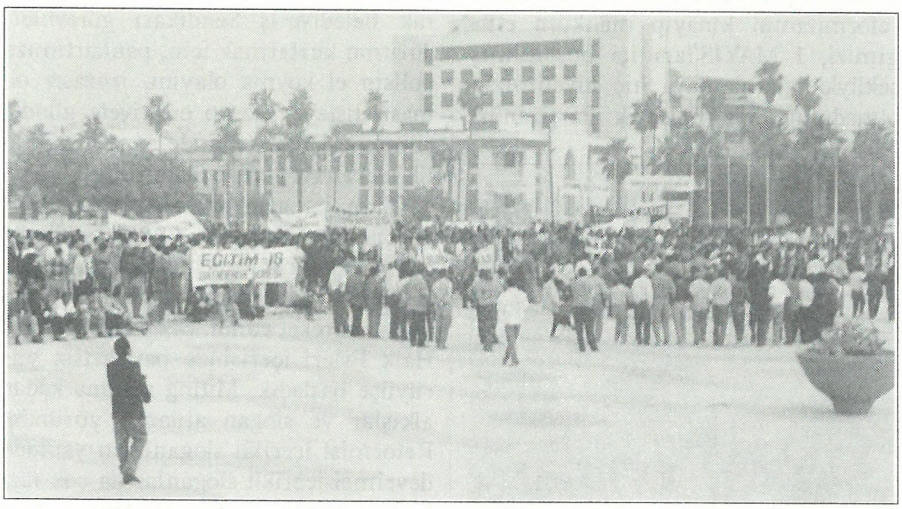

İSKENDERUN'DA 1 MAYIS 1993

Değerli yoldaşlar...

Bu yıl dünyada ve Türkiye-Kuzey Kürdistan genelinde birçok alanda işçi sınıfı ve tüm ezilenlerin birlik beraberlik ve mücadele günü olan 1 MAYIS yaklaşık 13 yıl aradan sonra İskenderun'da da Türk, Kürt ve çeşitli milliyetlerden işçi ve emekçilerin coşkulu katılımıyla selamlandı.

Türkiye-Kuzey Kürdistanlı biz Bolşevik Partizan'lılar da alanlardaydık. Ama bizim şiarımız çeşitli çevrelerden özde farklıydı. Bizim alanlarda var olma nedenimiz 1 MAYIS'ları devrimci geleneğe uygun savunmak ve devrimci 1 MAYIS'ları yaşatmaktı.

Ve bu bilinçle İskenderun'da toplanma alanı olan tren istasyonuna, üzerinde *"YA BARBARLIK, YA SOSYALİZM!"* sloganını yazdığımız pankartımızla hareket ettik. Toplanma alanına yaklaştığımızda, alana bizden önce gelen demokratik kitle örgütleri ve sendikalarda örgütlü kadın-erkek, çeşitli milliyetlerden işçi ve emekçiler, bizleri alkış ve sloganlar eşliğinde uzaktan selamladılar.

Toplanma alanına iyice yaklaştığımızda polis çemberiyle karşılaştık. Alana girişte polis, tertip komitesi kortej görevlileri eşliğinde arama-yoklama ve bürokrasiye uygunluk hastalığı çerçevesinde (bu tertip komitesine, özelde Belediye-İş Sendikası görevlilerine özgü) son kontrollerin yapıldığı bir anda polis pankartımıza el koydu. Pankartı taşıyan arkadaş vermemek için direndiyse de, bu sonuç vermedi.

Bu arada andaki somut duruma uygun sloganlar dalga dalga hep bir ağızdan alandaki tüm kitle tarafından nefretle atıldı. Atılan sloganlar; *"Kahrolsun faşist uygulamalar!"*, *"Pankartlara özgürlük!"* biçimindeydi. Bu coş-

mücadelelerinin kan ve terörle bastırılmasına dayalı bu faşist devlet varoldukça "barış" ve "huzur" beklenebilir mi?

PKK'nın tak taraflı ateşkes ilanından bugüne kadar "sessiz sedasız" sürdürülen operasyonlarda onlarca PKK militanı öldürülmüş, "terörist örgüte yataklık etme" gerekçesi ile yüzlerce köylü tutuklanmış, devletin yanında tavır almayanların zorla göçettirilmesi, köylerin boşaltılıp evlerin insanların başına yıkılması sürmüş, sokak ortasında kurşunlamalar, gözaltındaişkencede katliamlar, "yargılı" ve "yargısız" infazlar birgün olsun gündemden inmemiştir. Ancak, PKK'nın ateşkes ilanından sonra dünya ve Türkiye-Kuzey Kürdistan kamuoyunun gözlerini üzerine çevirdiğinin farkında olan TC devleti, yürütülen operasyonların gürültülü propagandasından kaçınmıştır. Newroz öncesi tırmandırılan tansiyon düşürülmüş ve Newroz'da yapılması planlanan "Bahar Harekâtı" ertelenmiştir.

Güçler mavzilenmiş, herşey hazırdı. Yeter ki startı vermek için bir vesile bulunsun! Şimdi olan budur işte. Ve şimdi, sanki ateşkesin esas "mimarları" kendileriymişçesine "kana kan, intikam" çığlıkları atıyor ve topyekün saldırılarını "haklı" göstermeye çalışıyorlar. Değişen birşey yok! Faşist TC devleti Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelesini boğmaya yeminli!

Ya "dağdaki insanlarımıza af" ve "olağanüstü hal kalkabilir" masalları?! Onlar da bu siyasetin bir parçası... "Olağanüstü hal kalkacak" safsatası altında tüm valiler bugünkü süper faşist valinin yetkileriyle donatılarak olağan hale getirilmek isteniyor. Tek taraflı ateşkisten bu yana "eşkiya ile pazarlık olmaz"ı dillerine peselenk edenler şimdi "af kararnamesi" üzerinde ikili bir oyun oynuyorlar. Bir taraftan "bu bir taviz değildi" diyor, diğer taraftan da "bakın, devlet af düşünüyordu, onlar ama sözlerinde durmadılar" mesajlarını veriyorlar. Gerçekte birincisi doğrudur. Şimdi ertelenen bu "af kararnamesi" aslında yürürlükte olan pişmanlık yasasının genişletilmiş bir biçimidir. Teslimiyet ve pişmanlık çağrısıdır. Şimdilik ertelenmiştir. Tek taraflı ateşkes devam etsin ya da etmesin uygun bir zamanda çıkartılacaktır. Bu noktada da kopartılan gürültü sahtekarlıktır.

Ne güzel bir gözboyama! "Olağanüstü"yü kaldır, yerine "olağan"ı koy! 141-142'yi kaldır, yerine "Terörle Mücadele Yasası"nı koy! Pişmanlık Yasası'nın adını değiştir, olsun bir "Af Kararnamesi"! Şeylerin adını değiştir, kendisi kalsın! Bunun adı da "demokratikleşme" olsun! KURT AYNI KURT, KUZU POSTU DAHİ GİZLEYEMİYOR ONU, AÇIK KALIYOR MUTLAKA BİR TARAFI!

Türkiye-Kuzey Kürdistanlı emekçiler!

Ne PKK'nın ilan ettiği tek taraflı ateşkesi yine tek taraflı olarak "bozması", ne de herhangi başka bir bahane faşist TC devletinin Kuzey Kürdistan'da yürüttüğü savaşın sonuna kadar

---

kulu destek biz Bolşevik Partizan'lıların demoralize olmamızı engellediği gibi, bizleri devrimci anlamda duygulandırdı ve sevindirdi.

Daha sonra toplanma alanındaki insanlar merakla pankartta hangi sloganın yazılı olduğuna ilişkin sorular sormaya başladılar. Bu anlamda ilgi fazlaydı. Bizler de bu olayın, andaki somut duruma uygun olarak geniş propagandasını yaptık. Tertip komitesindeki görevlilerle de pankartımızın alınması konusunda ikili-üçlü girdiğimiz tartışmalarda onların bürokratik reformizmini kınayıp mahkum ettiğimizi, 1 MAYIS'ları içi boşaltılmış şekliyle selamlamaya hiç niyetimizin olmadığını, biz Bolşevik Partizan'ların devrimci 1 MAYIS'lar için alanlara geldiğimizi ve geleceğimizi özenle vurguladık. Bu anlamda da geniş bir kesimden yüzeysel de olsa destek aldık. Sonra pankart olayıyla ilgili olarak Belediye-İş Sendikası görevlileri durumu kurtarmak için, pankartımıza polisin el koyma olayını, imzasız olması, listeye yazılıp emniyete gönderilmemesi, vb. şeklinde yine bürokratik laçkalıkla gerekçelendirdiler.

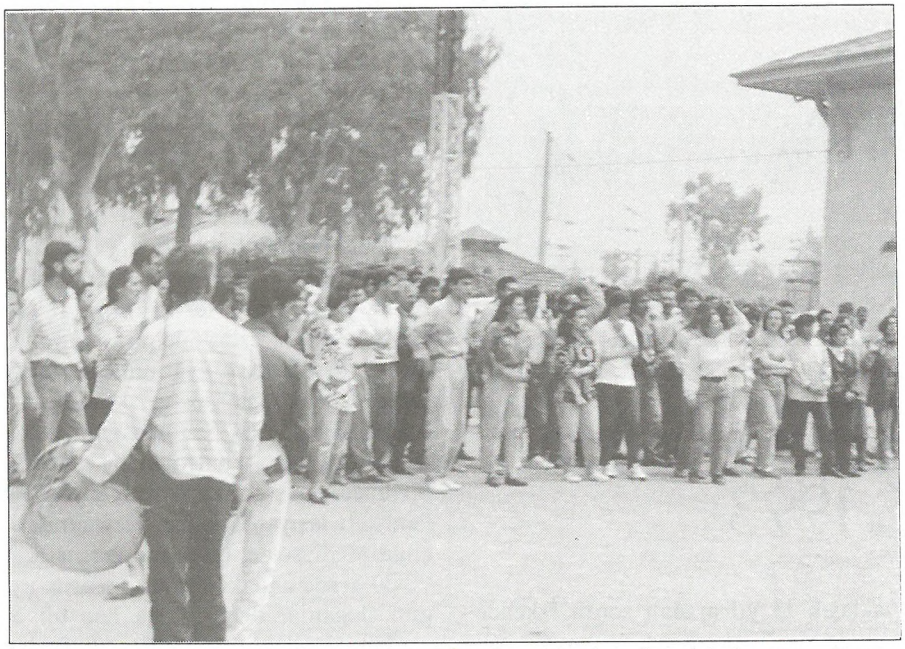

İskenderun... *Onca yıl aradan sonra İskenderun'da demokratik kitle gösterileri bağlamında, bu 1 MAYIS 1993' ün önümüzdeki dönemlerde devrimci kitle gösterilerine sadece bir köprü olacağı, olduğu kaçınılmaz bir olgudur.*

Tüm bu gelişmelerden sonra toplanma alanında saat 14.00'de yürüyüş düzeni alınarak, miting alanı olan İskenderun sahilindeki atatürk anıtına doğru hareket edildi. Bizler de kortejde Halk Evleri içerisinde pankartsız yürüyüşe başladık. Miting alanına kadar alkışlar ve slogan atılarak yüründü. Reformist içerikli sloganların yanında devrimci içerikli sloganlar da çok fazlaydı. Örneğin (bizim attığımız): *"Faşizme ölüm, tek yol devrim!"*, *"Yaşasın halkların kardeşliği!"*, *"Kahrolsun faşist diktatörlük!"*, *"Devrim şehitleri ölümsüzdür!"*. Genelde atılan sloganlar: *"Kürdistan faşizme mezar olacak!"*, *"Faşizme karşı omuz omuza!"*, *"Kürdistan'a özgürlük!"* (iki dilde, Kürtçe ve Türkçe), *"Yaşasın 1 Mayıs!"* (iki dilde), *"Faşizme ölüm, halka hürriyet!"*, *"Kahrolsun yeni dünya düzeni!"*, *"Yaşasın sosyalizm!"*, *"Kahrolsun kapitalizm!"*, *"Yargılı-yargısız infazla-*

haksız tarafı olduğu gerçeğini ortadan kaldıramaz. Hiçbir faşist demagoji, hiçbir faşist yalan-sahtekarlık Kürt ulusunun üzerine yağdırılan bom balar, ölüm saçan özel timler, zoraki göçler, işkence-tecavüz-katliam gerçeklerini gizleyemez. Şimde daha da bir azgın ve arsızca "barış", "huzur", "halkların kardeşliği" demagojisine sarılan faşist Türk hakim sınıflarının Türk şovenisti kışkırtmalarına izin vermeyelim! Her fırsatta halklar arasına düşmanlık tohumlarını saçan, her fırsatta Ermeni-Rum-Kürt vb. "kalleşliği"nden dem vurarak Türk şovenizmini körükleyen faşist Türk hakim sınıflar çeşitli ulus ve azınlık milliyetlerden Türkiye-Kuzey Kürdistanlı emekçilerin başdüşmanıdır. Faşist TC devleti, devrim mücadelesi ile yerlebir edilmedikçe ezilenler ve sömürülenler açısından barış, huzur ve halkların eşit ve kardeşçe birarada yaşaması hayaldir. Halkların kardeşliği için de tek yol DEVRİMdir! Devrim için Türkiye-Kuzey Kürdistan proletaryasının öncü örgütü TKP/ML(BOLŞEVİK) saflarında örgütlenin!

Kuzey Kürdistanlı emekçiler!

Bingöl baskını ile belirlenen son olaylara rağmen PKK'nın siyasetinde özde bir değişiklik yoktur. PKK, süresiz ilan ettiği ateşkesin halen devam ettiğini açıklıyor ve son baskınların bir ihtar mahiyetinde olduğunu söylüyor. Kaldı ki, PKK tek taraflı ateşkesi bozmuş olsa dahi, bu onun siyasetinin değiştiğini göstermez. PKK ve diğer Kürt milliyetçisi örgütler aralarında sağladıkları anlaşma temelinde "Kürt sorununun barışçı çözümü"nü dayatmaya, faşist TC devletini masa başına oturmaya zorlamaya çalışıyorlar. Ateşkes mi, yoksa ateşkese devam mı –bu önümüzdeki dönemde de faşist Türk hakim sınıflarının "barışçı çözüme" ne kadar yanaştığına bağlı olarak ele alınacaktır. Biz, faşist TC devleti ile uzlaşma temelinde, reformist temelde bir "çözüm" gerçekte çözümsüzlüktür diyoruz. Biz bütün ezilen ve sömürülenlerin özgürlüklerinin ayaklar altına alındığı faşist TC devletinin "koruması" altında özgür Kürdistan düşleri kurmak, abesle uğraşmaktır diyoruz. Biz, gerçek özgürlüğe varmanını yolu işçi sınıfı önderliğinde DEMOKRATİK HALK DEVRİMİdir diyoruz! Sizin de tek kurtuluşunuz olan sosyalizm-komünizme giden yolu açacak demokratik halk devrimi mücadelesinde TKP/ML(BOLŞEVİK)'in Kuzey Kürdistan Seksiyonu'nun örgütlenmesine omuz verin!

- Faşizmin ve reformist çözümlerin alternatifi DEVRİM!
- Reformist örgütlerin devrimci komünist alternatifi TKP/ML(BOLŞEVİK)'tir!
- Kahrosun Türk şovenizmi!
- Faşist TC devletine ölüm!
- Yaşasın Kürt ulusunun ayrılma hakkı!

Haziran'93

TKP/ML(BOLŞEVİK)
Marmara Bölgesi

---

ra son!", "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!", vb.

Miting alanına varıldığında, dünyada ve ülkemizde 1 Mayıs şehitlerinin anısına 1 dakikalık saygı duruşu yapıldıktan sonra, günün anlam ve önemini belirten konuşmalar yapıldı. Daha sonra dergiler, sendikalar, demokratik kitle örgütleri ve burjuva partileri (SHP, CHP, HEP, İP) adına sözcüler mesajlar okudular. Konuşma aralarında şiirler okundu, halk ozanları devrimci içerikli müzik dinletisi yaptılar. Mitingin ortalarına doğru faşist iktidar ortağı SHP'nin sözcüsü de bir konuşma yapmak için kürsüye çıktı. Konuşması sırasında SHP'nin İskenderun işçisi ve emekçisinin hakkından, hukukundan, işçi ve tüm belediye çalışanlarının her zaman yanlarında oldukları konusunda iki yüzlü, sahtekar lafları kitleyi çığırından çıkardı. 5 bini aşkın kitle konuşmayı bölerek, yuhalayıp protesto gösterisi yaptılar. Nitekim çokça demokrat beyefendi konuşmasını tamamlayamadan kürsüden ayrılmak zorunda kaldı. Hemen arkasından Belediye-İş Sendikası İskenderun Şube Başkanı provokatif tavrıyla *"bugüne gölge düşürmeyelim, 13 yıl aradan sonra ilk defa bu hakkı kullanıyoruz"* biçiminde bekçi köpeklerine saldırtma mesajlı uyarıda bulunduysa da onlar bunu anlamadı ve tabii bekle-

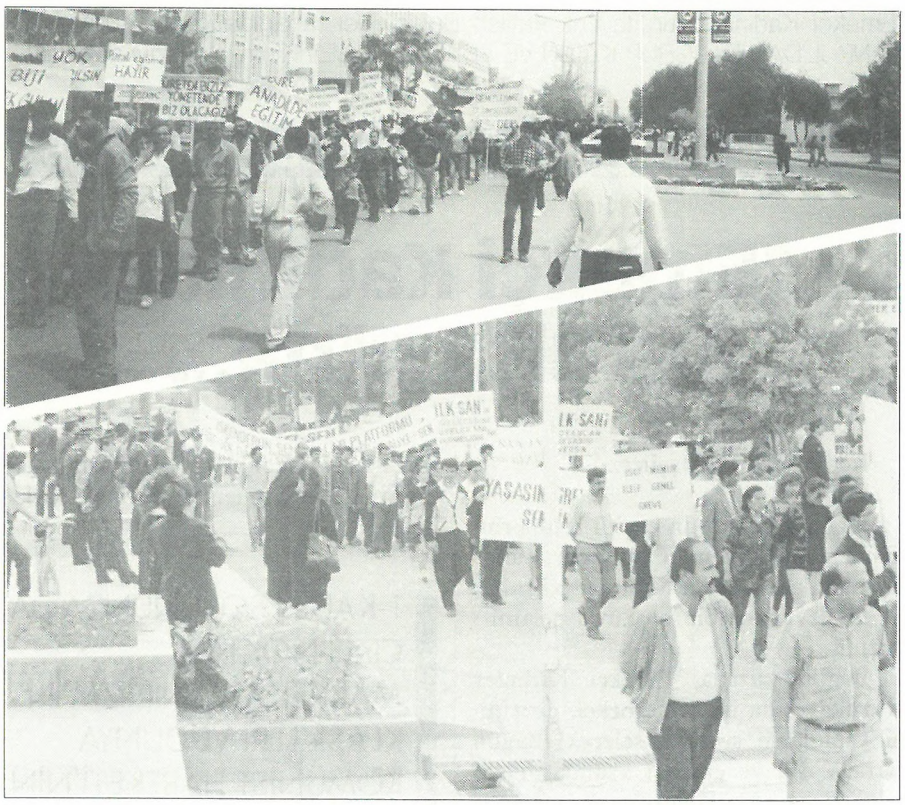

diği olmadı. Bunların dışında herhangi bir olay olmadı. Onca yıl aradan sonra İskenderun'da demokratik kitle gösterileri bağlamında, bu 1 MAYIS 1993'ün önümüzdeki dönemlerde devrimci kitle gösterilerine sadece bir köprü olacağı, olduğu kaçınılmaz bir olgudur.

Daha nice devrimci 1 MAYIS'lara!
–YA BARBARLIK,
YA SOSYALİZM!
–BOLŞEVİZM YENECEKTİR!

02.05.1993
İskenderun ve çevresi
Bolşevik Partizan okurları adına ...

Bu yılın Mart ayında İstanbul'da yapılmak istenen ve fakat İstanbul valiliğince yasaklanan "Emekçi Kadınlar Kurultayı", 10-11 Temmuz tarihlerinde İstanbul-Kadıköy'de Caferağa Spor Salonu'nda gerçekleştirildi.

"Emekçi Kadınlar Kurultayı"na katılan Bolşevikler, aşağıda yayınladığımız "İSTANBUL'DAN BİR GRUP KADIN VE ERKEK BOLŞEVİK" imzalı yazıyı dağıttılar.

İ S T A N B U L

"Emekçi Kadınlar Kurultayı"na...

Kadın ve Erkek İşçiler...
Devrimciler...

Bizler İstanbul'un çeşitli semtlerinden emekçi-devrimci Bolşevik kadınlar olarak, "Emekçi Kadınlar Kurultayı"nı devrimci bir coşkuyla selamlıyoruz!

Bugün burada, Emekçi Kadınlar Kurultayı'nda işçi ve emekçi, devrimci kadınların sesi yükselecek! Bugün burada işçi ve emekçi kadınların sorunları üzerine konuşulacak, tartışılacak!

Bizler de tartışmalara aktif olarak katılmak istiyoruz. Tam da bu amaçla; görüşlerimizi siz işçi ve emekçi-devrimci kadın ve erkeklere sunmak istiyoruz!

Bizim bugün bu Kurultay'da kadın sorununda öncelikle tartışılmasını istediğimiz konular tezler şeklinde şöyledir:

1-KADIN SORUNUNDA DA ÇIKIŞ NOKTASI, MARKSİZM-LENİNİZM'İN KLASİKLERİ VE DÜNYA KOMÜNİST HAREKETİ'NİN DENEYİMLERİ OLMALIDIR!

Bütün sorunlarda olduğu gibi, kadın sorununda da bize yol gösteren bilim Marksizm-Leninizm'dir. Marksist-Leninistler, her sorunda olduğu gibi kadın sorununda da tüm ülkelerin mücadele deneyimlerinden ve devrim tecrübelerinden öğrenmek zorundadır.

Kadın sorununda klasiklerin sağlam bir eğitimi ve geniş çapta propagandası, Marksist-Leninist görüşlerin her türden revizyonizm ve oportünizme karşı kararlı bir şekilde savunulması; diğer ülkelerdeki devrimci kadın hareketlerinden proleter enternasyonalist bir ruhla öğrenilmesi, Dünya Komünist Hareketi'nin tecrübelerinin değerlendirilmesi; bu bağıntıda özellikle ve öncelikle Sovyet deneyinden öğrenilmesi; Sovyetler Birliği'ndeki kazanımları, diğer devrimlerdeki, Çin'deki, Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'ndeki deneyimleri incelemek, öğrenmek; bugünkü mücadelemiz için sonuçlar çıkarmak ve bunların propagandasını yapmak görevdir.

GÖREV: Proleter kadın hareketinin tarihsel deneyimlerinden öğrenmektir!

2- BUGÜNKÜ DÜNYA DÜZENİNDE, KADIN-ERKEK ARASINDA EŞİTLİK YOKTUR!

Bugün en gelişmiş, en ileri kapitalist/emperyalist ülkelerde bile, bırakalım kadın-erkek arasında ***gerçek eşitliğe*** varılmış olmasını –bu, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet şartlarında mümkün değildir– kağıt üze-

rinde eşitlik, hukuki *eşitlik* bile tam olarak sağlanmış durumda değildir.

Hâlâ evlilik/boşanma; emeklilik vb bir dizi yasada kadınların hukuki hakları erkeklerinkinden değişik, daha kötü durumdadır.

Bugünkü dünya düzeninde kadın-erkek arasındaki EŞİTSİZLİK hem çalışma alanında, hem siyasi/toplumsal alanda, hem de cinsler arasındaki ilişki alanında tüm hiddetiyle sürmektedir.

Bugünkü dünya düzeninde, çalışma alanında; EŞİT İŞE EŞİT ÜCRET talebi gerçekleşmiş durumda değildir. Aynı işi yapan kadın işçinin *"hafif ücret grubu"* denen en kötü ücret gruplandırması üzerinden ücret alması, "normal" olan durumdur.

Kadın işçiler, emekçiler, İŞÇİLER içinde en az eğitimli, en az kalifiye olanlar durumundadır. Onlar devri kriz ler sırasında işten ilk önce ve en kolay çıkartılan kesim durumundadır.

Ücretsiz ev işi, en ileri emperyalist-kapitalist ülkelerde bile cinsiyetler arası rol dağılımında, kadınlara verilen roldür.

Çocuk bakımı da yine toplumsal rol dağılımında, en ileri kapitalist-emperyalist ülkelerde de hâlâ kadının rolüdür.

Bugünkü dünya düzeninde EŞİTSİZLİĞİN en açık göründüğü alanlardan biri DE siyasal/toplumsal alandır. Bugün dünya politikası –çok açık ve kesin bir şekilde– erkekler tarafından belirlenmekte, yönetilmektedir. Kadınların politikaya katılımı genelde, seçimden seçime oy kullanma biçimindedir. Bütün belirleyici önemdeki siyasi partilerde sağlam bir erkek egemenliği vardır. Toplumun yarısını oluşturan kadınların politikadaki etkinlikleri bindelerle ölçülmektedir.

Bugünkü dünya düzeninde EŞİTSİZLİK kendini cinsler arasındaki ilişki alanında da göstermektedir. Bugünkü dünya düzeninde kadının, efendi erkeğin cinsel ihtiyaçlarını tatmin etmeyi hayatının birinci ödevi gören cinsel köle; bir *seks* nesnesi olarak görülmesi, en ileri kapitalist-emperyalist ülkelerde bile genel durumdur.

En ileri kapitalist-emperyalist ülkelerde bile, kadının META olma durumu, burjuva ailesi içinde de sürmektedir. Kadın erkekle birlikte çalışsa da, evde de ücretsiz işçi olarak çalışsa da, kocası ile ilişkisinde cinselliği üzerine karar verme hakkına sahip değildir.

Bugünkü dünya düzeninde kadınların, özellikle de ezilen, emekçi kadınların normal yaşamını belirleyen ŞİDDETTİR, AÇLIKTIR, CİNSEL BASKI VE YOKSULLUKTUR.

3- BUGÜN KADIN SORUNUNDA ESAS TEHLİKE FEMİNİZM DEĞİL, ERKEK ŞOVENİZMİDİR!

Bugün uluslararası alanda olduğu gibi, ülkemizde de –devrimci, komünist hareketin saflarında da– kadın sorununda sapmalar bağıntısında vurulması gereken ilk hedef, bu alandaki BAŞ DÜŞMAN, erkek şovenizmidir.

Çünkü Marksizm-Leninizm adına, sosyalizm adına, ilericilik, devrimcilik adına konuşan saflarda, bugün de dün olduğu gibi hakim olan ERKEK ŞOVENİZMİDİR.

Erkek şovenizmi, dün de bugün de, kadının kurtuluşu sorununun devrimdeki rolünü küçümseyen tavırlarla gösteriyor kendini.

Bugün, erkek şovenizmine karşı mücadele merkeze konmadan, ona tepki olarak gelişen ve özellikle ülkemizde aydın kadınlar içinde etki bulan, kadın sorununda düşmanı bir bütün olarak erkek cinsiyeti ilan eden feminizme karşı doğru bir mücadele yürütülemez!

4- KADINLARA KARŞI ŞİDDET UYGULAMASI DEVRİMCİLİKLE BAĞDAŞMAZ!

Bugün Marksizm-Leninizm adına, Sosyalizm adına, ilericilik, devrimcilik adına konuşan saflarda, kadınlara karşı şiddet uygulanmaktadır. "Devrimci", "Sosyalist" erkekler birlikte yaşadıkları kadınlara karşı şiddet uyguluyorlar. Bu şiddet kendini fiziki, psikolojik ve cinsel olarak göstermektedir. Devrimci saflarda bu şiddet uygulaması, erkek şovenizminin en açık ve en vahşi biçimidir. Devrimci saflardaki bu zaaf tüm varlığını koruyor.

Bir devrimci, bir sosyalist, kendini isimlendirmesine göre ve sadece sözlerine göre değerlendirilemez! Bilakis onun gerçekten devrimci, sosyalist olup olmadığının en önemli ölçütü, doğru teorisinin/sözlerinin pratiğiyle uyum içinde olup olmadığıdır. Söz ile eylem arasında bir uçurum oluşuyorsa büyük ve güzel sözlerin hiçbir değeri yoktur. Biz eski geleneklerden, geçmişten devralınan önyargı ve alışkanlıklardan kurtulmanın en zor işlerden biri olduğunun bilincindeyiz. Bunun bir süreç işi olduğunu biliyoruz. Bunun için, yorulmak bilmez, tutarlı ideolojik mücadele yoluyla her insanın eğitilmesi gerektiğini biliyoruz.

Devrimci ve Sosyalist olan bir kişi eğer gerçekten baskı ve sömürüden arınmış bir toplum için, kadın-erkek arasında gerçekten eşitliğin olduğu bir toplum için mücadele ediyorsa, kafasında varlığını koruyan hakim düşünceleri yıkma mücadelesini bugünden başlatmalıdır. Emekçi kitlelere örnek olmak, onlara uğrunda savaştığımız toplumdaki ilişkilerin nasıl olması gerektiğini göstermek için kendimizi daha bugünden gerçekten yeni bir insan, bir komünist olarak eğitmek zorundayız. Devrimi kendimizde başlatmak zorundayız. Bizzat kendi yaşamımızda baskı yöntemlerine başvuruyorsak, baskıdan kurtulmak için nasıl mücadele yürütebiliriz ki?

Kadınların aşağılanmasının, dövülmesinin ve onlara işkence edilmesinin günlük pratik olduğu ülkemizde, biz devrimcilerin, komünistlerin yaşantısı, ilkesel olarak hakim sınıfların ezilenleri bölmek için propagandasını yaptıkları bu insanlığı aşağılayan pratikten ayrılmak zorundadır.

Bizce, Devrimci, Sosyalist erkeklerin birlikte yaşadıkları kadınlara uyguladıkları şiddet devrimci şiddet değil, KARŞI-DEVRİMCİ şiddettir. Bu şiddet SOSYAL-FAŞİST niteliktedir!

Devrimci saflarda, *"dışarıda devrimci, evde feodal despot"* olanlara karşı amansız ideolojik mücadele yürütülmelidir. Karısına ve çocuklarına karşı şiddet uygulayan "devrimci" arkadaşlarla uzlaşılmamalıdır. Karısına şiddet uygulayanlarla uzlaşmak, tarafsız kalmak, *"bu, aile meselesidir"* demek, haksız bir baskıyı onaylamak, ortak olmak demektir. Tüm kadın ve erkek devrimcileri bu erkek şovenisti sapmaya karşı tutarlı mücadele yürütmeye çağırıyoruz!

5- DEVRİMCİ ÇEVRELERDE DEVRİMCİLİK ADINA SAVUNULAN NAMUS ANLAYIŞLARINI YIKALIM!

Devrimci saflarda varlığını sürdüren zaaflardan biri de "feodal namus" anlayışlarıdır. Devrimci saflarda feo-

dal-pederşahi anlayışlar varlığını sürdürmektedir. Bu feodal-pederşahi anlayışlar, "kadın benim malımdır, o benim ömür boyunca kölemdir ve onun benim isteğimin dışında hareket etmesi, bir başkasını istemesi olamaz" şeklinde kendini göstermektedir.

Bizim toplumumuzun hemen tüm kesimlerinde, evet bu toplumu değiştirme misyonuna soyunmuş devrimciler arasında da halen yaygın, yer yer hakim olan; ve yer yer de *"yığınlara ters düşmeme"* adına savunulan bu feodal-pederşahi anlayışları biz kökten reddediyoruz.

Bugün toplumu değiştirme misyonuna soyunmuş devrimciler arasında, kadın kocasından ayrıldığı zaman, birlikteliği bozmak istediği zaman "kıyamet" kopuyor; kadının adı "ahlaksız", "namussuz", "orospu"ya çıkıyor. Bir çok durumda, birlikteliği bozmak isteyen kadın, tehditlere, baskılara, fiziki şiddete maruz kalıyor.

Biz bu konuda bir tek ahlak tanıyoruz: Kadın ve erkeğin eşit haklar ve karşılıklı sevgi üzerinde yükselen gönüllü birlikteliği. Karşılıklı sevginin bittiği yerde –ki, bu birlikteliğin temeli, bir taraf açısından sevgi bittiği anda ortadan kalkar– bu ilişkiyi zorla ayakta tutmaya kalkışmak, bizim proleter ahlak anlayışımıza terstir. Hiçbir gerekçe, bu mutlak doğruyu rölative etmek için kullanılamaz. Tüm "fakat", "ama"ların kaynağı, mutlaka ve kesinlikle proleter ahlak anlayışının, komünist düşüncenin ötesinde bir ideolojiye tekabül eder, edecektir.

Görev, devrimci ve komünistlerin bu alanda da kendi saflarında temizlik yapmalarıdır. Toplumdaki ve devrimci saflardaki bütün yanlış düşünce ve uygulamalara karşı tutarlı ideolojik mücadele yürütmeleridir.

6- BUGÜN KADIN SORUNUNDA ESAS GÖREV, PROLETER KADIN ÖNCÜLERİ DEVRİME, KOMÜNİZME KAZANMAKTIR!

Bugün kadın sorununda esas görev, *"kadın yığınlarını kazanmak"* değil; kadın yığınlarını, proleter devrim savaşına katabilecek ÖNCÜ KADINLARIN kazanılmasıdır.

Açıktırki, esas görev tek görev değildir. ÖNCÜ KADINLARIN kazanılmasının esas görev olması demek, hiç bir şekilde kadın yığınları arasında çalışma yapılmayacak, onlar yığınlar halinde kazanılmaya çalışılmayacak demek değildir. Hayır, yalnızca görevler zinciri içinde kavranacak, üzerinde yoğunlaşılacak halkanın ne olduğunun tespitir.

Bu görevin somut çözümü, bizim için şu anlama gelir:

Komünist Partisi içinde ve çevresinde bulunan, hem sayıca erkeklere göre az ve hem de onlara göre siyasi bakımdan genelde geri olan kadınlar hareket geçirilmeli, eğitilmeli, eşit hak ve yükümlülüklere sahip aktif savaşçılar haline getirilmelidir.

Proleter kadın hareketinin çekirdeklerini geliştirebilmek için partinin fabrika-işletme hücrelerinde daha en baştan kadın işçiler arasındaki çalışmadan birinci derecede sorumlu olan erkek ya da kadın yoldaş(lar) tespit edilmek zorundadır. Süreç içinde, fabrika-işletme hücrelerinin çevresinde kadın çevreleri de oluşturulmalıdır. Sendikalardaki çalışmalarda ise, her düzeyde kadın komisyonları oluşturulması, kadın işçilerin eşit haklarla grev yönetimlerine seçilmeleri için mücadele edilmelidir.

Kadın yığınları arasında çalışmada esas alınması gereken alanlar, işletmeler ve fabrikalar olmak zorundadır.

7- ÖZEL KADIN ÖRGÜTLERİNİN AMACI, CİNSİYET AYRIMI YAPMAK DEĞİLDİR!

Proleter kadınların örgütlenmeleri ve eğitilmeleri için özel kurumlara ihtiyaç, bir yandan kadının özel tarihsel-

toplumsal konumundan; bir yandan da onun fiziksel ve psikolojik belirli özelliklerinden doğmaktadır.

Yüzyıllardır ezilmenin, aşağılanmanın, baskının kadınlarda özel bir psikolojik yapılanma yaratmış olması; kadının toplumdaki konumunu ve bundan kaynaklanan özel sorunları, tüm bunlardan dolayı, onları devrime ve partiye kazanmak için özel bir komünist çalışmayı, özel tedbirler ve örgütlenme biçimlerini gerekli kılar. Komünist partileri, en geniş proleter ve emekçi kadın kitlelerini kucaklamak, onları komünizme ve devrime kazanmak, saflarında örgütlemek ve eğitmek için ve bu amaçla basitten karmaşığa, en yukarıdan en aşağıya, parti içinde ve çevresinde bu çalışmayı yürütecek ve yönlendirecek organlar ve örgütler yaratmakla yükümlüdürler.

Komünist Enternasyonal'in komünist kadın hareketine ilişkin belgelerinde bu sorun çok açık bir biçimde konmuştur! Şu açıktır: Proleter ve emekçi kadınlar arasında yürütülecek çalışma için öngörülen organlar, kesinlikle komünist partiler içerisinde kadın ve erkeklerin eşit hak ve yükümlülükler temelinde örgütlenmesi ilkesinin karşısına konulamaz. Tam tersine bu organ ve örgütler, bu temel ilkenin pratikte hayat bulması için gerekli özel tedbir ve araçlardır.

"Cinsiyet ayrımı", komünistlerin örgütlenme biçimleri ile yarattıkları bir ayrım değil, toplumda varolan bir ayrımdır. Komünistlerin önderliğindeki kadın çalışmasının çeşitli organlarının, araçlarının amacı, varolan cinsiyet ayrımını korumak değil, tam tersine en enerjik bir biçimde buna karşı MÜCADELEdir. Ve bu mücadeleyi doğru kanallara sevketmektir.

8- "BAĞIMSIZ KADIN HAREKETİ" DEĞİL, KOMÜNİST KADIN HAREKETİ!

Kadının kurtuluşu sorunu "kendi başına", diğer toplumsal kurtuluş sorunlarından bağımsız ve onlardan soyutlanarak ele alınıp çözülebilecek bir sorun değildir. Tersine o, insanlığın sömürü ve baskıdan kurtuluş mücadelesinin ayrılmaz, MERKEZİ sorunlarından biridir.

"Bağımsız kadın örgütü" ve *"bağımsız kadın hareketi"* düşüncesi, orijinal olarak, kadının kurtuluşu mücadelesinin, sınıf mücadelesinden bağımsız olarak ve tüm kadınların erkeklere karşı ortak mücadelesi olarak yürütülmesi gerektiği düşüncesini çıkış noktası alan feminizmin düşüncesidir.

"Bağımsız kadın örgütü" ve *"bağımsız kadın hareketi"*, gerçekte sınıflara bölünmüş bir toplumda, sonuçta kadın hareketini düzene karşı örgütlemenin önünde engel olan, bu anlamda bağımsızlığı görünürde olan, düzen sınırları içinde kalmaya mahkum, onu ayakta tutmanın bir aracı olmaya mahkum bir örgüt ve harekettir.

Bizim tercihimiz *"bağımsız kadın hareketi"* olamaz! Bizim tercihimiz, sınıf mücadelesi temeline oturmuş; kadının kurtuluşunu, toplumsal kurtuluşun çok önemli, merkezi ama yine de bir parçası olarak kavrayan ve yürüten kadın hareketi, KOMÜNİST KADIN HAREKETİDİR!

Komünist kadın hareketi, bağımsızlığı; kadının kurtuluşu mücadelesini, toplumsal kurtuluş hareketinden ayrı, kendi başına, bağımsız bir hareket olarak görme ve yürütme biçiminde bir bağımsızlığı kesinlikle reddeden; bunun, esas taşıyıcısı proletarya olan toplumsal kurtuluş mücadelesinden bağımsızlık, bu anlamda da düzene bağımlılık, burjuvaziye, sömürenlere bağımlılık olduğunu söyleyen kadın hareketidir.

Komünist kadın hareketi, kadının kurtuluşunu sömürü ve baskı sistemlerine bağlı olarak ele alan, savunan, erkeklere düşmanlığı değil; ezen, sömüren sınıflara düşmanlığı çıkış noktası alan, teori ve pratiğinin merkezine koyan bir harekettir. Komünist kadın hareketi, kadının eylemliliğinin hareketidir. Komünist kadın hareketinin amacı, tüm emekçi, proleter kadınları, toplumsal mücadelenin TÜM ALANLARINA en aktif bir biçimde çekmek, katmaktır. GÖREV: Komünist kadın hareketi yaratmaktır.

9- GELECEKTE HATA YAPMAMAK İÇİN GEÇMİŞTEN DERS ÇIKARMAK ZORUNLUDUR!

Gerçekten de gelecekte hata yapmamak için, geçmişe özeleştirel yaklaşmak, ders çıkarmak zorunludur. Bu bir ilkedir. Fakat ne yazık ki, devrimcilik, sosyalistlik adına konuşan çevreler, örgütlerin çok büyük bir bölümü –bildiğimiz kadarıyla– geçmişte kadının kurtuluşu sorununda yaptıkları çok önemli ve ağır hataların, zaafların, eksikliklerin özeleştirisini yapmış değiller. Geçmişte, kadının kurtuluşu sorununda yapılan erkek şovenisti hataların, oportünist pratiğin hesabı verilmiş değildir. Bizce, geçmişte kadın sorununda yapılan erkek şovenisti hataların, yaşanan oportünist pratiğin özeleştirisi yapılmadan doğru bir gelecek olamaz! Bizce, devrimci çevre ve örgütlerin geçmişte yaptıkları erkek şovenisti hatalar, izledikleri erkek şovenisti politikalar sonucu bir dizi devrimci kadın, devrimci safları terketmiş, feminist akımlara kaymıştır.

Unutmayalım ki, *"Özeleştiri olmadan -partinin, sınıfın, kitlelerin doğru bir eğitimi olamaz; partinin, sınıfın, kitlelerin doğru eğitimi olmadan- Bolşevizm olmaz." (Leninizm Nedir?, sayfa 104, İnter Yayınları)*

Biz tüm devrimci örgütleri, kadının kurtuluşu sorununda geçmişte yaptıkları hataların, izledikleri yanlış siyasetlerin özeleştirisini yapmaya çağırıyoruz!

10- KADININ GERÇEK KURTULUŞU KOMÜNİST TOPLUMDA OLACAKTIR!

Kadının GERÇEK KURTULUŞU, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin GERİ DÖNMEZ BİR BİÇİMDE kaldırılmış olduğu; ev işinin ve çocuk bakımı-eğitimi sorumluluğunun bütünüyle toplumsallaştırıldığı; toplumun tüm üyelerinin bilinçli olarak her türlü ayrımcılığa karşı tavır takındığı bir toplumda, komünist toplumda olacaktır.

Proletarya önderliğinde devrim olmadan, kadınların gerçek kurtuluşu mümkün değildir. Bütün dünyada, kadınların kurtuluşu sorununun gerçek çözümü, emperyalizm, faşizm ve her türlü gericiliğe karşı PROLETER DÜNYA DEVRİMİNDEDİR!

Kadınların gerçek kurtuluşunun yolu, kadın ve erkek proleterlerin, kadın ve erkek emekçilerin ORTAK, BİRLİKTE, ÖRGÜTLÜ DEVRİM MÜCADELESİNDEN GEÇER!

İstanbul'dan bir grup kadın ve erkek Bolşevik

B E R L İ N

Enternasyonal Kadın Kongresi

1 9 9 3

Sömürü, baskı ve zulme karşı olan her kadının Komünist Parti içerisinde örgütlenmesi gerektiği; sınıfsal çelişmenin en temel çelişme olduğu; her türlü sömürü ve baskının ancak KP'nin önderliğinde devrim ile yokolacağı, bu sistemde kadınların kurtuluşunun mümkün olamayacağı; kadınların gerçekten kurtulabilmesi ve toplumun her alanında erkeklerle eşit hale gelebilmesi için, bu sistemin yıkılmasının gerekliği; bunu gerçekleştirebilecek olan gücün ise sadece ve sadece KP önderliğindeki kadın ve erkek proletaryada olduğu ortaya konuldu.

'91 YILINDA yapılan "Kürdistan Yürüyüşü"-nün hazırlıklarına katılan, yürüyüş sırasında kendi adlarına bir konuşma yapmak isteyen bazı Alman otonom ve anti-emperyalist kadınların, –öncelikle TDKP, TKP/ML Hareketi, ATİF'in ve diğer Ekim, TKİH gibi örgütlerin "erkek şovenisti" tavırları sonucu– konuşmalarının engellenmesi üzerine bir tartışma ve bu tavrı mahkum etme çağrısı yapılmış, bu çağrıya bulunduğumuz bölgedeki BP kadın grubu da katılmıştı. *(Bu konu üzerine geniş bilgi için bkz. Bolşevik Partizan sayı 70/71, sf. 45-48)*

BP'nin kadınların kurtuluşu sorunu üzerine takındığı tavır ve yaptığı çalışmalara ilgi duyan bu kadınlarla, zamanla ayrılık ve ortak yönlerimiz üzerine düzenli toplantılar yapılmış, birlikte neler yapılabileceği üzerine tartışmalar yürütülmüştü. Bu tartışmalar sonucunda, Enternasyonal Kadınlar Kongresi yapılması kararlaştırılmış ve çalışmalara başlanmıştı.

Enternasyonal Kadınlar Kongresi'nin hazırlık toplantılarına ilk etapta bir dizi kadın grup ve çevrelerinden temsilciler katıldı. Fakat kısa süre içinde katılanların sayısı iki üç kadın grubuna düştü. Hazırlıklardan geri çekilenlerin gerekçesi; bu kongrenin enternasyonal olamayacağı, çünkü diğer uluslardan kadınların hazırlıklara katılmadığı, ya da hazırlık aşamasında bir dizi pratik sorunun varolması ve bunlara da katılmaları halinde, bu tür bir çalışmaya zamanlarının kalmayacağı şeklinde idi.

Bu kongrenin enternasyonal olamayacağı eleştirisi; kongre hazırlık grubunun çeşitli uluslardan örgütlere bizzat gidip onları bu kongrenin hazırlıklarına davet ettiklerini, fakat sonuçta bu örgütlerin katılmamasının kongrenin enternasyonal olamayacağı anlamına gelmediği; çeşitli uluslardan kadınların hazırlığına olmasa bile kongreye katılımlarının beklendiği şeklinde cevaplandırılmıştır.

Sonuçta, BP kadın grubu olarak, dışımızdaki bir kaç Alman otonom, anti-emperyalist kadın ve lezbiyen kadın grupları ile birlikte bu kongreyi hazırladık, gerçekleştirdik ve sonuçlandırdık.

Kongrede tartışılmasına karar verilen konu; hazırlık çalışmalarına katılan tüm grupların önemli gördüğü ve tartışılmasında yarar gördüğü KADINLARIN ÖRGÜTLENMESİ olarak tespit edildi.

Hazırlık çalışmaları aşamasında, grupların tespit edilen konu üzerine tezler hazırlamaları kararlaştırıldı. Bunun üzerine biz kendi tezlerimizi hemen hazırladık ve hazırlık grubuna ilettik. Fakat diğer gruplar kongrenin gerçekleşmesine kısa süre kalana kadar kendi tezlerinin çoğunu iletmediler. Tezlerin hazırlanmasının nedeni, kongreye kadar bu grupların çalışmaları üzerine bilgi vermek ve kongrede tartışmanın temeli olması bakımından önemli olmasıydı. Ve bu tezlerin basıldığı bir de broşür hazırlanacaktı. Tabii ki broşür hazırlandı, bizim tezlerimiz Almancaya çevrildi, fakat diğer gruplar zamanında tezlerini hazırlamadıkları için hepsinin Türkçeye çevirisi yapılamadı. Türkçe, Almanca çeviri yanında İngilizce çeviriler de yapıldı.

Dışımızdaki grupların tezlerini geç hazırlamaları bizim broşür içerisinde onların tezleriyle hesaplaşamamamızı, Marksist-Leninist görüşlere getirdikleri eleştirileri –çoğunlukla bunlar iftiralara kadar varmıştır– doğrudan cevaplayıp, geri çevirmemizi engellemiştir.

Enternasyonal Kadınlar Kongresi hazırlık çalışmalarına ya da kongrenin kendisine, sık sık çağırmamıza rağmen Türkiye-Kuzey Kürdistanlı örgütlerden –PKK'lı iki kadın dışında– katılım olmamıştır. Bu örgütler, Alman gruplarla Türkiye-Kuzey Kürdistan'da herhangi bir gelişme olduğunda, sözde dayanışma için birlikte çalıştıklarını göstermektedirler.

Kongre ilk gün bir tanıtım toplantısı şeklinde başlamış ve ikinci gün, önceden tespit edilen çalışma grupları

içinde tartışmalar yürütülmüş, üçüncü gün eksik kalan tartışmalar tamam lanmış ve sonuçlar çıkarılmıştır.

Çalışma grupları;

* örgütlenme grubu,
* eylembirliği grubu,
* kadın hareketinin tarihi grubu,
* tartışma ve ayrılma kültürü grubu olarak belirlenmişti.

Bu çalışma gruplarında tartışılması önemli görülen şu konular tespit edilmişti:

Örneğin; örgütlenme grubu, *"Ortak yanlarımız, ayrılıklarımız nelerdir?", "Sosyalizme-komünizme geçiş olarak proletarya diktatörlüğü", "Otonom kadın ve lezbiyen ülkesi", "Nasıl örgütlenmek istiyoruz ya da nasıl örgütlenebiliriz", "Kadınlar ve lezbiyenler için amaca uygun olan/arzulanan hangi biçimdir?".*

Kadın hareketinin tarihi grubu, *"Kadın hareketinin deneyimlerinden ve tarihinden hangi sonuçları çıkarabiliriz?", "Hangi tarihe dayanabiliriz?".*

Tartışma ve ayrılma kültürü üzerine çalışma grubu, *"Tartışma ve ayrılık kültürümüz hangisi?", "Kendi saflarımızdaki çeşitli pozisyonlar ve görüşler karşısındaki tavrımız ne olabilir?".*

Eylem birliği grubu, *"Eylem birliği nedir ve hangi eylem birliklerini düşünüyoruz?"* gibi...

Kongre tartışmaları içinde net olarak ortaya çıkan; tartışmaların örgütlenme üzerine yoğunlaştığıdır.

Çalışma gruplarında bizim pozisyonumuz:

Sömürü, baskı ve zulme karşı olan her kadının Komünist Parti içerisinde örgütlenmesi gerektiği;

sınıfsal çelişmenin en temel çelişme olduğu;

her türlü sömürü ve baskının ancak KP'nin önderliğinde devrim ile yokolacağı, bu sistemde kadınların kurtuluşunun mümkün olamayacağı;

olsa olsa ancak bu sistemde bazı reformların elde edilebileceği;

kadınların gerçekten kurtulabilmesi ve toplumun her alanında erkeklerle eşit hale gelebilmesi için, bu sistemin yıkılmasının gerektiği;

bunu gerçekleştirebilecek olan gücün ise sadece ve sadece KP önderliğindeki kadın ve erkek proletaryada olduğu;

bunun ama, bugünden kadınların kurtuluşu için mücadele edilmeyeceği, erkek şovenizmine karşı, toplumda kadınları baskı altında tutan, aşağılayan, ikinci sınıf insan muamelesi yapan tüm kanunlar ve uygulamalara karşı mücadele edilmeyeceği anlamına gelmediği, bilakis bugünden bu tür baskı ve uygulamalara karşı da mücadele etmemiz gerektiği;

örgüt içerisinde erkek şovenizmine karşı mücadele örneklerle, ortaya konuldu.

Otonom ve anti-emperyalist kadın ve lezbiyenlerin pozisyonu (bu kadınların hepsi, ayrı ayrı çevrelerden ve grupçuklardan geldiklerinden ortak bir görüşe sahip değillerdi, fakat bazı noktalarda da fikirbirlikleri vardı). Önce "otonom kadın" kavramı üzerine görüşlerini şu şekilde ortaya koydular:

Otonom kadınlar, anti-emperyalist kadın ve lezbiyenlerin örgütlendikleri bağımsız kadın çevreleridir ve "otonom kadın"dan anlaşılması gereken budur.

Daha sonra; baskıya, sömürüye ve bu düzene karşı çıkan devrimci kadınlar olarak bugünden daha değişik biçimde –sadece kadınlar olarak– örgütlenmek istediklerini;

bugün durumlarının, bir sürü küçük çevre ve gruplar içinde çalıştıklarından dolayı pek iç açıcı olmadığını;

bazılarının bu tür çevre ve grupların birleştirildiği (kimileri bunların bir örgüt içinde birleştirilmesini, kimileri de varolanları birbirine bağlamayı istiyor) bağlayıcı bir örgüt istediğini;

fakat hiyerarşik örgütlenmeyi, geçmiş tecrübelerinin de çok kötü olmasından dolayı istemediklerini;

tüm bunların yanında kadın örgütlenmesinin erkeklerle birlikte yürütülemez olduğunu düşündüklerini, bu konuda da tecrübelerinin olduğunu;

kadınların ayrı örgütlenmesinin bir kazanç olduğunu ve bundan vazgeçemeyeceklerini, insanın kendisini baskı altında tutanla birlikte örgütlenemeyeceğini, bunun tabii ki karışık örgütlenen gruplarla eylembirliğine girilmeyeceği anlamına gelmediğini, kadın örgütlenmesi yalnızca kadınlarla olacağından bir KP'de erkeklerle beraber örgütlenmenin yanlış olduğunu;

hiyararşik bir örgütlenme olduğundan ve erkeklerle beraber örgütlenmeyi öngördüğünden dolayı KP'lerin çalışma bağlamında bir sürü yanlışı olduğu düşüncesine sahipler.

Bazı KP'lerin ya da kendisine KP diyen örgütlerin hatalarından yola çıkarak; M-L'lerin kadın sorunu için ancak devrimden sonra ele alınır dediklerini, bu sorunla ilgilenmediklerini, kadınları yalnızca kendi işleri için kullandıklarını, şovenizme karşı mücadele etmediklerini savundular.

Bu kadınlarda muazzam bir anti-Stalinistlik mevcuttu. Bu düşünce zaten genel olarak otonom ve anti-emperyalist çevrelerde çok açık bir şekilde vardır. Bu kadınların birçoğu Stalin konusunda, burjuva basının yaptığı propagandaya dayalı konuşmaktalar ve kendilerinin bu konuda bir araştırmaları da yoktur.

Tartıştığımız otonom ve feminist kadınlardan teorisyen olan bir çevre –ki bu çevre de esas olarak kadınların örgütlenmesi için çaba harcıyor, planlar yapıyorlar–, ML'lerin sınıf tahlilinin bugünkü dünyaya kesinlikle uymadığını belirttiler.

Onlara göre; devrimin dayanması gereken esas güç proletarya değil, kadınlardır ve kadınlar içinde öncü rolünü siyah kadınlar oynayacaktır ve devrim bu kadınlar önderliğinde gerçekleşecektir.

Onlara göre, sonal hedef açısından, yani "egemensiz" bir dünya hedefine ulaşabilmek için bir ara aşama, yani kadınların yönetimde oldukları bir aşama gereklidir.

Eylem birliği ve ayrılma kültürü ve tartışma kültürü çalışma gruplarında da tartışılanlar yukarıda açıkladığımız şekilde gelişmiştir.

Son gün yapılan büyük plenumda çelişmeler bir kez daha tespit edildi. Bolşevik Partizan'lı kadınlarla otonom, anti-emperyalist kadın ve lezbiyenlerin ortak örgütlenmesi, ya da bunun planlanmasının mümkün olmadığı ortaya konuldu. Kaldı ki bu, önceden de belliydi ve biliniyordu.

Fakat belli sorunlar üzerine, örneğin Filipinli kadınların örgütü MAKİ BAKA ve Filistinli kadınların örgütü AL FANAR'ın çalışmaları üzerine gibi konularda ortak tartışma toplantılarının senede bir veya iki kere yapılabileceği, bunun dışında düzenli olarak eylem birlikleri için görüşmeye hazır olunduğu tespit edildi. Örneğin 1 Eylül savaşa karşı gün bağlamında.

AL FANAR ve MAKİBAKA örgütlerini, bu kongrede bizim dışımızdaki kadınlar feminist örgütler olarak değerlendirmekte ve bizim de bu örgütleri nasıl savunduğumuzu anlayamamaktadırlar.

Haziran 1993 ●

K Ö L N

Bir kadın toplantısı üzerine...

KÖLN'de, 29-31 Mayıs tarihleri arasında, Avrupa'da yaşayan Türkiyeli kadınların yıllık top lantılarının altıncısı yapıldı. Toplantının gündemi:

1) Kadın politikası,

2) Kadınlık değerleri biçimindeydi...

Toplantı yerinin Köln'de olması, katılımın oldukça canlı olmasını beraberinde getirdi. Ancak toplantı yerinde kalan yaklaşık elli kadın dışında, katılanların sayısı sürekli değişiyordu. Ortalama yüz civarında katılım vardı.

Birinci gün, aynı gün Bonn'da yapılan Kürdistan mitingine katılanlar beklendiği için, toplantıya geç başlandı ve mitingden gelenlerin önerisi ile ikinci gündem maddesinden başlandı. Dönüşümlü bir divan seçildi ve oylama sonucu, atölyelere ayrılındı, bazı gün üç, bazı gün dört atölye biçiminde aynı gündem temelinde toplanıldı.

Katılan kadınlar Almanya, Hollanda, İsveç, İsviçre, İngiltere'den gelmişlerdi. Bolşevik Partizan taraftarı kadın yoldaşlar da oldukça geniş bir katılımla oradaydılar. Yayın masası açtılar ve baştan sona kadar tartışmalara canlı bir biçimde katılarak, bolşevik görüşleri savundular.

"Kadınlık değerleri" bağlamındaki tartışmada şu görüşler öne çıktı:

▸ Kadınlık değerlerini ikiye ayırmak gerekir:

1) Bize dayatılan kadınlık değerleri,

2) Sahiplenmemiz, içselleştirmemiz gereken, olumlu kadınlık değerleri.

Bize dayatılan değerler altında sayılanlar: "Sofrada yeri öküzümüzden sonra gelen", "saçı uzun aklı kısa", "itaatkar", uysal", "edilgen", "saygılı", "anaç", "namuslu", "bakire", "şefkatli", "fedakar", "sorumlu", "anlayışlı", "güzel", "zayıf", "hanımefendi", "sabırlı", ...

Çeşitli feminist konuşmacılar, pederşahi dönemden itibaren güç sahibi olan erkeklerin kadınlara bu değerleri dayatageldiğini ileri sürdüler. "Herşeyi yapan biziz, bizi yöneten erkekler!" dediler.

▸ Kimlik sorunu ile birlikte, kadınlar kendilerini sorgulama sürecine girdiler. Kendilerine ait olmayan ama içselleştirdikleri, toplumun dayattığı değerleri de sorgulamaya başladılar. Kadınlara sürekli cinselliklerine bağlı olarak değerler yükletildi. Daha önceki politik örgütlenmelerde de, toplumdaki-ailedeki rol dağılımı yaşandı. Hiyerarşik yapılanmalarda, kadına hep ikincil, yardımcı roller yüklendi.

▸ Sahip çıkmamız gereken değerler, kadının cins olarak itaatkarlığını ortadan kaldıracak olan değerlerdir.

▸ Anadolu kadınının erkeklerin dün yası dışında kendine ait bir dünyası vardır.

▸ Kadının kendi kültürünü yaratması, kimliğini oluşturması için şarttır.

▸ Kadının estetik yapılanması, gene erkek toplum tarafından belirlenmiştir. Örneğin toplumda ortaya çıkan hastalık türü: Zayıflık hastalığı...

▸ Hangi değerleri benimsemeli, hangilerini reddetmeliyiz? Kendimizin bulduğu yeni değerler edindik mi?

▸ Kadının yakalayabileceği nokta: Erkeksiz, yalnız yaşamayı öğrenmek. Bunu başarabilen kadın, çok şeyi halletmiş demektir.

▸ Alternatifler nelerdir? Örneğin namuslu olma gibi toptan reddedilmesi gereken değerlerin yanısıra fedakarlık gibi değerler de korunmalıdır.

▸ Zayıflıklarımızı erkeklere göstermeyelim!

▸ Tabuları yıkalım!

Buraya değin feminist kadınların getirdiklerini tezler halinde özetlemeye çalıştık. Çoğu kadın, gündemin dışında, istediği gibi konuştu, yaşam öyküsünü anlattı. Birçok kadın şiddete uğradığını, uzun uğraşlardan sonra boşandığını açıkladı.

Çeşitli politik örgütlerden kadınlar ise, feministlerin itirazlarına rağmen kendi görüşlerini ortaya koydular. Dayatılan değerlerin gökten zembille inmediğini, belirli sistemlerin ürünü olduğunu; kadınlık değerlerini toptan değil, bir ülkenin sosyo-ekonomik yapısına göre şekillendiğini, emperyalist-kapitalist bir ülkede farklı, Türkiye gibi bir ülkede ise daha farklı olduğunu getirdiler. Burada çeşitli atölyelerde aynı örneğin verildiği görüldü: "Tansu Çiller kadındır ama, erkek egemen sınıf politikacılarından farkı yoktur."

Devrim safındaki kadınlar, bireysel değerlerin değil, toplumun kadına dayattığı değerlerin sözkonusu olduğunu, yaşanılan toplumun da erkek egemen toplum olduğunu ancak bunu değiştirmenin tek tek bireylerin değil, örgütlü güçlerin işi olduğunu belirttiler ve salt kadınlar olarak değil, bu top lumu değiştirmekte çıkarı olan kadın-erkek tüm emekçilerin ortak mücadelesi ile kurtuluşa varılabileceğini açıkladılar. Kadına en iyi değeri veren sistemin sosyalizm olduğunu getirdiler.

Bolşevik kadınlar, feminizmin çözümsüzlüğünün ortaya çıktığının, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da feministlerin "nerede yanıldık" diyerek kendilerini sorguladıklarını, salt Türkiye-Kuzey Kürdistan'da değil, tüm dünyada gelinen aşamada feminizmin iflas ettiğini, bu platformda "Amerika'nın yeniden keşfedilmeye" kalkıldığını, tüm sorulara doğru yanıtların ancak doğru yöntemle bulunabileceğini, bu yöntemin ise Marksist-Leninist yöntem olduğunu savundular. Erkek egemen toplumun dayattığı, erkek şoveni anlayışların ürünü tüm değerlerin sosyalizmde tek tek ortadan kaldırılacağını, kadına en olumlu değerleri kazandıran sistemin sosyalist sistem olduğunu getirdiler. "Komünist kadın olmak ne demektir?", "Komünizmin kadına kazandırdığı değerler nelerdir?" sorularını da ortaya atarak yanıtlayan bolşevikler; kadının kurtuluşunun sos-

yalizmde olduğunu belirtip beklemenin doğru olmadığını, mücadeleye atılmak gerektiğini belirttiler. Bolşevik kadınlar, bugünden komünist ilişkileri hayata geçirmenin olanaklı ve şart olduğunu da vurguladılar.

Bu arada bir kadına telefon geldi ve Solingen'de neo-nazilerin Türkiyelilerin oturduğu bir binayı yaktığı, iki kadın üç çocuk toplam beş kişinin öldüğü, iki çocuğun ağır yaralı olduğu haberi geldi. Hemen eyleme geçme tartışmaları başladı. Bolşevik kadınlar, önce nasıl bir eylem, hangi sloganlarla, vb. tartışılması gerektiğini, faşist bir saldırıyı protesto için diğer bir faşist bayrak, Türk bayrağı altında yürümeyeceklerini belirttiler. Birkaç kadın, böyle bir olaya karşı Türk bayrağı altında da yürüyebileceklerini ileri sürünce bu takımla Bolşevikler arasında elektrikli bir hava doğdu. Tüm atölyeler biraraya gelerek plenum toplandı ve Solingen'e gitmek yerine, Köln'de bir protesto yürüyüşü yapılması kararlaştırıldı. Çarşaflar yırtılarak ve acele sağlanan kartonlar kullanılarak afiş ve pankartlar hazırlandı. Kullanılan sloganlar anti-faşist, ırkçılığa karşı ve ırkçılık ve faşizmin devlet politikası olduğunu teşhir eden türdendi.

Yürüyüş canlı ve militan geçti. Anti-faşist, faşizmin devlet politikası olduğunu teşhir eden sloganlar atıldı. Örneğin; "Faşizmin kaynağı sermayedir, sermayeye karşı enternasyonal mücadele!", "Dayanışma direnmektir, her ülkede faşizme karşı mücadele!". Bazı feminist kadınların attığı şu slogan ilginçti:

"Kadınız, öfkeliyiz, şimdi kadınların gücünü göstereceğiz!"

Köln'ün en merkezi yerlerinde yüründü, Batı Alman Radyosu (WDR)'nun önünde bildiri okundu. Radyo binasına girilmeye çalışılda. Ancak tüm kapılar kilitliydi... Dom Hauptbahnhof'un (merkez istasyon) önünde uzun süre gösteri yapıldı, halaylar çekildi. Kitleden önemli ölçüde eyleme katılım oldu. En son Köln yerel gazetesinin önünde bildirinin yayınlanması için çaba harcandı. Ancak ertesi günü çıkan gazetede, "Köln'de toplanan enternasyonal bir kadınlar konferansı Solingen olayını protesto etti." satırları dışında birşey yayınlanmadığıgörüldü..

Bu kendiliğinden gelişen eylem toplantının genel havasının çok önemli

ölçüde politize olmasını getirdi beraberinde.

•••

İkinci gün önce plenum düzenlendi. Burada tek tek atölyelerdeki tartışmaların sonuçları özetlendi. Sonra genel tartışma açıldı. İstanbul'dan sir sosyalist feminist kadının mesajı okundu. Ülkede feminist hareketin tıkandığı, Avrupa'da hala geniş yıllık toplantılar yapılmasını çok umutlu, çok olumlu bulduğunu belirtiyordu mesajda. Mesajı okunan kadın, bu toplantıların örgütlenmesinde aktif rol oynayan, kendini sosyalist-feminist olarak tanımlayan bir kadındı. Feministler mesajı coşkuyla karşıladılar. Bolşevik kadınlar, bizzat bir feministin ağzından feminizmin gelip dayandığı noktanın açmaz, çıkmaz sokak olduğunu itiraf edildiğine dikkat çekerek feministlerin gittikleri yolun çözümsüzlüğünü artık görmeleri gerektiği propagandasını yaptılar. "Reçete sunuyorsunuz", "Sosyalizmi tartışmak istemiyoruz", "birileri, sosyalist kadınlar, bu toplantılara şu feministleri bir altedeyim diye geliyor" türünden çok "düzeyli" (!) itirazlarla karşılaştılar.

Bizzat feminist saftan ama, altı yıldır yapılan bu toplantıların kadınlara kazandırdığı değerlerin başında, rahatça konuşabilmenin geldiği, herkesin ne savunuyorsa onu rahatça dile getirebilmesinin şart olduğu sesleri yükseldi.

Genel tartışmada bir çok kadın, kadınların uğradığı şiddete dikkat çekerek buna karşı ne yapılabilinir sorusunu ortaya attı.

Bu toplantıların kadınlara kazandırdığı değerler olarak:

*Cesaret, rahat konuşabilme;

*Hiyerarşileri yıkmak;

*Çok çeşitli görüşlerden kadınların biraraya gelerek erkeklerin yapamadığı biçimde rahatça tartışabilmesi sayıldı.

Plenumdan sonra verilen arada kişilerin kendini önermesi yoluyla seçilen bir komisyon, o gün Köln'de Solingen olayını protesto amacıyla düzenlenen bir eylemde okunmak üzere bir bildiri hazırladı. Komisyona Bolşevik kadınlar da katıldılar ve diğerlerinin "siz yapın!" diyerek çekip gitmeleri üzerine, iki dilde kısa bir bildiri hazırladılar. Daha sonra bu bildiri tek tek tüm atölyelerde okunarak onaylandı.

Gene atölyeler biçiminde kadın politikası gündem maddesinin tartışmasına geçildi.

Devletin kadın politikasının belli olduğu, buna karşılık kadınların politikasının ne olması gerektiği, bu bağlamda, örneğin bir kadının tecavüze uğradığı ya da dayak yediği bir durumda, birey olarak yapılabilecek fazla birşeyin olmadığı, kadınların uğratıldığı her türden baskıya karşı çıkabilmek için mutlaka bir türlü örgütlenmenin şart olduğu getirildi.

Cinsellik, kadının kendi cinselliğini tanıması gerektiği, bekaret, kadın üzerinde bir baskı unsuru olarak din, kadınlar arasında süregiden birbirini çekememezlik, düşmanlık gibi çeşitli konularda konuşanlar oldu.

11 yaşında bir kız çocuğu, şu soruları sordu:

▸ Kadın politikası nedir?

▸ Kadınlar kadın politikası hakkında ne düşünüyor?

▸ Nasıl bir kadın politikası?

▸ Kadınlar şiddet kullanabilir mi?

▸ Kadınlar aşk maceraları yaşayabilir mi?

▸ Kadınlar özgür olamaz mı?

▸ Kadınlar evde aptal aptal oturmak zorunda mı?

▸ Kadınlar kendilerini nasıl hissederler?

▸ Kadınlar ve savaş...

▸ Kadınların ailedeki rolleri nedir?

▸ Boşanmış kadın nasıldır?

▸ Çarşaflı kadın hayır diyebilir mi?

▸ Kadınların cinsel istekleri olabilir mi?

Çocuğun soruları, bir anlamda da o ana değin konuşanların birçoğunun söylediklerinden daha derli topluydu. Söz alanlar sorulara yanıt aramaya başladılar. Bolşevik kadınlar, kadın ve savaş bağlamında Marksist-Leninist görüşleri açıklayarak, tecavüz olgusuna parmak bastılar. Eski Yugoslavya'daki tecavüz rezaletinden yola çıkarak o an eline fırsat geçiren tarafın, karşı tarafın "en değerli malına", yani karısına kızına tecavüz ederek ona en derin acıyı tattırmaya çalıştığını, tecavüzün altında yatanın kadının meta olduğu anlayışı olduğunu açıkladılar. Türk egemen sınıflarının Bosna-Hersek'te müslüman kadınların uğradığı tecavüz karşısında timsah gözyaşları dökerken Türk askerlerinin Kuzey Kürdistan'da hergün Kürt kadınlarına tecavüz ettiğini; çıplak, tecavüze uğramış gerilla kadınların kanlı cesetlerinin hergün televizyonlardan marifetmiş gibi gösterildiğini belirterek Türk egemen sınıflarının ikiyüzlülüğünü teşhir ettiler. Çeşitli Kürt kadınlar, o ana kadar konuşmaktan çekindiklerini belirterek bazı feminist kadınların "bunlar da hep Kürt sorununu ortaya atıyor" biçimindeki olumsuz tepkilerini eleştirdiler ve bu platformdaki kadınların arasında bile ırkçılık olduğu tespitini yaptılar. Bu bağlamda bir ırkçılık-faşizm tartışması alevlendi.

Kadın politikası tartışması sonucunda tezler halinde şu görüşler ortaya çıktı;

▸ Kadın politikası feministtir.

▸ Kendi ayaklarımızın üzerine basarak yaptığımız politikadır.

▸ Sosyalizm kadına çok yakındır.

▸ İktidar erkeklerin talebidir.

▸ Kadın politikası hiçbir ayrım yapmadan özgürce yaşamaktır.

▸ Politika yaşam biçimidir, iktidar mücadelesi ortak, perspektif sosyalizmdir.

▸ Kadın hareketinin egemen erkek ideolojinin dışında politikalar üretmesi gerekir.

▸ Birlikte çalıştığımız erkeklerin cinsiyetçi tavırlarına karşı politikalar.

▸ Kadının

a) ekonomik bağımsızlığına sahip,

b) özgüvenli,

c) kendini tanıyor olması gerekir.

▸ Kadın politikası yaparken sistemi sarsıcı mücadeleler vermek gerekir.

▸ Annelik politikaları, dayağa karşı politikalar üretmek gerekir.

▸ Toplumsal yaşam feministleştirilmelidir.

▸ Kadın politikası yaparken, kadınlar topluluğunun ihtiyaçlarından mı yola çıkacağız? Yoksa çıkış noktası ne olmalıdır?

▸ Kadın politikası yaparken tüm ezme biçimlerine karşı çıkılmalıdır.

▸ Kadın politikası hayatın her alanını içine almak zorundadır.

▸ Finans kapitalin politikasının amacı kadının politika ile uğraşmamasıdır.

▸ Kadınlar kendi iç dünyaları ile başbaşa bırakılmamalı, örgütlenerek politikleşmelidir.

Bazı kadınlar kadın hareketinin şu anda olgunlaşma sürecini yaşadığını, salt kadın olmanın kendilerine yetmediğini, dünyadaki birçok olaya tavır almak gerektiğini açıkladılar.

Kadın politikası gündem maddesinin tartışılması bağlamında dönüp dolaşılıp gelinen yer, örgütlenmenin artık şart olduğuydu. Şu ana değin süren şekilsizliğin çok şey yitirilmesine neden olduğu, katılanların sayısındaki düşmenin belli bir umutsuzluk ve moral bozukluğunun, evet, tükenmişliğin örgütsüzlükten kaynaklandığı getirildi, bizzat feminist olduğunu söyleyen kadınlarca...

Son gün yapılan toplantıda:

1) Gelecek büyük toplantının konusu,

2) Nerede yapılacak? Komisyon toplantıları nerede yapılacak?

3) Bülten ve bu toplantının raporu nasıl hazırlanacak?

sorularına yanıt arandı.

Gelecek toplantının konusu ırkçılık ve cinsiyetçilik olarak belirlendi. Hamburg'tan gelen kadınlar bir dahaki toplantıyı organize etmeyi üstlendiler. Bülten hazırlığı karara bağlandı.

Son oturuma katılan kadın sayısı iyice azalmıştı. Herkes genel değerlendirme yaptı, beklentilerini ve ne bağlamda çalışmak istediğini açıkladı.

Bir Kürt kadın şu önerileri getirdi:

1) Yabancı konumumuzdan dolayı, durumumuzu ele alan bir komisyon,

2) İç savaşı yaşayan kadınlarla ilişki kurma vb. komisyonu,

3) Kürt kadınları ile dayanışma komisyonu,

4) Diğer ülkelerdeki kadın hareketleri ile ilişki komisyonu,

5) Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki kadın örgütleri ilişki, dayanışma vb. komisyonu.

Bolşevik kadınlar, bu kadın platformundan beklentilerinin, örneğin gelenekselleşen 8 Mart yürüyüşlerine seferber edemedikleri kadınlara ulaşmak olduğunu getirdiler. 1993 8 Mart'ında Duisburg'ta bir kadın yürüyüşü yapıldığını, uzun eylem birliği görüşmelerinden sonra, bazı Alman otonom ve lezbiyen kadınlar dışında, Türkiye-Kuzey Kürdistan'lı kadınların bu yürüyüşe ilgi göstermediğini; yalnız çağrı bildirisinde ilkesel bir hata yapıldığını, "kadın-lezbiyen mücadele günü" denilmesinin yanlış olduğunu belirttiler. Birçok kadın, "hiç haberimiz olmadı, bilsek gelirdik" tavrını takınırken, TKP/Kıvılcım'dan bir kadın "kadın-lezbiyen mücadele günü" nitelemesi yüzünden katılmadıklarını belirtti. İkinci ve üçüncü kuşak kadınlar, verilen özeleştiriye itiraz ederek, lezbiyenlerin kadın kitlesi içinde en çok ezilen kesim olduğunu, bu anlamda kadın-lezbiyen mücadele günü nitelemesini son derece doğru bulduklarını ileri sürdüler.

Bolşevik kadınlar, bu yıl içinde Berlin'de bir uluslararası kadın kongresi yapıldığını, bu platformun bundan da haberi olmadığını açıkladılar. Birçok kadın ilgi göstererek bu kongrenin belgelerini istediler.

Kadın politikası hakkında bir afiş çıkartma önerisi geldi.

Bir Kürt kadın, "Kürdistan Kadınlar Birliği" adı altında bir kadın örgütü olduğunu belirtti ve çalışmaları hakkında bilgi verdi. Bir başka kadın yüzbin üyeye sahip hükümetler ve parlamentolarüstü bir yapılanma olan Avrupa Kadın Lobisi'ne seçildiğini, bu örgüt üzerinden de yapılabilecek bir dizi iş olduğunu açıkladı. Sonuçta bir dizi komisyon oluşturuldu. Kürt kadınlarının sorunları, Türkiye'deki Emekçi Kadınlar Kurultayı için çalışma, hazırlık komisyonugibi komisyon ve çalışma grupları oluşturulması kararlaştırıldı.

Bu toplantı, Bonn Kürdistan yürüyüşü ve Solingen olayına denk geldiğinden bizce şimdiye değin yapılanlardan daha değişik bir atmosfere sahipti.

Yine doğru Marksist-Leninist görüşlerle yanlışların çatıştığı bir arena oldu. Bizler, feministlerin bırakalım yerinde saymayı, tıkanıp kaldıklarını gözlerimizle gördük.

Haziran 1993 ●

OKUYUCU MEKTUPLARI

Aşağıda bir okuyucumuzun PKK'nın ilan ettiği tek taraflı ateşkes ertesi kaleme aldığı uzunca bir yazıyı olduğu gibi yayınlıyoruz. Yazı esas itibarıyla doğru görüşleri savunmaktadır. Önemli bir noktada bu mektuptaki bir yaklaşımla hemfikir değiliz. O da şudur:

Okuyucumuz PKK'daki son siyaset değişikliğinin ne anlama geldiğini tartışırken, onun geçmişi ile ilgili yaptığı değerlendirmelerde, geçmişi olduğundan daha olumlu değerlendirme yanlışını yapmaktadır. Bu yanlış, kendini en açık bir biçimde şu genel tespitte göstermektedir:

"Bugünkü PKK ile 1980'li yılların ilk yarısındaki PKK, ideolojik, siyasi ve politik («siyasi» ve «politik» birbirinin tekrarı /BN) *açıdan aynı nitelikte değildir."*

Burada iddia edilen nitelik değişikliği, önce ideolojik alanda yoktur. İdeolojik alanda bir nitelik değişikliğinden ancak proletarya ve burjuvazinin (çeşitli kesimlerinin) ideolojisi bağlamında, bu iki ideolojiden birinden, diğerine geçme bağlamında söz edilebilir. Halbuki PKK'da böyle bir durum sözkonusu değildir.

PKK, yer yer Marksizm, Marksizm-Leninizm, Sosyalizm, işçi sınıfı adına konuşsa da, hiçbir dönemde işçi sınıfının ideolojisinin gerçek savunuculuğunu yapmamıştır. O, ortaya çıktığı andan itibaren her zaman ideolojik açıdan burjuva ideolojisinin savunuculuğunu yapan, belirleyici özelliği burjuva milliyetçiliği olan bir örgüt olagelmiştir. Bugün de bu alanda değişen bir şey yoktur.

Siyasi alanda belirli değişiklikler sözkonusudur. Örneğin devlete karşı savaş tavrından -ki bu PKK'yı devrimci kılan bir tavırdı-, devletle anlaşma tavrına -ki bu reformizm- kayma sözkonusu. Bu, böyle belirlenmeli. Fakat bu yapılırken, geçmiş, olduğundan daha iyi gösterilmemeli.

PKK, devletle savaşı da hep burjuva milliyetçi bir yaklaşımla ele almıştır. Burjuva milliyetçiliğinin devrimciliği sınırlıdır. Ya da emperyalizme karşı tavırı ele alalım: Burada da PKK'nın çıkış noktası burjuva milliyetçiliğidir. Burjuva milliyetçiliğinin anti-emperyalizmi tutarsızdır, güdüktür. PKK çıkış noktasında, örneğin sosyal-emperyalist Sovyetler Birliği'ni "sosyalizmin kalesi" olarak savunan bir örgüttür. Böyle bir örgütün gelişmenin belli bir noktasında emperyalistlerle pazarlığa açık olduğunu ilan etmesi aslında pek şaşırtıcı değildir.

Kuşkusuz geçmişteki tavırlarla, şimdi nerde ise Talabani'nın tavrı ile birleşen tavır arasında fark vardır. Bu ortaya konmalıdır. Fakat bu yapılırken geçmişteki tavır olduğundan olumlu gösterilmemelidir. PKK'nın temel belgelerinden emperyalizme ve Amerikan emperyalizmine karşı kimi alıntıları alt alta dizip, PKK'nın aynı dönemde, örneğin Sovyetler Birliği'ne "sosyalist" dediği gerçeğini atlamak; PKK'nın dinci faşist İran ve faşist Suriye yönetimi ile "stratejik ittifak" vb.'den söz ettiği gerçeğini atlamak, yanlış bir tavırdır.

YAZI KURULU

PKK BÖYLE NEREYE?..

Ne yazık ki PKK çeşitli sorunlarda izlediği birbirine zıt politikalarla marksist taktik anlayışını tamamen iğdiş etmiş ve gelinen yerde bu kavram özellikle Kürt hareketleri için içi boşaltılmış, her kılığa girmenin, her türlü tutarsızlığı aklamanın adeta sihirli değneği haline getirilmiştir.

PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan 17 Mart 1993'te Bekaa'da yaptığı basın toplantısında 20 Mart'tan 15 Nisan'a kadarki 25 günlük süre için tek taraflı ve geçici olarak ateşkes kararı aldığını açıkladı.

Dünyanın pek çok ülkesinden ve Türkiye'den çok sayıda basın mensubunun katıldığı toplantıya, Apo'nun *"eski düşman"*ı Celal Talabani ile birlikte katılması, olayın perde arkası ve hazırlığı hakkında ciddi gelişmelerin yaşandığını daha ilk baştan ortaya koyuyordu.

Tek taraflı olarak ilan edilen "geçici" ateşkes kararı ile PKK politik mücadelede ***yeni bir sayfa açmış*** bulunuyor. Önümüzdeki süreçte atılan bu adımı daha başka adımların da izleyeceğini göreceğiz...

Silahlı mücadele süreci tek düze bir süreç değildir. İnişli, çıkışlı bir gelişme seyri izler. Bu süreç içinde ateşkes, geri çekilme, saldırı gibi taktiklerin izlenmesi, gelişmenin, yaşamın doğası gereğidir. Bu nedenle PKK'yı neden "ateşkes" ilan ettiniz diye eleştirmek gülünçtür, anlamsızdır. Bizim eleştirilerimiz bu amaca yönelik olmayacaktır.

Eleştirilerimiz, bu adımın dayandığı siyasal yaklaşımlara, bu yaklaşımların beslendiği ideolojik temele ve tüm bunların sonucu olarak şekillenen, somutlaşan yanlış politikalaradır.

17 Mart tarihli basın açıklaması ile neden ***"ateşkes", "Türk devleti ile hangi temelde pazarlık", "nasıl bir federasyon", "başta ABD olmak üzere emperyalist dünyayla nasıl bir diplomasi"*** veya ***"uzlaşma"*** gibi sorular siyasal yaşamın gündemine gelip oturmuştur. Bu ve benzer sorunların irdelenmesi, Kürt sorunun durumu ve çözümü hakkında doğru ve yanlış fikirlerin tartışılması bugün her zamankinden daha çok gerekli ve önemlidir.

ATEŞKES'İN DÜN'Ü BUGÜN'Ü

Bilindiği üzere PKK, özellikle başkanı Apo aracılığıyla son yıllarda sık sık ***"siyasi çözüm önerilerini"*** kamuoyuna sunmuştur. PKK'nın son yıllarda bu tür açıklamalara sık sık başvur-

ması kendince TC'yi köşeye sıkıştırmanın bir aracı olarak nitenlenmiş ve *"taktik"* adımlar olarak adlandırılmıştır. Başta da belirttiğimiz gibi, silahlı mücadele sürecinde de çeşitli taktikler izlenecektir, bu çok normal ve anlaşılır bir şeydir. Ne ki anlaşılmaz ve kabullenilmez olan şey, taktiğin adeta "ilkesizlik" olarak sunulması ve öyle tanıtılmasıdır.

Marksizm-Leninizm için hiçbir tak tik, ilkeden yoksun olamaz. Genel amaç için sürdürülen savaşımda, amaca hizmet eden çeşitli devrelerde farklı biçimlerde izlenen, ancak sözkonusu özgül koşulların değişimiyle yerini bir başka politikaya bırakan taktik, hiç kuşkusuz ilkeler üzerinde yükselmektedir. Örneğin Kürt ulusal kurtuluşu için ABD'nin dümenine girmek genel amaca uygun bir "taktik" olmadığı gibi, ilkeden de yoksundur. Çünkü bu yapılan işbirlikçiliktir, Kürt Ulusal Sorununu pazara sunmaktır. Özgürlük amacının ilke olarak belirlendiği bir yerde böyle bir "taktik" ilkesizliktir.

Ne yazık ki PKK çeşitli sorunlarda izlediği birbirine zıt politikalarla mark sist taktik anlayışını tamamen iğdiş etmiş ve gelinen yerde bu kavram özellikle Kürt hareketleri için içi boşaltılmış, her kılığa girmenin, her türlü tutarsızlığı aklamanın adeta sihirli deyneği haline getirilmiştir. Bu nedenle yazımızın bu bölümünde çok kısaca da olsa "taktik" konusuna değinmeyi gerekli gördük!

Geçici ateşkes kararı PKK'nın ideolojik, siyasi ve politik niteliği hakkında sağlam ve doğru fikirlere sahip olanlar için beklenmedik bir gelişme olmadı. Ama kimi çevreler için tam bir "şok" etkisi yarattığını inkar etmemek gerek.

17 Mart'ta *"geçici"* olarak ilan edilen ateşkes kararı, 15 Nisan'da *"gelişmelerin olumlu ve umut verici olması"* üzerine *"süresiz"* olarak uzatıldı. Hemen belirtelim ki ateşkes kararı silahların bırakılması, artık silahlı mücadeleden tamamen vazgeçilmesi anlamına gelmez. Gelişmelerin seyrine göre, PKK'nın yeniden silahlı mücadeleyi başlatması ve hızlandırması mümkündür. Ne ki, gelinen yerde bu adımın atılması ya da atılmaması, PKK'nın politik çizgisi için söylenenleri fazla etkileyemez, etkilememelidir. Türkiye ve Kürdistan sol hareketinde yanlış bir anlayış olarak, silahlı mücadele veren her örgütün devrimci olduğu mantığı egemendir. Kimi hareketler bu mantığa sahip olmasa da genel durum budur. Stalin reform talepleri için de silahlı direnişlerin olabileceğini, bunu bizzat reformist olan örgütlerin de yapabileceğini söyler ve örnek olarak Rusya'daki menşevik grubu gösterir... Bu anlamda gelinen yerde PKK'nın silahlı mücadeleyi yeniden başlatıp başlatmayacağı bizim açımızdan pek önemli değildir.

İlan edilen ateşkes kararına bir anda gelinmediği bilinmektedir. Bu adımın bir geçmişi var. Yıllardan beri PKK somutunda izlenen zikzaklı gelişmeler, özellikle 1991'de yapılan "erken genel seçimde" SHP+HEP ittifakı ve bunda PKK'nın oynadığı rol, üzerinde düşünmeye değer bir adımdı. Kemalist, düzen partisi SHP ile ittifak kurarak Kürt halkının *"özgür iradesini meclise taşıma"* çabası ve bu ittifak sonrası ortaya çıkan milletvekili tablosuna bakarak; *"bağımsızlık çizgisi zafer kazandı"* gibi değerlendirmeler daha o yıllarda gelişmenin yönü hakkında ipuçları veriyordu. SHP+HEP ittifakı PKK'nın bilinen pragmatist yaklaşımının basit bir ifadesi değildi. ***Sözkonusu olan şey, PKK'nın ideolojik alanda burjuvazi karşısında büyük ölçüde geri adım atması olayıydı. Düzen için çözümlere*** yönelme iştahının açıkça dışa vuruşuydu.

"PKK'nın tüm tutukluları serbest bırakılsın, tüm davalar düşürülsün ve özgür bir siyasi faaliyete izin verilsin o zaman karşılıklı ateşkese hemen hazırız. Yani PKK mahkum edilmesi gereken bir hareket olmaktan çıkarılsın. Tabii ateşkes karşılıklı olur. Yani sizin de özel savaşı durdurmanız gerekir. Böylesi bir temelde derhal ateşkes görüşmelerine oturabiliriz." (Milliyet, 25 Mart 1991)

M.A.Birand'a söylenen bu sözler, hiç kuşkusuz 1993'te söylenenlere göre daha "olumlu" ya da bir başka deyimle daha "radikaldir". Hiç yoksa 1991'de ateşkes için iki koşul ileri sürülüyordu. *Birincisi*, PKK'nın tüm tutsaklarının serbest bırakılması ve tüm davaların düşürülmesi, *ikincisi*, PKK'nın siyasi örgüt olarak tanınması ve siyasi faaliyetlerine serbestlik tanınmasıydı. Ancak bu koşulların TC tarafından kabulü halinde masaya oturacaklarını açıklıyordu. Bugün ise böyle koşullar ileri sürülmediği gibi, tek taraflı ateşkes ilan edilmiştir.

Her dikkatli okuyucunun gözlemlediği gibi Apo bu tür açıklamaları kamuoyuna yaparken aynı zamanda illegal basınında çok daha farklı bir temelde sorunları ele almış ve dışındaki *"Türk solu ve Kürt solu"*nu savaşa çağırmıştır. İzlenen bu ikili politika kadrolara, taraftarlara ve destek veren yığınlara sürekli olarak bir *"taktik"* olarak gösterilmiş, böylece kamuoyuna ve Türk devletine gönderilen mesajlara illegal basında ters düşen söylemlerle iş kotarılmaya; taban amaçlanan hedefe yavaş yavaş, alıştıra alıştıra hazırlanmıştır. Bugün gelinen yerde denebilirki, bu alanda da başarı elde edilmiştir.

Aynı kişinin, aynı zaman dilimi içinde legal basında başka, illegal basında daha başka konuşması ve bu tutumunu örgüt ve taraftarlarına, yapılması kaçınılmaz bir taktik olarak kabul ettirmesi ilginç olduğu kadar PKK'daki gelişmenin yönü hakkında da oldukça öğretici bir işlev görmüştür.

1991'de *"karşılıklı ateşkes ilanı"* için ***kesin koşul*** olarak ileri sürülen şartlar 1993'te neden geri çekildi? Acaba koşullar mı değişti? TC mi değişti? Değişen kim? Tüm bu soruların cevabı açık ve basittir. PKK değişmiştir. İşin bütün sırrı burda yatıyor. Tabii ki, PKK'yı değiştiren de içinde yaşadığı nesnel ve öznel koşullardır...

İdeolojik, siyasi alanda verilen tavizleri politik tavizlerin izlemesi kaçınılmazdır. Askeri alanda büyük başarılar kazanılsada, kitleler içinde derin kökler salınsa da bu böyledir. Nitekim PKK'daki gelişme de bu doğruyu onaylamıştır. Bugünkü PKK ile 1980'li yılların ilk yarısındaki PKK, ideolojik, siyasi ve politik açıdan aynı nitelikte değildir. Öylesine köklü değişimler, dönüşümler yaşanmıştır ki, bir milli demokratik devrim, ittifaklar, dine karşı tavır, emperyalizm, sosyalizme yönelme vb. konularında bugün gelinen yer eskiye göre olumsuzdur. Bu nedenle PKK'nın ***pragmatik görüşlerinin esaslı*** bir biçimde eleştirilmesi, dostça, dayanışmacı bir tarzda doğruların ortaya konulması artık kaçınılmaz ve ertelenemez bir görevdir.

Bunu özellikle de Kürt kökenli komünistlerin, devrimcilerin yapması gerekmektedir. Ne yazık ki, bugünün koşullarında kendini "Kürt veya Kürdistan" örgütü olarak tanımlayan hiç bir örgüt, parti bu görevi doğru temelde yerine getirme kapasitesi ve perspektifine sahip değildir... En "Marksist"leri bile, (örneğin KAWA) gelinen yerde "işbirlikçilik" hainlik değildir savunusu ile Kürt reformizmini aklamanın teorisini yapmaya soyunmuş durumdadır...

Şimdi 17 Mart 1993 tarihli basın açıklamasının ön hazırlıkları hakkın-

da Nokta dergisi yazarlarından Reha Muhtar'ın yaptığı ilginç açıklama ve yorumdan bazı kesitlerle konuya devam edelim.

GİZLİ DİPLOMASİ

"Apo'nun gazetecileri" başlıklı yazının daha ilk paragrafı şöyle:

"Aslında daveti sadece 3 adama yapmıştı... Vermek istediği mesajı tam istediği adreslere götürmesini istediği 3 önemli adama... Çok özenli bir çalışma sonucu seçilmişti bu üç isim."

Yazara göre bu üç isim Apo'nun *"yeni yumuşama stratejisinin"* güç odaklarına en iyi anlatılması için büyük önem taşıyordu.

"Önce önemsediği iki güç odağı vardı. Cumhurbaşkanı Turgut Özal... Başbakan Süleyman Demirel..."

"Bir de kamuoyunun kendisince «Demokrat» olarak adlandırılan kesimlerince çok önemli bir isim kanalıyla seslenmeliydi."

Bu üç odak üç isim seçildi; bunlar Cengiz Çandar, İsmet İmset, M.A.Birand idi.

Özal'a ulaşmak ve mesajı olduğu gibi aktarabilmek için C.Çandar seçilmişti. Çünkü bu zat, *"...Türkiye'nin köhnemiş yapısını değiştiren en önemli kişi olarak gördüğü Özal'la bütünleşmiştir."*

"Fiili görevinin dışında tam anlamıyla Özal'ın danışmanıdır. Onun Özal'a kendi gözlemleriyle yoğurarak aktaracakları, Cumhurbaşkanına direkt ve önemseyeceği biçimde etkileyecek biçimdedir."

Onun için Apo'nun Özal'a göndereceği mesaj için seçtiği isim C.Çandar olmuştur.

R.Muhtar devamla "The PKK" adlı İngilizce yazılmış kitabın yazarı ve Süleyman Demirel'in resmi danışmanı İlknur Çevik'in sahibi olduğu Turkish Daily News gazetesinin editörlerinden İsmet İmset'in ise, Başbakan Demirel'e mesaj göndermek için seçildiğini yazıyor.

Geriye kamuoyuna iletilecek mesaj için M.A.Birand kalıyor ki, bu isim de Apo için önemlidir. Çünkü, kamuoyuna mesajı çarpıtmadan iletebilecek ve yönlendirebilecek bir isim bu.

İlk başta bu üç ismin dışında kimsenin çağrılmadığını ve yapılmak istenenin de "mini" bir toplantı olduğunu belirten yazar, durumun, C.Çandar'ın haberi Sabah gazetesinde "patlatması" ile değiştiğini ve bu durumda bir basın toplantısının planlandığını yazıyor. Ve devamla şu ilginç açıklama bulunuyor:

"Ama herkesin sandığının aksine o basın toplantısını önemli kılan esas gelişme basın toplantısı sırasında ceryan etmemiştir.

M.A.Birand'ın gelmediği basın toplantısının bitimiyle birlikte Apo'nun Cengiz ve İsmet'i bir odaya alarak gizlice görüşmesiyle çok önemli bir hale gelmiştir." (26.3.1993)

Burada ileri sürülen hiçbir iddia PKK tarafından yalanlanmamıştır. Kaldı ki, olayın gelişmi ve sonraki süreçte burada ileri sürülenleri doğrular niteliktedir. Basın toplantısı sonrası Özal ve Demirel'e "Brifing"veren yukarda adı açıklanan gazeteciler olmuştur. Ve Apo'nun basın toplantısında söylediklerinden çok, Çandar ve İsmet aracılığıyla daha da önemlisi, resmi olmayan elçi Talabani aracılığıyla doğrudan Türk devletine gönderilen mesajlardır. Bu durum TC ile PKK arasında pazarlığın resmen olmasa da, belli bir dönemden beri sürmekte olduğunu açıkca gösteriyor. Durumun bu merkezde bulunduğunu daha başka gelişmeler ve açıklamalar da doğrulamaktadır. Örneğin Hürriyet yazarı ve "Özal'ın sesi" Ertuğrul Özkök'ün şu açıklamaları bu açıdan ilginçtir:

"Kürt liderliğine yakın bir kaynağa göre, Talabani geçen yılki görüşmelerinde Öcalan'a bir teklifte bulunuyor... «Gel, Kuzey Irak'a yerleş ve orada otur» diyor. Ancak böyle bir teklif, o günlerde «bu dağları ben yarattım» havasındaki gerilla lideri için düşünülemeyecek bir şeydi. Nitekim bunu reddediyor."

Aynı güvenilir kaynağa göre Talabani PKK liderini Kuzey Irak'a yerleştirme projesinden vazgeçmiyor.

Doğrulama imkanı bulamadığım bu bilgiye göre; Apo'yu Kuzey Irak'a yerleştirme projesini son mektubu ile birlikte Ankara'daki yetkililere de iletiyor. Talabani bu projesini desteklemek üzere şu tezleri ileri sürüyor:

"Kuzey Irak'da onu aramıza alarak eğitiriz. Osman Öcalan son harekattan olumlu yönde etkilendi. Bu bilgi kırıntıları doğruysa ve Türk hükümeti ikna edilebilirse, Öcalan'a Kuzey Irak yolu görünüyor."

19 Mart 1993'te *"Apo'nun Kuzey Irak senaryosu"* başlıklı yazıda söylenen bu sözler "geçici" ateşkes kararı ve sonrası gelişmeler tarafından büyük ölçüde doğrulanmıştır. Demek ki öteden beri TC ile PKK arasında, belli kesintilere uğrasa da gizli bir diplomasi trafiği sürmektedir. Öyle ki, daha 15 Nisan'a 12 gün kala Milliyet yazarı Yalçın Doğan *"15 Nisan'dan sonra yeniden ateşkes!"* başlıklı yazısında şunları söyleyebiliyor:

"TALABANİ ARABULUCU

Talabani'nin gelecek hafta başındaki ziyareti işte bu amacı taşıyor. Talabani Ankara'ya bir haber iletmeye geliyor.

Ateşkesin 15 Nisan'dan sonra da devam etmesi yolunda Apo Talabani ile Ankara'ya haber gönderiyor."

Son yıllarda MİT kaynaklı haberleri kamuoyuna duyurmayı gazetecilik mesleğinin vazgeçilmez bir parçası haline getiren Y.Doğan'ın bu açıklaması, taraflar arasında süren gizli dip lomasinin boyutlarını da gösteriyor...

Tüm bunlardan çıkarılması gereken sonuç şudur:

PKK'nın 17 Mart 1993'te yaptığı basın toplantısı, bu tarihten çok önceleri Türk devlet yetkililerine duyurulmuştur. TC, basın toplantısının içeriği hakkında bile, toplantı öncesi haberdardır. Daha da önemlisi, basın toplantısında söylenenler değil, gizli diplomasi ile taraftarların birbirlerine ilettiği mesajlardır.

Gizli diplomasi kamuoyunun ve halk yığınlarının bilgisinden uzak, denetiminden yoksun olarak sürdüğü içindir ki, hiçbir biçimde yararlı ve doğru bir yöntem olamaz. Çünkü kimin kime ne dediği, hangi tavizler karşılığı hangi adımların atıldığı ya da atılacağı ancak ilgili kurumların üst düzey sorumlularının bilgisi dahilindedir. Bu nedenle biz, böylesi bir yöntemin PKK tarafından en kısa sürede terkedilmesini talep ediyoruz! Kürt ve Türk halklarının çıkarları gizli diplomasi ile güvence altına alınamaz!

"GEÇİCİ"DEN "SÜRESİZ"E

17 Mart 1993'te Bekaa'da yapılan basın toplantısında Apo, ateşkes için aldıkları karar hakkında şunları söylüyor:

"Burada bir kararımızı açıklıyorum. Türkiye Cumhuriyeti birlikleri bize saldırmadıkça, kendimizi savunma mecburiyetinde bırakılmadıkça, 20 Mart'tan 15 Nisan'a kadar ateş açmayacağız. Herhangi bir saldırı düzenlemeyeceğiz. Ateşkese aykırı davrananı biz kendimiz cezalandıracağız. Bu ateş kes sürecinin Türk hükümetiyle siyasi görüşmelere olanak tanıyacak bir deneme dönemi olmasını umuyorum. Ateşkes Kürt'lerin yeni yılı olan Newroz'a denk gelmektedir ve bu karar barış isteğimizde samimi olduğumuzu kanıtlayan bir iyiniyet jestidir."

"Ateşkes, Türk birlikleri harekatı durdurunca yürürlüğe girecektir. Bu savaşa derhal son verelim ve görüşmeler yoluna gidelim. Eğer Kürtlerin kendilerini özgürce ifadelerini ve temsilcilerini seçmelerini engelliyorsam kenara çekilirim.

Türk hükümeti Newroz'da PKK'nın bir ayaklanma başlatacağını ileri sürüyor. İlk kez söylüyorum, böyle bir iddia doğru değildir. Ordu birlikleri üzerimize gelmedikçe ateş etmeyeceğiz. Saldırıda bulunmayacağız. Ama halk bayrağıyla, geleneksel giysileriyle bayramı kutlayacaktır. Suç işleyeni devlet tutuklasın. Ancak bayrak açıp slogan atana ateş etmesin. Bayrak açanın cezası ölüm müdür?" (Hürriyet, 19.3.1993)

Konunun içeriği hakkında değerlendirmeye geçmeden önce, bazı ikincil sorunlara değinip geçelim...

Apo'nun ilan ettiği tek taraflı ateşkes kararı "Türk birlikleri"nin kısmi saldırılarını sürdürmesine rağmen, yürürlüğe girmiştir. Yani ateşkesin ancak Türk birliklerinin saldırısını durdurması halinde pratik değer kazanacağı yönündeki Apo'nun açıklaması gerçeklik kazanmamış, TC birlikleri 20 Mart sonrasında da saldırılarını çeşitli yörelerde sürdürmüşlerdir. Bu tutum TC'nin sözümona PKK'yı *"muhatap almadığını"* kanıtlamak için baş vurduğu bir *"taktik"*tir. Gelişmeler göstermiştir ki, PKK yönetimi de TC'nin bu "taktiği"ni "anlayışla" karşılamış, fazla bir rahatsızlık duymamıştır. ***Çünkü her iki tarafın da birbirine manevra alanı açma gibi sorumlulukları vardır ve bunun da bilincindedirler...***

Nitekim, Newroz kutlamaları ve sonrasında "taraflar" bu anlayışa uygun davranmaya *özel bir önem* vermişlerdir. Başta HEP milletvekilleri olmak üzere, PKK kadrolarından TC yetkililerine kadar herkes Newroz kutlamalarının "olaysız" geçmesi için yoğun bir uğraş verdiler. Sömürge valisi Ünal Erkan'la HEP milletvekillerinden bazıları kolkola halaylar çekmiş, ateş yakmış ve slogan atmak isteyen kitleleri susturmaya çalışmışlardır. Newroz kutlamaları sonrasında, gerek Kürt gerekse Türk burjuva basını, bu durumdan duyduğu memnuniyeti dile getirmiş ve bu açılan yeni yoldan gidilmesi temennilerinde bulunulmuştur. PKK sözcüleri de yaptıkları çeşitli basın açıklamaları ile *"TC'nin siyasi görüşmeler için kapıyı belli ölçüde araladığı"* vs. yönünde beyanlarda bulundular. Öyle bir hava yaratıldı ki, artık ateşkes süresinin yeniden uzatılacağına kesin gözüyle bakılıyordu.

Nitekim bu gözlem, 15 Nisan'da yapılan basın toplantısıyla da doğrulandı. Yıllardır PKK'nın silahlı mücadelesine karşı "muhalif" olan reformist Kürt odakları birer birer ortaya çıkarak *"silahlar sustu artık bizler konuşmalıyız"* yollu açıklamalarda bulundular. Tüm bu ve benzer gelişmeleri, HEP milletvekillerinin Apo'yu ziyareti daha da pekiştirdi.

Özellikle Kemal Burkay ile yapılan ikili anlaşma ve buna bağlı olarak tüm Kürt örgütlerinin yeni bir cephede birleştirileceği yönünde çağrı ve açıklamalar, durumu çok özgün ve farklı bir ortama taşıdı. Düne kadar TC'nin beslediği, kolladığı, PKK'ya karşı ajan olarak kullandığı iddia edilen Kemal Burkay ve benzerleri bir anda *"Kürt yurtsever"* güçleri olarak taçlandırıldılar...

Böylece, yıllardır İsmail Beşikçi vb. düşüncedeki kişi ve çevrelerin savuna geldiği "Kürt Cephe"sinin kurulması için yol açılmış oldu...

Apo'nun basın açıklaması ne yazık ki, devrim mücadelesine "elveda" niteliğindedir. Barış için Türk devleti muhatap olarak kabul ediliyor, sürmekte olan Kürt ulusal kurtuluş savaşına biran önce son vererek barış masasına oturulması ısrarla savunuluyor. Kiminle, hangi temelde nasıl bir barış? Taraflar kim? TC "Türk" halkının, PKK'da "Kürt" halkının temsilcisi mi?

Çok iyi bilinmelidir ki, TC *"Türk halkının"* temsilcisi değildir, olamaz da. Eğer yapılmak istenen "barış görüşmeleri" ve sorunun çözümü için PKK'nın tanımıyla "Türk halkı"na önem veriliyorsa, bu durumda görüşmelere en azından ilerici, demokrat, devrimci çevrelerin de katılmasını talep etmek gerekmez mi? Neden Kürt Cehpesi için *"tüm Kürt örgütleri"* gelinen yerde taraf oluyor da, Türk halkı için sadece ve sadece TC taraf olarak görülüyor?

TC devleti, PKK'nın ileri sürdüğü tüm reform taleplerini tabul etse, bunun gereğini yerine getirse bile, kanemici, sömürücü, emperyalizm uşağı karakterini değiştirmeyecektir, bu olanaksızdır. İşte Apo TC'nin bu niteliğine rağmen, "karşılıklı kardeşliğin" sağlanabileceğini sağlanması gerektiğini savunabiliyor. Görülen odur ki, Apo'nun gelinen yerde, emperyalizme, kapitalizme, feodal artıklara karşı mücadele diye fazla bir sorunu yoktur. Amaç TC'nin Kürt sorununda belli bazı reformlara zorlanması ve bunların sağlanması için mücadelenin sürdürülmesidir. Böylesine sınırlı, böylesine düzen içi bir amaç ve buna uygun düşen araçlarla sürdürülecek olan mücadelenin biçimi ne olursa olsun, bunu yapanların niyet ve istekleri ne kadar olumlu ve yüce olursa olsun, yapılan ve savunulan devrimcilik değildir!

YENİ STRATEJİSİ

Her taktik amaçlanan stratejiye hizmet etmek zorundadır. Peki Apo'nun süresiz ilan ettiği ateşkes "taktiği", hangi stratejiye hizmet ediyor? PKK'nın stratejik amacı sosyalizm mi? İşçi sınıfı önderliğinde, işçi köylü temel ittifakına dayanan ve demokratik iktidarda çakılıp kalmaksızın sosyalizme yönelen bir devrim anlayışı mı? Hangisi? Yoksa, Bağımsız-Birleşik bir Kürdistan kurmak mı? Hayır, bunların hiçbiri değildir. Gelinen yerde amaç, stratejik hedef artık değişmiştir. Bakınız bu "yeni strateji" hakkında Apo ne diyor:

"Bizim, hemen ayrılma diye bir anlayışımız yok. Biz gerçekçiyiz. Bu bir «taktik» değildir. Türk ve Kürt halkı etle tırnak gibidir. Bizim istediğimiz kördüğüme dönüşen bu bin yıllık ilişkinin yeniden düzenlenmesidir. Bizi ikide bir ayrılıkçı olarak itham etmek, ayrılıkçılığı körüklüyor. Bu açıklama uluslararası toplumun, Türk ve Kürt kamuoyunun barış çağrılarına bir yanıt anlamındadır. Umarım bu Türklerle Kürtlerin tarihi kardeşlik bağlarının canlandığı, barış ve dostluk sürecinin başlangıcı olur."

"Şuan için Türkiye'den ayrılmak istemiyoruz. Zira bizi birbirimize bağlayan tarihi ve ekonomik bağlar var. Biz gerçekçiyiz. Biz Kürtlerin federal bir devlet içinde insani, kültürel ve siyasi haklarına kavuşmalarını istiyoruz." (Hürriyet, 19.3.1993)

Burada söylenenler, içerik olarak, yıllardır Celal Talabani, Mesut Barzani, Kemal Burkay vs.'nin tezlerinin öz olarak tekrarıdır.

Peki geçmişte bu tezleri devrime ihanetle suçlayan Apo nasıl oldu da TC'nin İçişleri Bakanı'nın deyimiyle "Burkay"ın çizgisine geldi?

Nasıl oldu da Türk devletini yıkmak amacından uzaklaştı? Nasıl oldu da sadece Kürdistan'ı kurmakla kendini sınırlamadığını yer yer belirten, *"Türkiye devrimi"*ni de gerçekleştirme

gibi bir misyona talip olan Apo bu noktaya geriledi? Tüm bu soruların cevabı, aslında PKK'nın son birkaç yıldan beri izlediği politikanın içinde mevcuttur...

PKK, kuruluş yıllarında yayınladığı *"Manifesto"* adlı belgede Kürt sorunun çözümü için şöyle diyordu:

"Bu konuda gerek ezen ulus «devrimcilerinden» gerekse onlarla farklı nüanslarda ama aynı temelden çalan, ezilen ulus «devrimcileri»nden gelen, ulusal mesele konusundaki «bölgesel özerklik», «federal birlik», «dil ve kültür özerkliği» biçimindeki çözüm önerileri yolları gericidir ve günümüzde «ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı»nın biricik doğru yorum tarzı olan «bağımsız devlet» tezine aykırıdır. Bağımsız devlet günün şartlarında tek doğru, doğru olduğu için de devrimci bir tez olup, diğer tezler ve çözüm yolları devlet sınırlarına dokunmadığı için, reformist olduğu için de gerici tezlerdir." (abç)(age, sayfa 248)

PKK programında ise şunlar yazılı:

"PKK çöken emperyalizm ve yükselen proletarya devrimleri çağında Kürdistan halkını emperyalist ve sömürgeci sistemden kurtarmak, Bağımsız ve Birleşik bir Kürdistan'da demokratik bir halk diktatörlüğü kurmak ve nihai olarak sınıfsız toplumu gerçekleştirmek amacındadır." (age, sayfa 51)

Gerek programda söylenenler, gerekse Manifesto'da ortaya konan çözümlemeler bugün gelinen yerde PKK için artık "eskimiş", tarihte kalmış, "ilkel ve doğmatik" şeylerdir.

PKK'nın ideolojik, siyasi ve politik alanda büyük ***köklü değişimlere*** uğradığını söylemek, bazıları için bilinen basit bir gerçeği tekrarlamak gibi gelse de, bizim için önemlidir. Zira bu saptamayı kavramak önümüzdeki süreçte, gelişmeler karşısında sağlam ve doğru mevzilerden mücadele sürdürmenin bir koşuludur.

Apo'ya göre artık PKK programında ortaya konan biçimiyle bir devrime gerek kalmamıştır. Dahası, geçmişte "hain", "reformist" ve hatta ezen ulus "devrimcileri" ile aynı nitelikte gördüğü ezilen ulus "devrimcileri", Kürt sorunun çözümünde öteden beri doğru ve haklı şeyler savunagelmişlerdir. Yaptığı açıklamalar ve ***attığı adımlar*** bu değerlendirmeleri tamamen onaylamaktadır...

Apo'ya göre artık *TC'nin «Misak-ı Milli» sınırları içinde kalarak "Kürtlerin federal bir devlet içinde insani, kültürel ve siyasi haklarına kavuşmaları"* mümkündür ve istenilen de budur. Hemen belirtelim ki, bu taleplerin gerçekleşmesi için, *"federal devlet yapısı"*na da gerek yoktur. ***Burjuva demokratik hakların asgari düzeyde de olsa işlerlik kazandığı "üniter devlet"*** yönetimi altında da bu hakları kazanmak veya korumak mümkündür. Bu da gösteriyorki, gelinen yerde Apo "federal devlet" isteminde de pek ısrarlı değildir!

Yıllardan beri faşist Türk devletinin parçalanması, Türk, Kürt ve diğer azınlık halkların kendi özgür iradeleri ile ortaklaşa kuracakları demokratik bir iktidarla sosyalizme yürünmesi gerektiği tezini savunanları, Kürt sorununda "şoven" bulanların bugün geldikleri yer ibret vericidir! Bunlar TC'nin yıkılması, parçalanması ve halkların ortak iktidarının kurulması gibi ***temel devrim perspektifini bile*** terketmiş durumdalar.

Devrimci bir bakış açısına sahip olunmadığı içindirki, sorun "sınıflar üstü" bir yaklaşımla ele alınıyor. Sorun Kürtler ve Türkler arasındaki ***bin yıllık ilişkinin yeniden düzenlenmesi*** vs. diye ortaya konuluyor. Biz sorunun "Türkler ve Kürtler"in sorunu olarak bu biçimde ortaya konmasını şiddetle reddediyoruz. Her şeyden önce, Türkler ve Kürtler homojen yapıya sahip olmayıp, sınıfsal çıkarları birbirine zıt sınıf ve katmanların oluşturduğu birer topluluktur. Bunların istemlerini, aralarındaki ilişkileri böylesine "sınıflar üstü" üç dünyacı revizyonist bir mantıkla birleştirmek, ya da birleşir göstermek açıkca burjuva ideolojisini benimsemektir.

Bizim için sorun öncelikle ve ***esas olarak Türk hakim sınıfları ile Kürt ulusu, Kürt ulusu içinde de öncelikle Kürt halkı arasındaki sorundur.*** Hiç kuşku yok ki, Türk halkının da bu sorunla ***doğrudan bağlantısı, ilişkisi vardır.*** Ama bu ilişki, Türk hakim sınıflarının durumuyla ***benzer*** ya da ***eşit düzeyde*** ele alınamaz. Ayrıca TC sınırları içinde sadece Türk ve Kürt halkları yaşamıyor. Arap, Laz, Çerkez vb. halk toplulukları da yaşıyor. Enternasyonalist hareket olma iddiasındaki PKK'nın başkanı Apo'nun sürekli olarak sadece Türk ve Kürt vurgusunu yapması, bu konudaki milliyetçi yaklaşımının bir ifadesidir.

Apo, *"bizim **hemen** ayrılma diye bir yaklaşımımız yoktur"* diyerek ileriki dönemde *"ayrılabileceklerine"* kapıyı açık tutuyor. Bu vurgu pratik olarak ***iki işleve sahiptir.*** Birincisi, kendi taraftarlarına TC'den ayrılarak ayrı bir devlet kurma amaçlarını hala koruduklarını söyleyebilmek, ikincisi, Türk devletine "korkmayın, ayrılmak istesek bile ayrılamayız" mesajını ulaştırmaktır. Belirtmeliyizki, Apo'yu "neden ayrı Kürt devleti kurmaktan vazgeçtiniz" yönlü eleştirmek tamamen saçmadır. Ve bu, bizim işimiz de değildir.

Bizim için önemli olan şey, Apo' nun hangi ***zemin üzerinde*** TC ile birlikte yaşamak isteyip istemediğidir. Soruna bu açıdan bakıldığında, durumun içler acısı olduğunu görüyoruz. Anlaşma zemini olarak ileri sürülen şey, ***en iyi halde burjuvazi demokratik bir zemindir.*** Kendini bu zeminle sınırlayan, daha da önemlisi kapitalizme, emperyalizme, feodal artıklara karşı tek bir eleştiri getirmeyen bir yaklaşım, devrim ve sosyalizm davasının terki anlamına gelmektedir. Hiç kuşku yokki, PKK hiçbir dönem sosyalizmi savunan ML bir hareket olmamıştır. Ancak o özellikle kurulduğu ilk yıllarda tüm zaaf ve eksikliklerine rağmen, anti-emperyalist, anti-feodal, laik bir niteliğe sahipti. Ve bu niteliğini uzun yıllar korudu.

PKK sosyalizmi, komünizmi programına yazacak kadar sosyalizm sorunlarına yakın ve ilgi duyan güçlü gönül bağlarıyla bu davaya bağlı bir hareketti. Son birkaç yıldan beri bu olumlu yönlerini adım adım reforme ederek, olumsuza doğru yol aldı. Ve bugün gelinen yerde, artık reformist güzergahta ilerlemeye karar vermiş görünmektedir, en azından Apo için durum budur.

Kimi okuyucuların PKK'nın ilk ortaya çıktığı dönemdeki görüşleri hakkında yeterince bilgi sahibi olmadıklarını dikkate alarak, bazı konularda geçmiş görüşlerini aşağıda aktarmak istiyoruz. Böylece hem geçmişteki fikirlerle bugün savunulanlar arasında bir karşılaştırma yapma imkanı doğacaktır, hem de kimi okuyucuların bilgi eksikliği giderilmiş olacaktır.

"PKK, başta ABD olmak üzere tüm emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin bölgedeki düzeni devrilmeden, Ortadoğu ulusları arasında eşitlik ve özgürlük temelinde bir barış ve işbirliği ortamı geliştirilemeyeceği inancındadır." (age, sayfa 54)

"Halkımızı çağdaş düşüncelere karşı kapalı tutan sömürgeci ve feodal-komprador düzeni savunmaya hizmet eden, ortaçağ kalıntısı Din ve Din'e dayanan mezhepçilik, ulusal kurtuluş mücadelesi önünde bir engeldir." (age, sayfa 215)

"Kürdistan devrimi, en ön planda

Türk sömürgeciliğini hedef alır. Siyasi bağımsızlığı gaspeden, Kürt dili, tarihi ve kültürü üzerinde tam bir yoketme işlevi sürdüren, üretim güçlerini tahrip ve talan eden Türk sömürgeciliğidir. Bu sömürgeciliğe dışta emperyalistler, içte de feodal-kompradorlar destek vermektedir. Birbirlerine çok sıkı ekonomik bağlarla bağlı olan bu üç güç, Kürdistan devriminin hedeflerini teşkil ederler. Başta Türk sömürgeciliği olmak üzere, onunla birlikte iç ve dış destekçilerine karşı gelişmeyen bir hareket, Kürdistan'da devrimcilik sıfatı taşıyamaz." (age, sayfa 236)

"Kürdistan'ın her parçasını sömürgeci devlet sınırları içinde bırakmayı -ister devrim öncesi, ister devrim sonrası için olsun- ilkede kabul eden her görüş, devrimci ittifakların kurulması önünde bir engeldir." (age, sayfa 247)

Birbirleriyle kesin bağlantıları bulunan bu çeşitli konulardaki değerlendirmeler, eleştirisiz katıldığımız, doğru bulduğumuz görüşler değildir. Ne ki, bugün bu konularda savunulan görüşlerle karşılaştırılamayacak ölçüde farklı ve pek çok alanda olumlu, devrimci fikirlerdir.

Emperyalizmin artık *"nitel değişim"*e uğradığı *"NATO'nun asıl işlevinin halklara karşı saldırı düzenlemek ve büyük emperyalist devletleri korumak olmaktan çıktığı"*; Avrupa'daki sosyal-demokrat partilerin emperyalist sistemi *"insanlığın içinde yaşayabileceği"* bir sistem haline getirdikleri; 90'lı yıllarda *"sosyalist ülke*lerin kendi sorunlarını aşabilmeleri için ve *"kapitalist sistemle daha fazla bütünleşme"*leri ve sorunlarını bu sisteme taşımaları gerektiği gibi fikirlerin benimsendiği, savunulduğu bir PKK hiç kuşku yokki, ***ne anti-emperyalist bir devrime önderlik edebilir, ne de sosyalizmi kurabilir.***

Apo'nun *"Sosyalizmin Sorunları"* başlıklı makalesinden kabaca özetlediğimiz yukardaki tezler, yıllardan beri çeşitli modern revizyonist akımlarca savunulmaktadır. Bu tezlerin üzerinde ısrarla yürümek, kişi ve örgütü sonuçta *"sosyal-demokrat"* kimliğine ulaştırır...

Ya da *"İslam dini devrimcidir", "en iyi müslüman biziz", "zamanım olmadığı için İslamın şartlarını yerine getiremiyorum", "Kürdistan Dindarlar Birliği", "Kürdistan Aleviler Birliği"* gibi örgütlülükler şarttır diyerek, *"dinsiz, din düşmanı kemalist"* iktidara karşı mücadele yürüttüğünü iddia edenlerin, *"Ortaçağ kalıntısı ve halkları bölen Din ve mezhepçiliğe"* karşı doğru bir temelde mücadele etmeleri beklenebilir mi?

YENİ KÜRT CEPHESİ

Kürt sorunu hakkında yaptığı araştırma inceleme çalışmaları ile tanınan İsmail Beşikçi, PKK'nın bugün önerdiği yeni Cephe anlayışının temel taşlarını daha 1991'de ortaya koymuştu.

*"Kürtlerin, özellikle PKK'nın, Hindistan'ın ve İsrail'in kuruluş süreçlerini, kuruluş sonrası gelişen olayları, zengin olgusal dayanaklarıyla incelemesinde çok büyük bir yarar vardır. Zira, PKK en çok demokratik olmamakla, despot olmakla, despot bir yönetim amaçlamakla suçlanmaktadır. Bu konuda halk kitlelerine Kürt toplumunun çeşitli kesimlerine gerekli güveni vermeye çalışması, PKK'nın önemli bir çabası olmalıdır. Demokrasiyi hiç yaşamamış, bu olanaklara hiç sahip olmamış Kürt toplumunun bu incelemelere çok büyük ihtiyacı vardır. **Kürtlerin, Ortadoğu'da Arap şovenizminin etkisi altında Yahudi'lere karşı düşmanlık hisleri beslemesinin hiçbir yararı yoktur. Kürtler Yahudi toplumuyla daha sıcak ilişkiler kurmak durumundadırlar."** (abç)(Kürt Aydını Üzerine Düşünceler, sayfa 80/81, Yurt Yayınları, 1991.)*

İ.Beşikçi'nin ulusal ve sınıfsal sorunlara yaklaşımı hiç bir dönemde Marksist-Leninist temelde olmadı. Zaten kendisi de Marksist-Leninist olmadığını, özellikle ulusal sorunda Lenin ve Stalin'in fikirlerinin sorunun çözümünde, açıklanmasında yetersiz olduğunu söyleyip duruyor..!

O'nun yukarda aktardığımız paragrafı da bir yığın yanlış doludur. Beşikçi için Türkler, Kürtler, Araplar, Yahudiler vs. tüm bunlar *"karşıt sınıf çıkarları temelinde bölünmüş"* topluluklar değildir. Tersine hepsi de *"ulusal sorun", "sosyal sorun"* gibi konularda bir bütündürler. Kürtlerle Türkler, Araplar, Farslar *"dost"* olamazlar, ama *"Yahudi"*ler olabilirler. Hem de iktidarı ve muhalefeti ile tüm toplum olarak... Bu nedenle Beşikçi, PKK'ya yönünü *"İsrail"*e çevirmesini öneriyor. ***"Kürtler Yahudi toplumunun demokratik kurumlarını görmezden gelemezler. Yahudi toplumu Ortadoğu'da Kürtlerin doğal ittifakçısıdır."*** *(abç) (age, sayfa 81)* diyor.

"Siyonist" İsrail devletinin *"Kürtlerin doğal ittifakçı"*sı olması, Beşikçi'nin burjuva milliyetçisi kafasına göre öyle doğal ve zorunludur ki, çünkü Araplar Ortadoğu'da "Yahudi"lere ve aynı zamanda "Kürt"lere karşıdırlar. O halde İsrail ve Kürtler bu ortak düşmana karşı neden birleşmesinlerki?..

Hiç kuşku yok ki, böylesi bir ittifak anlayışı, doğal olarak kendini Kürt olarak kabul eden her türlü akımları da içine almalıdır, alacaktır. Nitekim Beşikçi bu mantığına bağlı olarak sözlerini şöyle sürdürüyor:

*"Ortadoğu'da «Yahudi Devleti»nin kuruluşunu gerçekleştirmek için Yahudilerin geliştirdiği mücadelenin incelenmesinde de yarar vardır. Bu mücadele bir koalisyon içinde gelişmiştir. **Bütün görüşlerden Yahudiler ve akımlar** bu koalisyon içinde yer almak olanağına sahip olmuştur. Weizmann, Ben Gruon, Golda Meier, Menahem Begin gibi isimler, bu isimlerin temsil ettiği akımlar bu koalisyon içinde yeralmışlardır." (abç)(age, sayfa 80)*

Ateşkes ilanından sonraki gelişmeler *"Kürt hareket"*lerinin burada ortaya konan ittifak anlayışına uygun davranacaklarını yeterince kanıtlamıştır. Kürt olan herkesle yeni bir "Cephe" içinde birleşmek, bugünün ***en ivedi görevi olarak sunuluyor.***

Öyle ki, bu Cephe kapsamına PKK'ya göre, Hizbullah örgütü bile alınmalıdır. KAWA'dan Hizbullah'a kadar uzanabilecek bir Kürt Cephe'si, emperyalizme, kapitalizme ve somut olarak Türk devletine karşı savaşma gücüne, niteliğine sahip olamaz.

Kaldıki, böyle bir Cephe'nin ***amacı*** gelişmelere bakılırsa, zaten silahlı mücadeleyi sürdürmek de değil, ***daha çok diplomasi ve "siyasi" çözüm yöntemlerini geliştirmektir.***

Beşikçi'nin siyonist İsrail devletinin somut kuruluş biçiminden hareketle Kürt örgütleri için önerdiği Cephe anlayışı ***ideolojik planda burjuva bakış açısına*** dayansa da somut olarak Kuzey Kürdistan gerçekliğinin yanlış kavranmasından da ileri gelmektedir.

Gerek bu konudaki, gerekse *"Cephe", "Federasyon", "otonomi", "Bölgesel özerklik"* vb. sorunlara ilişkin görüşlerimizi önümüzdeki süreçte kamu oyuna detaylı olarak sunacağız. Özellikle Kürt sorunun çözümü merkezli ciddi, bilimsel ve devrimci sorumluluk taşıyan kapsamlı bir tartışmanın örgütlenmesi, içinde bulunulan dönemde büyük önem taşıyor...

Bizim bu alandaki tartışmalara gereken katkıyı yapmamız bir görevdir!

Nisan sonu 1993 ●

gibi bir misyona talip olan Apo bu noktaya geriledi? Tüm bu soruların cevabı, aslında PKK'nın son birkaç yıldan beri izlediği politikanın içinde mevcuttur...

PKK, kuruluş yıllarında yayınladığı *"Manifesto"* adlı belgede Kürt sorunun çözümü için şöyle diyordu:

*"Bu konuda gerek ezen ulus «devrimcilerinden» gerekse onlarla farklı nüanslarda ama aynı temelden çalan, ezilen ulus «devrimcileri»nden gelen, ulusal mesele konusundaki «bölgesel özerklik», «federal birlik», «dil ve kültür özerkliği» biçimindeki çözüm önerileri yolları gericidir ve günümüzde «ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı»nın **biricik doğru yorum tarzı olan «bağımsız devlet» tezine aykırıdır.** Bağımsız devlet günün şartlarında tek doğru, doğru olduğu için de devrimci bir tez olup, diğer tezler ve çözüm yolları devlet sınırlarına dokunmadığı için, reformist olduğu için de gerici tezlerdir." (abç)(age, sayfa 248)*

PKK programında ise şunlar yazılı:

"PKK çöken emperyalizm ve yükselen proletarya devrimleri çağında Kürdistan halkını emperyalist ve sömürgeci sistemden kurtarmak, Bağımsız ve Birleşik bir Kürdistan'da demokratik bir halk diktatörlüğü kurmak ve nihai olarak sınıfsız toplumu gerçekleştirmek amacındadır." (age, sayfa 51)

Gerek programda söylenenler, gerekse Manifesto'da ortaya konan çözümlemeler bugün gelinen yerde PKK için artık "eskimiş", tarihte kalmış, "ilkel ve doğmatik" şeylerdir.

PKK'nın ideolojik, siyasi ve politik alanda büyük ***köklü değişimlere*** uğradığını söylemek, bazıları için bilinen basit bir gerçeği tekrarlamak gibi gelse de, bizim için önemlidir. Zira bu saptamayı kavramak önümüzdeki süreçte, gelişmeler karşısında sağlam ve doğru mevzilerden mücadele sürdürmenin bir koşuludur.

Apo'ya göre artık PKK programında ortaya konan biçimiyle bir devrime gerek kalmamıştır. Dahası, geçmişte "hain", "reformist" ve hatta ezen ulus "devrimcileri" ile aynı nitelikte gördüğü ezilen ulus "devrimcileri", Kürt sorunun çözümünde öteden beri doğru ve haklı şeyler savunagelmişlerdir. Yaptığı açıklamalar ve ***attığı adımlar*** bu değerlendirmeleri tamamen onaylamaktadır...

Apo'ya göre artık *TC'nin «Misak-ı Milli» sınırları içinde kalarak "Kürtlerin federal bir devlet içinde insani, kültürel ve siyasi haklarına kavuşmaları"* mümkündür ve istenilen de budur. Hemen belirtelim ki, bu taleplerin gerçekleşmesi için, *"federal devlet yapısı"*na da gerek yoktur. ***Burjuva demokratik hakların asgari düzeyde de olsa işlerlik kazandığı "üniter devlet"*** yönetimi altında da bu hakları kazanmak veya korumak mümkündür. Bu da gösteriyorki, gelinen yerde Apo "federal devlet" isteminde de pek ısrarlı değildir!

Yıllardan beri faşist Türk devletinin parçalanması, Türk, Kürt ve diğer azınlık halkların kendi özgür iradeleri ile ortaklaşa kuracakları demokratik bir iktidarla sosyalizme yürünmesi gerektiği tezini savunanları, Kürt sorununda "şoven" bulanların bugün geldikleri yer ibret vericidir! Bunlar TC'nin yıkılması, parçalanması ve halkların ortak iktidarının kurulması gibi ***temel devrim perspektifini bile*** terketmiş durumdalar.

Devrimci bir bakış açısına sahip olunmadığı içindirki, sorun "sınıflar üstü" bir yaklaşımla ele alınıyor. Sorun Kürtler ve Türkler arasındaki ***bin yıllık ilişkinin yeniden düzenlenmesi*** vs. diye ortaya konuluyor. Biz sorunun "Türkler ve Kürtler"in sorunu olarak bu biçimde ortaya konmasını şiddetle reddediyoruz. Her şeyden önce, Türkler ve Kürtler homojen yapıya sahip olmayıp, sınıfsal çıkarları birbirine zıt sınıf ve katmanların oluşturduğu birer topluluktur. Bunların istemlerini, aralarındaki ilişkileri böylesine "sınıflar üstü" üç dünyacı revizyonist bir mantıkla birleştirmek, ya da birleşir göstermek açıkca burjuva ideolojisini benimsemektir.

Bizim için sorun öncelikle ve ***esas olarak Türk hakim sınıfları ile Kürt ulusu, Kürt ulusu içinde de öncelikle Kürt halkı arasındaki sorundur.*** Hiç kuşku yok ki, Türk halkının da bu sorunla ***doğrudan bağlantısı, ilişkisi vardır.*** Ama bu ilişki, Türk hakim sınıflarının durumuyla ***benzer*** ya da ***eşit düzeyde*** ele alınamaz. Ayrıca TC sınırları içinde sadece Türk ve Kürt halkları yaşamıyor. Arap, Laz, Çerkez vb. halk toplulukları da yaşıyor. Enternasyonalist hareket olma iddiasındaki PKK'nın başkanı Apo'nun sürekli olarak sadece Türk ve Kürt vurgusunu yapması, bu konudaki milliyetçi yaklaşımının bir ifadesidir.

Apo, *"bizim **hemen** ayrılma diye bir yaklaşımımız yoktur"* diyerek ileriki dönemde *"ayrılabileceklerine"* kapıyı açık tutuyor. Bu vurgu pratik olarak ***iki işleve sahiptir.*** Birincisi, kendi taraftarlarına TC'den ayrılarak ayrı bir devlet kurma amaçlarını hala koruduklarını söyleyebilmek, ikincisi, Türk devletine "korkmayın, ayrılmak istesek bile ayrılamayız" mesajını ulaştırmaktır. Belirtmeliyizki, Apo'yu "neden ayrı Kürt devleti kurmaktan vazgeçtiniz" yönlü eleştirmek tamamen saçmadır. Ve bu, bizim işimiz de değildir.

Bizim için önemli olan şey, Apo' nun hangi ***zemin üzerinde*** TC ile birlikte yaşamak isteyip istemediğidir. Soruna bu açıdan bakıldığında, durumun içler acısı olduğunu görüyoruz. Anlaşma zemini olarak ileri sürülen şey, ***en iyi halde burjuvazi demokratik bir zemindir.*** Kendini bu zeminle sınırlayan, daha da önemlisi kapitalizme, emperyalizme, feodal artıklara karşı tek bir eleştiri getirmeyen bir yaklaşım, devrim ve sosyalizm davasının terki anlamına gelmektedir. Hiç kuşku yokki, PKK hiçbir dönem sosyalizmi savunan ML bir hareket olmamıştır. Ancak o özellikle kurulduğu ilk yıllarda tüm zaaf ve eksikliklerine rağmen, anti-emperyalist, anti-feodal, laik bir niteliğe sahipti. Ve bu niteliğini uzun yıllar korudu.

PKK sosyalizmi, komünizmi programına yazacak kadar sosyalizm sorunlarına yakın ve ilgi duyan güçlü gönül bağlarıyla bu davaya bağlı bir hareketti. Son birkaç yıldan beri bu olumlu yönlerini adım adım reforme ederek, olumsuza doğru yol aldı. Ve bugün gelinen yerde, artık reformist güzergahta ilerlemeye karar vermiş görünmektedir, en azından Apo için durum budur.

Kimi okuyucuların PKK'nın ilk ortaya çıktığı dönemdeki görüşleri hakkında yeterince bilgi sahibi olmadıklarını dikkate alarak, bazı konularda geçmiş görüşlerini aşağıda aktarmak istiyoruz. Böylece hem geçmişteki fikirlerle bugün savunulanlar arasında bir karşılaştırma yapma imkanı doğacaktır, hem de kimi okuyucuların bilgi eksikliği giderilmiş olacaktır.

"PKK, başta ABD olmak üzere tüm emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin bölgedeki düzeni devrilmeden, Ortadoğu ulusları arasında eşitlik ve özgürlük temelinde bir barış ve işbirliği ortamı geliştirilemeyeceği inancındadır." (age, sayfa 54)

"Halkımızı çağdaş düşüncelere karşı kapalı tutan sömürgeci ve feodal-komprador düzeni savunmaya hizmet eden, ortaçağ kalıntısı Din ve Din'e dayanan mezhepçilik, ulusal kurtuluş mücadelesi önünde bir engeldir." (age, sayfa 215)

"Kürdistan devrimi, en ön planda

Türk sömürgeciliğini hedef alır. Siyasi bağımsızlığı gaspeden, Kürt dili, tarihi ve kültürü üzerinde tam bir yoketme işlevi sürdüren, üretim güçlerini tahrip ve talan eden Türk sömürgeciliğidir. Bu sömürgeciliğe dışta emperyalistler, içte de feodal-kompradorlar destek vermektedir. Birbirlerine çok sıkı ekonomik bağlarla bağlı olan bu üç güç, Kürdistan devriminin hedeflerini teşkil ederler. Başta Türk sömürgeciliği olmak üzere, onunla birlikte iç ve dış destekçilerine karşı gelişmeyen bir hareket, Kürdistan'da devrimcilik sıfatı taşıyamaz." (age, sayfa 236)

"Kürdistan'ın her parçasını sömürgeci devlet sınırları içinde bırakmayı -ister devrim öncesi, ister devrim sonrası için olsun- ilkede kabul eden her görüş, devrimci ittifakların kurulması önünde bir engeldir." (age, sayfa 247)

Birbirleriyle kesin bağlantıları bulunan bu çeşitli konulardaki değerlendirmeler, eleştirisiz katıldığımız, doğru bulduğumuz görüşler değildir. Ne ki, bugün bu konularda savunulan görüşlerle karşılaştırılamayacak ölçüde farklı ve pek çok alanda olumlu, devrimci fikirlerdir.

Emperyalizmin artık *"nitel değişim"*e uğradığı *"NATO'nun asıl işlevinin halklara karşı saldırı düzenlemek ve büyük emperyalist devletleri korumak olmaktan çıktığı"*; Avrupa'daki sosyal-demokrat partilerin emperyalist sistemi *"insanlığın içinde yaşayabileceği"* bir sistem haline getirdikleri; 90'lı yıllarda *"sosyalist ülke*lerin kendi sorunlarını aşabilmeleri için ve *"kapitalist sistemle daha fazla bütünleşme"*leri ve sorunlarını bu sisteme taşımaları gerektiği gibi fikirlerin benimsendiği, savunulduğu bir PKK hiç kuşku yokki, ***ne anti-emperyalist bir devrime önderlik edebilir, ne de sosyalizmi kurabilir.***

Apo'nun *"Sosyalizmin Sorunları"* başlıklı makalesinden kabaca özetlediğimiz yukardaki tezler, yıllardan beri çeşitli modern revizyonist akımlarca savunulmaktadır. Bu tezlerin üzerinde ısrarla yürümek, kişi ve örgütü sonuçta *"sosyal-demokrat"* kimliğine ulaştırır...

Ya da *"İslam dini devrimcidir", "en iyi müslüman biziz", "zamanım olmadığı için İslamın şartlarını yerine getiremiyorum", "Kürdistan Dindarlar Birliği", "Kürdistan Aleviler Birliği"* gibi örgütlülükler şarttır diyerek, *"dinsiz, din düşmanı kemalist"* iktidara karşı mücadele yürüttüğünü iddia edenlerin, *"Ortaçağ kalıntısı ve halkları bölen Din ve mezhepçiliğe"* karşı doğru bir temelde mücadele etmeleri beklenebilir mi?

YENİ KÜRT CEPHESİ

Kürt sorunu hakkında yaptığı araştırma inceleme çalışmaları ile tanınan İsmail Beşikçi, PKK'nın bugün önerdiği yeni Cephe anlayışının temel taşlarını daha 1991'de ortaya koymuştu.

*"Kürtlerin, özellikle PKK'nın, Hindistan'ın ve İsrail'in kuruluş süreçlerini, kuruluş sonrası gelişen olayları, zengin olgusal dayanaklarıyla incelemesinde çok büyük bir yarar vardır. Zira, PKK en çok demokratik olmamakla, despot olmakla, despot bir yönetim amaçlamakla suçlanmaktadır. Bu konuda halk kitlelerine Kürt toplumunun çeşitli kesimlerine gerekli güveni vermeye çalışması, PKK'nın önemli bir çabası olmalıdır. Demokrasiyi hiç yaşamamış, bu olanaklara hiç sahip olmamış Kürt toplumunun bu incelemelere çok büyük ihtiyacı vardır. **Kürtlerin, Ortadoğu'da Arap şovenizminin etkisi altında Yahudi'lere karşı düşmanlık hisleri beslemesinin hiçbir yararı yoktur. Kürtler Yahudi toplumuyla daha sıcak ilişkiler kurmak durumundadırlar."** (abç)(Kürt Aydını Üzerine Düşünceler, sayfa 80/81, Yurt Yayınları, 1991.)*

İ.Beşikçi'nin ulusal ve sınıfsal sorunlara yaklaşımı hiç bir dönemde Marksist-Leninist temelde olmadı. Zaten kendisi de Marksist-Leninist olmadığını, özellikle ulusal sorunda Lenin ve Stalin'in fikirlerinin sorunun çözümünde, açıklanmasında yetersiz olduğunu söyleyip duruyor..!

O'nun yukarda aktardığımız paragrafı da bir yığın yanlış doludur. Beşikçi için Türkler, Kürtler, Araplar, Yahudiler vs. tüm bunlar *"karşıt sınıf çıkarları temelinde bölünmüş"* topluluklar değildir. Tersine hepsi de *"ulusal sorun", "sosyal sorun"* gibi konularda bir bütündürler. Kürtlerle Türkler, Araplar, Farslar *"dost"* olamazlar, ama *"Yahudi"*ler olabilirler. Hem de iktidarı ve muhalefeti ile tüm toplum olarak... Bu nedenle Beşikçi, PKK'ya yönünü *"İsrail"*e çevirmesini öneriyor. ***"Kürtler Yahudi toplumunun demokratik kurumlarını görmezden gelemezler. Yahudi toplumu Ortadoğu'da Kürtlerin doğal ittifakçısıdır."*** *(abç) (age, sayfa 81)* diyor.

"Siyonist" İsrail devletinin *"Kürtlerin doğal ittifakçı"*sı olması, Beşikçi'nin burjuva milliyetçisi kafasına göre öyle doğal ve zorunludur ki, çünkü Araplar Ortadoğu'da "Yahudi"lere ve aynı zamanda "Kürt"lere karşıdırlar. O halde İsrail ve Kürtler bu ortak düşmana karşı neden birleşmesinlerki?..

Hiç kuşku yok ki, böylesi bir ittifak anlayışı, doğal olarak kendini Kürt olarak kabul eden her türlü akımları da içine almalıdır, alacaktır. Nitekim Beşikçi bu mantığına bağlı olarak sözlerini şöyle sürdürüyor:

*"Ortadoğu'da «Yahudi Devleti»nin kuruluşunu gerçekleştirmek için Yahudilerin geliştirdiği mücadelenin incelenmesinde de yarar vardır. Bu mücadele bir koalisyon içinde gelişmiştir. **Bütün görüşlerden Yahudiler ve akımlar bu koalisyon içinde yer almak olanağına sahip olmuştur.** Weizmann, Ben Gruon, Golda Meier, Menahem Begin gibi isimler, bu isimlerin temsil ettiği akımlar bu koalisyon içinde yeralmışlardır." (abç)(age, sayfa 80)*

Ateşkes ilanından sonraki gelişmeler *"Kürt hareket"*lerinin burada ortaya konan ittifak anlayışına uygun davranacaklarını yeterince kanıtlamıştır. Kürt olan herkesle yeni bir "Cephe" içinde birleşmek, bugünün ***en ivedi görevi olarak sunuluyor.***

Öyle ki, bu Cephe kapsamına PKK'ya göre, Hizbullah örgütü bile alınmalıdır. KAWA'dan Hizbullah'a kadar uzanabilecek bir Kürt Cephe'si, emperyalizme, kapitalizme ve somut olarak Türk devletine karşı savaşma gücüne, niteliğine sahip olamaz.

Kaldıki, böyle bir Cephe'nin ***amacı*** gelişmelere bakılırsa, zaten silahlı mücadeleyi sürdürmek de değil, ***daha çok diplomasi ve "siyasi" çözüm yöntemlerini geliştirmektir.***

Beşikçi'nin siyonist İsrail devletinin somut kuruluş biçiminden hareketle Kürt örgütleri için önerdiği Cephe anlayışı ***ideolojik planda burjuva bakış açısına*** dayansa da somut olarak Kuzey Kürdistan gerçekliğinin yanlış kavranmasından da ileri gelmektedir.

Gerek bu konudaki, gerekse *"Cephe", "Federasyon", "otonomi", "Bölgesel özerklik"* vb. sorunlara ilişkin görüşlerimizi önümüzdeki süreçte kamu oyuna detaylı olarak sunacağız. Özellikle Kürt sorunun çözümü merkezli ciddi, bilimsel ve devrimci sorumluluk taşıyan kapsamlı bir tartışmanın örgütlenmesi, içinde bulunulan dönemde büyük önem taşıyor...

Bizim bu alandaki tartışmalara gereken katkıyı yapmamız bir görevdir!

Nisan sonu 1993 ●

YAZI KURULU'NUN NOTU

Aşağıda, TKP/ML(BOLŞEVİK) Kuzey Kürdistan Seksiyonu taraftarı bir okuyucumuzun, PKK'nın ateşkes taktiği konusundaki tavrımıza ilişkin eleştiri mektubunu yayınlıyoruz.

Eleştiri özden çok, *"yeni"* kavramı bağlamında şekle takılıyor... PKK'nın siyasetinde yeni olanın ne olduğunun açıkça ve doğru bir şekilde açıklanması şartlarında; bu yeniliğin ne ölçüde olduğunun doğru konması şartlarında –ki eleştirilen makalede bu yeterince yapılmıştır– PKK'nın "denge dönemi" siyasetinin *"yeni siyaset"* olarak adlandırılmasında bir yanlışlık, ya da sakınca görmüyoruz.

* * *

PKK'nın ateşkes taktiğini değerlendirme konusunda ortaya çıkan iki sapma vardır. Birincisi, PKK'nın ateşkes taktiği ile birlikte nitelik olarak ayrı bir siyasi çizgiye yöneldiği iddiası, ki bu, okuyucu mektupları arasında yayınlanan *"PKK böyle nereye"* başlıklı yazıda formüle edilen sapma; diğeri ise, nitelik değişikliği tipinde olmasa da, bir siyasetin en önemli hedeflerinden birinde (PKK açısından en önemlisinde) yapılan temel bir değişikliğe rağmen, yapılan bu değişikliğin çok önemli olduğunu, bu anlamda ve bu nokta ile sınırlı olarak yeni bir siyaset olduğunu kavramayan sapma. İkinci sapmayı, Kuzey Kürdistan Seksiyonu taraftarı yoldaş yazısında savunmaktadır.

Somut olarak PKK'nın ateşkes taktiği ile berrak olarak formüle edilen değişiklik, PKK'nın programatik olarak şimdiye kadar Kürt ulusal sorununun tek doğru çözümü olarak savunduğu "bağımsız Kürdistan" talebinden, misak-ı milli sınırları içerisindeki federe bir birliği de çözüm olarak savunduğu anlamda geri adım atmış, programatik amacı konusunda çok önemli bir değişikliğe gitmiştir.

Bu olgu yoldaşın BP 81'den aktardığı ilk makalenin devamında doğru olarak tespit edilmekte ve şöyle denmektedir:

"Apo, 17 Mart basın toplantısında, PKK'nın programı temel alınırsa, bu programdan uzaklaşan yeni bir siyaset açıkladı. Bu siyaset önce programatik olarak «Bağımsız Kürdistan» şiarını ve «ayrılma hakkı»nın savunulmasını –şimdilik kaydı ile– bir kenara koymuş durumdadır. Nasıl olacağı pek belirli olmayan ve fakat TC devrimle yıkılmadan, anayasal değişikliklerle ulaşılacak «federal devlet içinde Kürtlerin insani, kültürel ve siyasi haklarına kavuştukları» bir çözüm savunulmaktadır."

Bu değişikliği, yani yeni siyaseti, yeni siyaset adlandırma yerine yoldaş, *"PKK'nın eskiden beri süregelen siyasetinin son aşaması, son noktası"* olarak adlandırmayı önermektedir. Ama böyle bir adlandırma eski siyasetin ve yeni siyasetin ne olduğunu doğru olarak ortaya koymadığında fazla bir anlam ifade etmez.

Doğru olan, BP 81'de yayınlanan makaledeki yöntem ve değerlendirmedir.

* * *

*"Savunulmayanı sahibine savundurma"*ya gelince: Kuşkusuz PKK, *"bağımsızlık"*ın içini Marksist-Leninist bir biçimde doldurmadı. Bu olgudur. Bu olgu olduğu kadar, PKK'nın Marksizm-Leninizm, işçi sınıfı, sosyalizm vb. adına konuştuğu da olgudur. Bu iddiaya sahip olan bir örgüt, tabii ki, kavramların Marksist-Leninist içeriği temelinde sorgulanmak, eleştirilmek zorundadır. Aksi taktirde, "zaten ML değil" der, tüm eleştirileri bir kenara koyabiliriz. Bu da yanlış olurdu.

"PKK'NIN YENİ SİYASETİ" YENİ DEĞİLDİR!

Değerli yoldaşlar,

Bolşevik Partizan sayı 81'de Kuzey Kürdistan Seksiyonu/Örgütleme Komisyonu imzalı *"Tek taraflı «ateşkesli» Newroz ve sonrası..."* başlıklı yazıda, alt başlık olarak kullanılan *"PKK'nın yeni siyaseti"* ve içeriği ile ilgili tavır takınmak istiyorum.

Bu yazının bütünlüğü ile kesinlikle hemfikir olduğumu en baştan açıklamak istiyorum. Benim sorunum, yukarıda bahsettiğim gibi, *"PKK'nın yeni siyaseti"* başlığı ile ilgili bölümdür. Aslında bu altbaşlık altında söylenenlerle çelişkim daha çok bugün PKK'nın geldiği yerin kamuoyuna, bir siyaset değişikliği şeklinde yansıtılmasında yatmaktadır. Ve yine bu altbaşlık altında söylenenler, kendi içerisinde bir çelişkiyi de barındırmaktadır. Zaten yazının bu altbaşlıktan sonraki bölümünde başlıkta, sanki bir önceki altbaşlığı telafi etmek için, *"Yeni görünen, fazla yeni değil"* başlığı kullanılmaktadır. Bu altbaşlık içerisinde söylenenlerle de herhangi bir çelişkim yoktur. Ancak çelişkim yukarıda da belirttiğim gibi, *"PKK'nın yeni siyaseti"* olarak söylenenlerledir. Bakın ne söyleniyor:

"Apo, 17 Mart basın toplantısında PKK'nın programı temel alınırsa, bu programdan uzaklaşan yeni bir siyaset açıkladı." (BP sayı 81, sayfa 9)

Daha sonraki altbaşlıkta ise, *"Yeni görünen fazla yeni de değil"* denilerek ve doğru olarak yukarıdaki alıntıya tam tezatlık içerisinde şunlar söylenmektedir:

"Bütün bunlar açıkça 17 Mart'ta bütünlüklü olarak ifade edilen çizginin aslında fazla yeni olmadığının işaretleridir. 17 Mart'ta Apo tarafından söylenenler, aslında daha önce de parça parça söylenmiş, yer yer uygulamaya da konmuştur. 17 Mart'ın «yeni»liği onun bu çizginin bütünlüklü olarak ortaya konmasındaki açıklığı, netliğidir. PKK gelinen yerde uluslararası alanda «terörist örgüt» kimliğini silmek, KYB, KDP, PSK gibi «tanınmak» istemektedir. Silahlı mücadele yerine, diplomasi! Diplomasiyi desteklemek için silahlı mücadele! PKK'nın bugünkü siyaseti budur." (adı geçen yazıdan, sayfa 12-13)

Evet, yukarıda söylenenlere kelimesi kelimesine katılıyorum. Birinci alıntıda, yeni olarak söylenen siyaset, ikinci alıntıda, önceden buyana parça parça söylenenler, şimdi gerçek olmaya, pratikte zemin bulmaya çalıştığı söylenmektedir. Ayrıca 17 Mart'tan sonra eski olan siyasetin bugün daha açık hale geldiğidir. Bu da doğrudur. Ancak

bu değerlendirme, PKK'nın "yeni siyaseti" olarak adlandırılamaz. Ancak belki de şöyle adlandırılabilirdi: PKK'nın eskiden beri süregelen siyasetinin son aşaması, son noktası veya vs. vs.

Böyle bir tespit aslında, diğer taraftan da (kendi içerisinde bir çelişkiyi de barındırsa) savunulmayanı savundurma gibi bir duruma da benzemektedir. Biz ***Bolşevikler, yıllardan buyana PKK'ya, faşist Türk devletine vurduğu, Kürt ulusunun bağımsızlığı, özgürlüğü için savaştığı, devlete karşı silahlı mücadele yürüttüğü oranda destek verdik.***

Onun uzlaşmaya yönelik, anlaşmaya yönelik adımlarını da zaten eleştiriyorduk, yani bizim için PKK'nın geldiği yer "yeni" değildi. Onun yıllardan beri yukarıda da tespit edildiği gibi tüm çabası, şimdi adını kendilerinin koyduğu gibi, *"dengeyi sağlama ve masaya oturma"* çabalarıydı. Bugün de açıkça şunu, büyük bir pişkinlikle söylemektedirler: *"Bugün olmazsa yarın, açıkladığımız istek ve talepleri yerine getirtmek için TC'yi masaya oturtacağız."*

İşte yeni gibi görünen, *"denge dönemi"* denilen dönemde, *"masabaşı"* görüşmeleri için çağrıların, bir de *"ulusal birlik"*le birlikte yapılmasının yeniliğidir. Yoksa PKK'da siyasi bir değişiklik yoktur.

Diğer taraftan, PKK'nın bağımsızlık anlayışı da başından buyana bir başka çeşittir. Bizim anlayışımız ve yorumumuzdan fersah fersah uzaktadır. O bağımsızlık ve özgürlüğü bizim gibi anlayıp, yorumlamadığından, bugün geldiği noktayı *"bağımsızlıktan"*, *"ayrı ulusal bir devlet kurmaktan"*, *"devrimden vazgeçmek"* olarak yorumlamak da doğru değildir.

Çünkü PKK, zaten yukarıda bir amaç olarak görünen noktalardan bizim anlayışımıza göre uzaktaydı. Onun amacı, silahlı mücadeleyi bugün dile getirdiği noktaları, reformları hayata geçirmek içindi. Yukarıda belirttiğim gibi bizler, PKK'nın bu çizgisine karşı, geçmişten buyana mücadele yürütüyorduk. Bu konuda bakın PKK kendisine gelen eleştirilere cevap verdiği yerde, bağımsızlık ve ayrı devleti nasıl değerlendiriyor:

*"Şu iddia da bir hayaldir: **PKK, hiçbir zaman bağımsızlık olayını ayrı devletle özdeşleştirmemiş ve ayrı devlet denilen olayı mutlaklaştırmamıştır. PKK'nin devlete tapınma ve devleti yüceltme gibi bir anlayışı yoktur. Bu anlayış sağı ve soluyla daha çok Türklerde vardır. Bu açıdan, PKK'nin şimdiye kadar bağımsızlığı ayrı devletle özdeşleştirdiği iddiasını bu arkadaşlarımızın kanıtlamasına imkan yoktur. Fakat elbette Kürtlerin kendi yönetimleri olacak ve kendi kendilerini yöneteceklerdir."* («Denge Döneminin Özellikleri ve Ateşkes Denemesi Üzerine», Serxwebun sayı 136, sayfa 25)*

Evet, PKK gerçekten böyle sınırlıyor. Bağımsızlığı Türkiye misak-ı milli sınırları içerisinde görüyor. Durum bu iken, bizim PKK hakkında *"bağımsızlık ve devrimi bir kenara koydu"* değerlendirmesini yapmamız yanlıştır. O zaten yukarıda kendilerinin de açıkladığı gibi bizlerden çok farklı bir şekilde kendisini adlandırıyor.

Diğer taraftan ise, PKK'nın *"ittifaklar"* siyaseti de "yeni" değildir, "yeni" bir gelişme değildir. Bu konuda da biz Bolşevikler PKK'yı düzenli eleştirdik, onu tutarlı olmaya çağırdık. Ama o sürekli olarak anlayışını kendi çerçevesinde tuttu. 15 yıldır karşıdevrimci dediklerini, 3 günde "yurtsever" yaptı, yarın da tekrardan karşıdevrimci tespiti yapmayacağının hiç bir garantisi yoktur. Öyle ki PKK siyaseti, "dün dündür", "bugün bugündür" biçimlemesine bürünmüştür. Onun nerede hangi ilkesizliği yapacağının hiçbir garantisi yoktur. Bu durum da yeni değildir, başından beri PKK bu döngü içindedir. Bakın aynı bu duruma ilişkin olarak kendilerini nasıl yorumluyorlar:

*"Evet, PKK bu güçlerin sınıf konumlarını tahlil etmiş ve sınıf çıkarlarını bile temsil edemeyen ideolojik ve politik eğilimlerini, örgütlenme ve mücadele, birlik ve ittifak anlayışlarını **eleştirmiş fakat hiçbir zaman bunlarla eşit ve özgür temelde dostluğa dayanan birlik ve ittifaka gitmeyi red etmemiştir..."** («Ateşkes», Berxwedan sayı 159, sayfa 7)*

Yukarıdaki alıntıdan da görüleceği üzere, PKK şimdiki girdiği ittifakların günahını bu şekilde çıkarmaya çalışmaktadır. O her bir adımda, adı geçen örgütlere aklına gelen akıl almaz eleştirileri getirmiş, onları emperyalizmin uşaklığı ile suçlamış, aynı emperyalizmin uşakları ile ittifakı da yine *"emperyalizme ve faşist Türk devletine"* karşı yapmıştır. Ve ittifakın adını da *"yurtsever, Kürdistan ulusal güçlerinin birliği"* olarak, yukarıda olduğu gibi açıklamıştır.

Evet, PKK'nın bu açıklamaları ve konumu da "yeni" değildir. Başından buyana PKK, bu tutarsız politikasını sürdürmektedir.

Kısaca: Gereksiz polemiklere neden olduğundan, olacağından yukarıda açıkladığım gibi gerçekten *"PKK'nın son geldiği yerin, yeni"* olmadığından, diğer yandan ise, savunulmayanı sahibine savundurma siyaseti biz Bolşeviklerin siyaseti olamayacağından, eleştirdiğim noktanın düzeltilmesini talep ediyorum.

Bolşevik selamlar.

1 Haziran 1993

...'dan bir Kuzey Kürdistan Seksiyonu taraftarı. ●

Bu sayımızda, PKK'nın ilan etmiş olduğu "ateşkes" bağlamında çoğunluğunu okuyu mektuplarının oluşturduğu çeşitli yazılar yer almaktadır. Bilindiği gibi, daha önceleri de PKK'nın siyasal çizgisindeki sorunları tahlil eden, eleştiren bir dizi yazıya yer verdik. Şimdi PKK'nın ilan etmiş olduğu "ateşkes" ve sonrasındaki gelişmeler, "ulusal sorun" konusunda duyarlı olan okuyucularımızın, bu gelişmeleri yine aynı duyarlılıkta tartışmalarını da beraberinde getirdi.

Aşağıda okuyucu mektubu olarak yayınladığımız bir yazıda, PKK'ya ilişkin olarak *"bizim ... bugüne kadar desteklediğimiz demokratik yönü ortadan kalkmıştır."* denerek, bu sorunun Parti içinde bir tur da olsa ele alınması talebi ileri sürülmüştür.

Bu soruna ilişkin olarak tavır takınmış olan TKP/ML(BOLŞEVİK) Merkez Komitesi'nin aşağıda yayınladığımız yazısında da, bugün PKK'daki varolan gelişmelere rağmen, -eleştirel tavrı bir an geri çekmeden- PKK'ya, faşist Türk devletine karşı savaşında gücümüz oranında destek olmak gerektiği ve bunun sürdürülmesi gerektiği, doğru olarak açıklanmaktadır.

YAZI KURULU

Değerli yoldaşlar...

Türkiye-Kuzey Kürdistan somutunda güncel, güncel olduğu kadar da aktüel bir sorundur, ulusal sorun ve PKK. Bu konuda biz Bolşevikler şimdiye kadar ulusal sorun bağlamında teorik olarak savunduğumuz Marksist-

Leninist özü, pratiğe yansıtma sürecinde ilkesel hata veya yanılsamaya düşmedik.

Sorunu proleter dünya devriminden bağımsız olarak ele alıp kavramadık. Kendi pratiğimizde PKK ve ulusal kurtuluş mücadelesini proleter dünya devriminin bir parçası olarak savunduk. Bu savunu yapılırken elbetteki; eğriler bir yana, yaşasın doğrular(!) denilmedi/demedik. Ulusal kurtuluş mücadelesinin başını çeken PKK şimdiye kadar ağır basan haklı yanıyla savunuldu ve desteklendi tarafımızdan.

Yine belirtelim, bu destek ilkesiz bir destek değildi; en azından desteği veren bizim için.

Biz Bolşevikler PKK'yı şimdiye kadar devrimci bir örgüt olarak savunmadık. Marksist-Leninist olduğu için de savunmadık. Çünkü PKK'nın Marksizm-Leninizm bilimini temel alarak sorunları çözme gibi yaklaşımı sözkonusu değil. Aksine süreç içerisinde kendi pratiğine teori üretirken Marksizm-Leninizme ve onun yaşanmış muzaffer kazanımlarına da çamur atabilme küstahlığını göstermiştir.

PKK'nın din konusundaki tavır ve anlayışları buna en iyi örneklerden birisidir. Sovyetlerde 70 yıllık sosyalizmin bile dini yok edemediğini (topu topu 40 yıl) A. Öcalan PKK adına yazarken, dinin sosyalizmde süreç içerisinde aşılması zorunlu kişisel bir sorun olarak kavranması gerektiğine andaki pratiğine uygun bir teori olmadığı için kesinlikle yanaşmıyor.

Bu örnekle (daha bir dizi verilebilir) taban tabana zıtlıklar içerisinde olsak da, fakat bu yine onun haklı demokratik yanını savunup desteklemeyiz anlamına gelmez gelmemeli. Çünkü bu PKK için olmasa da bizim için çok önemli ilkesel bir sorundur.

PKK değerlendirmesinde biz Bolşeviklerin bugüne kadar tavrı, oportünistler gibi ne sil baştandır, ne de temelsizdir. Bizim temelimiz Marksizm-Leninizmin devrimci değer yargısıdır. O değer yargısıdır ki, ezenle ezilen sınıflar arasındaki savaşlarda her zaman haklının, ezilenin yanında yer alır. Biz Bolşevikler de bu tarihsel misyonun bilinci ile Türkiye-Kuzey Kürdistan somutunda PKK'nın emperyalizmin uşağı faşist Türk devletine karşı başlattığı savaşını, ezilen sınıfların emperyalist dünya sistemine karşı başlatılan savaşın bir parçası olarak ele alıp savunduk. PKK'yı savunup desteklememizdeki en önemli kıstas buydu. Yani emperyalist dayanak faktörü aramadan emperyalizmin uşağı ortak düşman faşist türk devletine karşı başlatılan ulusal kurtuluş mücadelesi haklı bir mücadele; bu demokratik içerikli mücadelede onun önderliğini yapan PKK'yı da demokratik içeriğin öncü gücü olarak destekledik.

Türkiye-Kuzey Kürdistan somutunda gelinen son aşamada, ... PH'da örgütlü bizlerin bu konuda problemi var. Bizler bu konuyu bir tur da olsa PH içinde ele aldık ve aynı konu temelinde yazılı tavır takınılması ortak noktasında hemfikir olduk.

Benim konuya ilişkin problemim şu ki, birey olarak PKK olayına artık sıcak bakmıyorum. PKK'nın tek taraflı uyguladığı ateşkes olayını kazanım değil, intihar olarak ele alıp, bunu emperyalist uşaklardan bağımsız gelişmediğine inanıyorum. PKK'nın karşıdevrimci örgütlerle yaptığı son ittifaktan sonra artık demokratik muhtevasının bittiğine inanıyorum. PKK adına bizzat A.Öcalan, Barzani ve Talabani' yi emperyalizmin uşağı, hainler olarak (bir süre önce) dünya kamuoyuna lanse ediyordu ve o süreçte haklıydı. Şimdi kendisi aynı duruma düştü benim görüşümce. Ben PKK'yı A. Öcalan'dan, A. Öcalan'ı PKK'dan ayrı ele alıp değerlendirmiyorum. Bu bağlamda artık "PKK halktır, halk PKK'dır!" şeklinde bir yaklaşımı da doğru bulmuyorum. Aksi halde Kürt ulusu ve halklarını ihanetle, işbirlikçilikle suçlamış olurum diye düşünüyorum. Bütünlük içerisinde ben PKK'nın A. Öcalan eliyle Türkiye-Kuzey Kürdistan somutunda başlayan ulusal kurtuluş mücadelesine ihanet ettiğini düşünüyorum. Bu konuda partimin görüşleriyle de uyum içerisinde olabilmek umuduyla... Bolşevik selamlar!

26.04.1993 ... PH'dan ...

Değerli yoldaşlar,

26.04.93 tarihli ... yoldaşın yazısı esas itibarı ile ... PH'nın görüşüdür. Bu yazı hakkında düşüncelerimiz üzerine ısrarlıyız, çünkü bu noktada PKK ve A. Öcalan teslimiyetçi bir çizgi geliştirme süreci içine girmiş, emperyalizmin ajanları ile işbirliği içine girmiş ve Avrupalı emperyalistlerden medet beklemektedir.

Bu noktadan itibaren, bizim de bugüne kadar desteklediğimiz demokratik yönü ortadan kalkmıştır. A. Öcalan'ın Türki cumhuriyetlerine karşı, Hizbullah'a karşı, Barzani ve Talabani'ye karşı (haklı olan) görüşleri tamamen, yüzseksen derece dönüş yapmıştır.

Talebimiz bu yazımızın Parti içinde bir tur da olsa ele alınması.

... PH'dan ...

TKP/ML(BOLŞEVİK) MERKEZ KOMİTESİ'NİN TAVRI

Kuzey Kürdistan'da tek taraflı ateşkesin PKK tarafından da kaldırılması ve savaşın sertleşerek sürmesi bağlamında, PKK'nın TC ve emperyalistler tarafından tanınma üzerine kurulu temel siyasetinde bir şey değişmediği; savaşın bu amaca varmak için yürütüldüğünün A. Öcalan tarafından bir kez daha açıklandığı tespit edildi.

Bu konuda Parti içinden gelen ve PKK / faşist devlet savaşında PKK'ya destek veren tavrımızın gözden geçirilip, değiştirilmesi talebi üzerinde duruldu.

Bu talebin temel gerekçesi, PKK' nın mücadelesinin, onun hainlerle anlaşması sonucu demokratik bir özünün kalmadığı şeklindeki değerlendirmedir.

Bu değerlendirme iki açıdan yanlıştır:

1) ***Teorik açıdan:*** Ulusal sorunda "demokratik öz", ezen ulus, ezilen ulusun varlığı şartlarında ezilen ulusun ezilmesine karşı çıkmak, ezilen ulus için ulusal haklar talep etmek anlamına gelmektedir. Bu yüzden en gerici önderlikler altındaki ulusal hareketlerin bile demokratik bir özü vardır. Bir ulusun önderliği, ulusal mücadelede sırtını bir emperyalist güce dayamış olsa bile, bu sözkonusu ulusal hareketin demokratik özünün olmadığı anlamına gelmez. Örneğin bugün Güney Irak'ta Barzani ve Talabani önderliğinde yürüyen ulusal hareketin de demokratik bir özü vardır. Kendi ezilen ulusuna, ezen ulus tarafından yapılan baskıya karşı çıktığı noktada "demokratik öz" sözkonusudur.

Her ulusal hareketin demokratik bir özünün olduğu gerçeği, hiçbir şe-

kilde her ulusal hareketin desteklenece-ği anlamına gelmez. Biz komünistler destekleme sorununa "genel demokrasi" açısından değil, sosyalizm açısından yaklaşırız. Demokrasi talepleri bizim için mutlak değildir. Onlar proleter dünya devrimini ilerlettiği ölçüde ona hizmet ettiği ölçüde desteklenirler. Bu yüzden ulusal hareketi *desteklemede* kıstasımız, emperyalizmi zayıflatıp zayıflatmadığıdır.

2) ***Pratik açıdan:*** PKK, açıkça emperyalizmin uzantısı durumunda olan KYB, KDP gibi örgütlerle anlaşmalar yapmış olmasına rağmen; temel yaklaşımlar ve siyasi çizgi olarak örneğin PSK ile arasında özde bir fark olmamasına rağmen, ne KYB, KDP gibi doğrudan emperyalizmin uzantısı durumundadır; ne de PSK gibi faşist devletle somut uzlaşma içindedir. PKK hala ***devlete karşı*** Kuzey Kürdistan somutunda silahlı mücadele yürüten esas örgüt konumundadır. Bu yüzden PKK'yı karşı-devrimci ve emperyalizmin uzantısı örgütlerle aynı kefeye koymak, bugünden bunları aynı olarak değerlendirmek, gayet aceleci ve yanlış bir değerlendirmedir. Kuşkusuz PKK bu çizgisinde ısrar ettiği sürece ve ölçüde, gelişmesi bu yönde olacaktır. Fakat gelişmenin bu yönde olup olmayacağı, yani PKK'nın bu çizgide ısrar edip etmeyeceği aynı zamanda emperyalistlerin ve faşist TC'nin tavrına ***da*** bağlıdır. PKK'nın KYB-KDP' leşmesi için, emperyalistler ve faşist TC tarafından pazarlık muhatabı olarak kabul edilmesi gerekir. Bunun için "terörist" imajının silinmesi gerekir. Diğer yandan fakat PKK'yı PKK yapan silahlı mücadeledir. Kadroları birleştirip ayakta tutan, PKK'nın yığın desteğini sağlayan budur. Bu içinden çıkılmaz durumun nasıl çözüleceğini önümüzdeki dönem yaşayacağız. Şimdiden PKK ile KYB ve KDP'yi; Apo ile Talabani ve Barzani'yi aynı görüp göstermek yanlış olur.

Bizim Kuzey Kürdistan'daki temel görevimiz, kuşkusuz Kuzey Kürdistan Seksiyonu'muzun örgütlenmesi, komünist-bolşevik alternatifin ayakları üzerine dikilmesidir. Fakat bu temel göreve bağlı olarak ve onu güçlendirecek bir biçimde, yürüyen savaşta PKK'nın –ki bu, somut olarak gerçekte Kürt ulusunun ulusal mücadelesinin yanında olmak demektir– yanında olduğumuzu açıkça ortaya koymak –PKK'ya eleştirilerimizi bir an geri çekmeden– ve buna uygun olarak gücümüz oranında destek vermek de görevimizdir!

Haziran 1993 ●

BERXWEDAN GAZETESİ VE ERİTRE HALKININ MÜCADELESİ ÜZERİNE...

Bolşevik Partizan
Yazı Kuruluna!

Değerli arkadaşlar,

15 Mayıs 1993 tarihli Berxwedan gazetesinin "Dış Dünya" bölümünde Ali Doğan imzasını taşıyan *"Eritre halkı özgürlüğü seçti"* başlıklı bir yazı yayınlandı. Yazıyı okuduktan sonra bu okuyucu mektubunu kaleme alma gereği duydum. Çünkü bu yazı, bu arkadaşların kendi geçmişlerine değinmeden, özeleştiri görevlerini atlayan "dün dündür - bugün bugündür" tavrı içinde olduklarını sergilemesi açısından önemlidir.

Bilindiği gibi faşist Haile Selasiye rejiminin Etiyopya halklarının mücadelesi sonucu devrilmesiyle –1974'te– krallıktan cumhuriyete geçen Etiyopya, DERG rejiminin yönetimi darbeyle ele geçirmesiyle, Rus sosyal-emperyalizminin Afrika'daki "kalelerinden biri" haline geldi.

Sosyalizmle yakından uzaktan ilgisi olmayan DERG rejimi, Marksist olduğunu iddia ederek sosyal-emperyalist bloka yaslandı. Sosyal-emperyalist Sovyetler Birliği ve onunla birlikte Alman Demokratik Cumhuriyeti ve Küba, Etiyopya'da sosyal-faşist bir rejimin yerleşmesinde DERG Hükümeti'nin en büyük desteği oldular.

DERG rejimi, Etiyopya ve özellikle Eritre'deki ulusal kurtuluş mücadelesini, Sovyetler Birliği'nden aldığı en modern silahlarla vahşice bastırmak için elinden geleni yaptı. Buna rağmen halkların sosyal-faşist rejime karşı haklı mücadelesi durdurulamadı ve 1991 ortalarında Etiyopya ve Eritre halkları DERG rejimini devirerek iktidarı ele geçirdiler.

Kazanılan bu zaferin geleceği, izlenecek anti-emperyalist ve anti-feodal devrimin devam ettirilmesine bağlıdır.

Şimdi Berxwedan'ın durumuna gelelim. Bu arkadaşlar, sosyal-emperyalist blok çöküşe başlayana dek, Sovyetler Birliği'ni sosyalizmin kalesi ve diğer sosyal-faşist ülkeleri sosyalist değerlendirdiler ve hatta Afganistan işgalini devrim diye alkışladılar. Böylelikle bunlar sosyal-faşist DERG rejimine karşı Etiyopya ve Eritre halklarının kurtuluş mücadelesinin yanında değillerdi.

Hal böyleyken, Ali Doğan yazısında özeleştiri bir tarafa, pişkin bir şekilde şunları söylemekten geri durmuyor:

"Sovyetler Birliği ve Küba'nın yardımlarıyla ayakta kalan gerici Etiyopya hükümeti 1990 yılında, iktidarı terk etmek zorunda kalmıştı."

Yine devamla,

"... Eritre halkı, son otuz yıllık direnme savaşında sadece feodallara, kapitalistlere karşı değil, aynı zamanda Sovyetler Birliği ve Küba gibi kendine sosyalist diyen ülkelere karşı da savaşmak zorunda kalmıştı."

Yazar, Amerika'yı yeniden keşfetmeye çalışırken, özeleştiri yapma ve eski berbat tavırlarının hesabını verme gereği duymuyor. Bu tavrın Marksizm-Leninizm'in eleştiri-özeleştiri metoduyla hiçbir ilişkisi yoktur. Bu yüzden bu açıklama, olsa olsa günah çıkarmaktır. Bizler sosyal-faşist rejime karşı, Etiyopya ve Eritre ulusal kurtuluş mücadelesini desteklerken, onlar sosyal-emperyalistlerin destekçileri durumundaydılar. Bu arkadaşları Etiyopya Devrimi'ni destekleme toplantılarında da göremedik.

Yine yazıda;

"Eritre halkının ayrılma kararını önemli ölçüde etkileyen ama onu belirlemeyen, son on yıllık sosyalist hükümetlerin gerici politikası olmuştu." denilerek, sosyal-faşist rejimin politikası sosyalist hükümetlerin gerici politikası olarak yutturulmaya çalışılıyor. Bu

saçmalığı yoruma gerek görmüyorum ve ikinci saçmalığı yorumsuz aktarıyorum:

"Etiyopya'da sosyalistler reel sosyalistlere karşı gerilla mücadelesi ile iktidara geldiler."

Ali Doğan, bununla yetinmeyerek, Dünya Komünist Hareketi'nin geçmişine saldırarak şunları söylüyor:

"En bariz örneğini Yugoslavya, Çin ve Sovyetler Birliği'nde yaşadığımız birden fazla ulusun ideolojik ve politik zorla aynı devlet yapısı içinde, ekonomik ve toplumsal gelişimini tamamlamadan birbiri içinde kaynaştırılmaya çalışılması, dünyadaki ilk sosyalist üretim tarzını yaratma denemesinin de başarısızlıkla sonuçlanmasına neden olmuştur. ... yok oluşa giden sosyalizm değil çok uluslu devlet yapıları idi."

Bu tavır, özellikle Lenin ve Stalin'in Sosyalist Sovyetleri ile modern revizyonistlerin "Sovyetleri" arasındaki muazzam farkı görmek istemeyen, ulusal sorunun çözümünde gerçekleştirilen başarılı politikayı inkar eden bir tavırdır. Ve geriye dönüşleri çok uluslu devlet yapısına bağlayan, ama gerçek sebebin Bolşevizm yolundan uzaklaşmak olduğunu kavramayan milliyetçi bir yaklaşımdır.

Halbuki Ekim Devrimi, çok uluslu bir devlette iktidarın proletarya tarafından ele geçirilmesinden sonra, bütün uluslara ayrılma hakkının tanındığı ve bu hakkın özgürce kullanılmasının şartlarının yaratılmasına en iyi örnektir. Bunun sonucudur ki, 60'ın üzerinde ulus ve milliyet, sosyalist yönetim altında uzun yıllar eşit ilişkiler temelinde dostça yaşayabilmişlerdir; emperyalist işgale karşı, sosyalist anavatanı kahramanca savunabilmişlerdir.

Yazıda eleştirilecek pek çok görüş var, ama bu kadarı yeterli sanırım. Son olarak, Stalin'den önemli bir alıntıyla bitirmek istiyorum:

"... sermaye egemen olduğu sürece, üretim araçlarında özel mülkiyet sürdükçe ve sınıflar varoldukça, ulusların eşitliği güvencelenemez; sermayenin iktidarı sürdükçe ve üretim araçlarına sahip olmak için savaşıldıkça, ulusların eşitliği ve ulusların emekçilerinin işbirliği sağlanamaz." (Stalin, "Leninizm Dizisi" 6. Defter, sayfa 47, İnter Yayınları)

Ali Doğan'lara duyurulur!!!

Yoldaşça selamlar.

17.06.1993
Bir Bolşevik Partizan okuru. ●

İSTANBUL'DA "DEMOKRASİ VE SENDİKAL HAKLAR" MİTİNGİ YAPILDI

27 Haziran 1993 günü, Kamu Çalışanları Sendikaları Şubeler Platformu (Eğit Sen, Tüm Bel Sen, Tüm Maliye Sen, Bem Sen, Tüm Sağlık Sen, Sağlık Sen, Tüm Haber Sen, Enerji Sen, Demir Yol Sen, Yapı Yol Sen, Or Kam Sen, Tarım Sen, Tüm Yargı Sen, Tüm Sosyal Sen, Tüm Hava Sen, Hava Sen, Gıda Sen) İstanbul'da, Şişli Abide-i Hürriyet meydanında "Demokrasi ve Sendikal Haklar" mitingi düzenledi.

Bu mitingin afişleri 24 Haziran'dan itibaren İstanbul'un hem Trakya, hem de Anadolu yakasında geniş bir biçimde yapılmıştı.

27 Haziran günü, saat 12.30'dan itibaren işçiler, memurlar, öğrenciler Çağlayan kavşağında toplanmaya başladılar.

Abide-i Hürriyet meydanına çıkan tüm yollar polisler tarafından tutulmuştu. Meydan tümüyle polis ablukası altındaydı. Yürüyüş korteji sağdan ve soldan polis çemberi içine alınmıştı. Çemberin dışına çıkmak yasaktı. Meydanın çevresindeki tüm binaların çatısına keskin nişancı polisler yerleştirilmişti. Kısaca çok sıkı önlemler alınmıştı. Miting alanına giren tüm insanlar, polisler tarafından didik didik arandılar. Yer yer kimlik kontrolleri yapılıyordu. Özellikle yalnız gelenlere nereye gidildiği, neden meydana girmek istediği vb. gibi sorular soruluyordu. Basın kartı olmayanların miting alanına fotograf makinesi sokmaları yasaktı. Miting alanına girişlerde bayanlar için ayrıca özel kabinler ayarlanmıştı. Bayanlar bu kabinlerde aranıyorlardı. Kimi bayanlar kabinlerde elbiseleri çıkarılıp aranıyorlardı.

Miting alanına girenler Çağlayan kavşağında toplandılar. Mitinge, Kamu Çalışanları Sendikaları dışında, Sosyalist Türkiye Partisi, İşçi Partisi, işten atılan Kağıthane Belediyesi işçileri, çeşitli devrimci dergiler ve çeşitli kitle dernekleri katıldılar.

Çağlayan kavşağında toplanan yaklaşık 2500-3000 kadar kitle saat 13.45'de Abide-i Hürriyet meydanına doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş korteji polis gölgesi altında meydana yerleşti. Kitlenin meydana yerleşmesi yaklaşık 45 dakika sürdü. Kitle meydana yerleştikten sonra, önce tüm devrim şehitleri adına bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşundan sonra kitle coşkulu bir sesle *"Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!"* sloganını haykırdı.

Daha sonra Kamu Çalışanları Sendikaları adına bir konuşma yapıldı. Bu konuşmayı diğer çeşitli kamu çalışanları sendikalarının konuşmaları izledi. Ayrıca işten atılan Kağıthane Belediyesi işçileri adına da bir konuşma yapıldı.

Sendikalar adına yapılan tüm konuşmalarda *"kamu çalışanları için grevli toplu sözleşmeli, sendika hakkı"* talep edildi. *"Demokrasi için sendikaların ortak mücadelesinin zorunluluğu"* vurgulandı. *"Özelleştirmeler ve iş yerlerinin kapatılması sonucu bütün ülkelerde kitlesel işçi kıyımlarının yaşandığı, sendikasız, sigortasız, iş güvencesiz dağınık istihdam ile emekçilerin tarihsel kazanımlarının gaspedildiği, demokrasi için işçilerin ve emekçilerin bağımsız, demokratik fiili ve meşru bir örgütlenme yaratmaktan başka çarelerinin olmadığı, bağımsız örgütlenmeler ile devletin ve patronların karşısına dikilip, haklı taleplerin haykırılması gerektiği, vermezlerse söke söke alınması gerektiği"* vb. vurgulandı.

Tüm konuşmacılar, faşist Türk devletinin Kuzey Kürdistan'da yürüttüğü kirli, gerici ve haksız savaş ile ilgili tek kelime laf etmemeye özen gösterdiler.

Miting alanında çeşitli bildiriler dağıtıldı. Bunlar: "İşte Özelleştirme" *(Tarım İş, Yol İş, 1 No'lu Şube, Harb*

İş, Liman İş, Basın İş, İstanbul Şubeleri, Tek Gıda İş 3 No'lu Şube, Sağlık İş, Kadıköy, Eğit Sen Kartal Şubeleri imzaları bulunan bir bildiri), "Toplu Sözleşme Hakkımız, Grev Silahımız", "Mücadele Bayrağını Yükseltelim" *(KDH imzalı bir bildiri)*, "İşçi Memur Elele Genel Greve" *(Ekimler imzalı bir bildiri)*, "Emekçi Kadınlar Kurultayı'na Katılalım, Güç Verelim ve Destekleyelim!" *(EKK imzalı bir bildiri)*, "Memur Değil İşçi" *(STP imzalı iki bildiri)*, "Özelleştirmeye Dur Mitingi'ne Çağrı" *(İşçi Partisi imzalı bildiri)*.

Bizler de bu mitingte aktif olarak yer aldık. Partimiz TKP/ML(BOLŞEVİK)'in propagandasını yaptık. Miting alanına çok miktarda kuşlama soktuk. Çağlayan kavşağında ve miting alanında iyi bir biçimde kuşlama yaptık. Partimizin sloganlarını haykırdık. Miting alanında en geniş kuşlamayı biz yaptık. Miting alanında ayrıca TKP/ML-Hareketi de –az miktarda– kuşlama yaptı. Miting alanında kuşlama yapan bir başka grup DDSB Kamu Emekçileri oldu. Başka kuşlama yapan veya bildiri dağıtan yoktu.

Miting alanında ve yürüyüş kortejinde en çok atılan sloganlar şunlardı: *"Devlet Personel Yasasına Hayır!"*, *"Kağıthane İşçisi Yalnız Değildir!"*, *"Yerinde İnfazlara Son!"*, *"Yaşasın Halkların Kardeşliği!"*, *"Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!"*, *İşçi Memur Birlik, İş Ekmek Özgürlük!" "Toplu Sözleşme Hakkımız, Grev Silahımız!"* vb. Miting alanında her zaman olduğu gibi oportünist örgütler slogan yarışı içindelerdi.

Bizim bu eylem hakkında aktaracaklarımız şimdilik bu kadar. Çalışmalarınızda başarı dilekleriyle.

İstanbul'dan bir grup
TKP/ML(BOLŞEVİK) taraftarı.
28.06.1993 ●

ERKEK ŞÖVENİSTİ TDKP'NİN KADIN SORUNUNDAKİ İFLASI ÜZERİNE...

Bolşevik Partizan Yazı Kuruluna!

Değerli arkadaşlar,

Mart 1993'de yayınlanan TDKP'nin merkez yayın organı Devrimin Sesi sayı 154 ve adından başka herşeyi Türkçe olan Dengê Şoreş sayı 27'de kadın sorunuyla ilgili yazıları okuduktan sonra, bu okuyucu mektubunu yazmadan yapamadım.

Çünkü bu yazılarda TDKP'nin erkek şövenizminin batağında yüzdüğü açıkca belgeleniyor.

Bolşevik Partizan sayı 60'da, TDKP'nin kadın sorunundaki yanlış anlayışları mahkum edildikten sonra doğru olarak şu sonuca varılmıştı:

"Bizim çıkarabildiğimiz odur ki, TDKP aklına gelen tüm görevleri alt alta sıralamakta, bunlar arasında bir öncelik-sonralık ilişkisi kurmamakta, kurduğu noktada ise, söylediklerini unutup yeni tespitler yapmakta ve böylece gerçek bir örgütleme perspektifinden yoksunluğunu sergilemektedir." (BP sayı 60, sf. 51)

Bu tespitin ne kadar doğru olduğunu bizzat TDKP'nin kendisi doğruluyor:

"Proletaryanın partisi özel araçlar yaratarak ve özel yöntemler kullanarak işçi ve emekçi kadınlar içinde ertelenmeksizin propaganda, ajitasyon ve örgütlenme çabası yürütmek zorundadır." (Şubat 1990, I. Genel Konferans Belgeleri "Kadın Sorunu ve Kadınlar İçinde Çalışma") (aynı yerde)

Burada merak konusu olan *"proletaryanın partisi"*nin hangi *"özel araçlar"*ı yaratarak ve özel yöntemleri kullanarak işçi ve emekçi kadınlar içinde ertelenmeksizin propaganda, ajitasyon ve örgütlenme çabası yürütmek zorunda olduğudur.

"Proletaryanın partisi", böyle bir karar aldığında, bu kararın ne anlama geldiği, kararın içeriğini nasıl doldurduğunu açıklamak gereğini duymamış. Nedir bu "özel araçlar" "ve özel yöntemler"? "Proletaryanın partisi" neden bu "özel araçlar"a ve "özel yöntemler"e gerek duymuştur?

1990'da yapılan I. Genel Konferaslarından bu zamana kadar geçen dönemin değerlendirilmesi niteliğini taşıyan, sayfa 4'deki *"Bir 8 Mart'ı daha karşılarken"* başlıklı makalenin girişinde şunlar söyleniyor:

"Bir 8 Mart'ı daha karşılarken, devrimci komünistler açısından işçi ve emekçi kadınlar içindeki çalışmanın siyasal hattının çoktan belirlenmiş olduğu rahatlıkla söylenebilirken, pratik durumun bu hatla pek de uygun olmadığı gerçeğini vurgulamak gerekiyor:"

TDKP'nin kadının kurtuluşu ile ilgilenen kurumları acaba uyuyorlar mıydı, *"siyasal hattın çoktan belirlenmiş"* ama *"pratik durumun bu hatla pek de uygun olmadığını"* tespit edene kadar? Tespitler, sadece tespit edilmiş olmak için yapılmaz, onlar bizzat pratikte uygulanmak için yapılırlar. Bunları yapabilmek için de uyanıklık ve gerçekten bunları hayata geçirmek için çaba ister.

Burada *"siyasal hattın çoktan belirlenmiş"* olduğunun söylenmesi, bu konuda kendilerine eleştiriler gelmesi olasılığına karşı korunma aracı olarak sırıtmaktadır. Bu da devrimcilerin, komünistlerin işi değil ancak oportünistlerin işidir. Komünistlerin söyleyip ruh kurtarmak gibi bir tutumları olamaz.

Burada açıkca ortaya çıkan; TDKP'nin I. Genel Konferanslarında aldıkları kararla yukarıdaki ikinci alıntı, "proletaryanın partisi"nin teorisiyle pratiğinin uyumsuzluğunun ibretlik belgesidir. Yine devamla:

"Konferansla birlikte böylesine somut görevler belirlenmiş olması, şu an en azından bu somut görevlerin sorunlarını, tecrübelerini tartışıyor olmayı gerektirirken, aradan geçen 3 yıl içinde kayda değer bir gelişme olmaması faaliyetin genel eksiklik ve zaafları içinde değerlendirmekle yetinmek en hafifinden statükoculuk olacaktır."

Statükoculukta duraklanmak istenmiyorsa kolların sıvanması, teorinin

pratiğe geçirilmesi için kararların alınması, direktiflerin verilmesi, alınan kararların hayata geçirilip geçirilmediğinin denetlenmesi gerekirdi.

Bunlardan tek bir söz bile edilmezken, yine ruhlarını kurtarma çabası içinde hiçbir yaptırım gücü bulunmayan basit tespitlerle yetinilmektedir. Her ne kadar "proletaryanın partisi";

"Kadınların özgül durumu, partinin özel ajitasyon yöntemleri, özel örgütlenme biçimleri yaratmasını zorunlu kılar. Kadınlar içindeki çalışmanın zenginleştirilmesi ve geliştirilmesi için, yerel parti komiteleri, yerel komite bünyesinde kadın komisyonları kurmayı hedeflemek üzere, kendi içinde sorumlular belirlenmeli, kadınlar içindeki propaganda, ajitasyon ve örgütlenme çalışmasını genişletmeli."

dese de;

"Birçok alanda, Parti çalışmamızın eksiklik ve zaaflarını değerlendirip eleştirirken, bu konunun gündemin en sonunda yer alacağını hatta belki de hiç yer almadığını söylemek pek te abartı olmayacaktır." (aynı yazı)

dediği noktada kendilerine yaraşır bir tespit yapmaktadırlar.

Ne abartısı, bu tam da TDKP somutunda gerçeğin ta kendisidir. Bu aynı zamanda TDKP içinde erkek şovenizminin bal gibi varolduğunun da kanıtıdır.

Evet kadın sorununun TDKP'nin çalışmalarında en sona kaldığı, yani devrimin en temel sorunlarından birinin savsaklandığı kendilerince de konuyor. Ama gerekçeleri ne? Böyle bir şeyin hiçbir haklı gerekçesi olamaz. Bu olsa olsa, bu konuda da söyledik birşeyler, ruhumuzu kurtardık anlayışıdır.

Peki bu 3 sene içerisinde siz niye denetleyip, pratik sorunların aşılması yönünde tedbirler almadınız? İşte bu tavrınız sizin aslında kadın sorununu hiç te önemli bir toplumsal sorun olarak görmediğinizin yanında, vitrini süslemek için bu sorunu görüyormuş pozlarında olmanız, emekçi kadınların kurtuluşu yolunda, emekçi kadınların hiçbir şekilde umutları olamayacağınızı ortaya koymaktadır.

Diğer bir ibretlik açıklamada şöyle:

"Oysa Türkiye işçi sınıfı ve emekçi hareketi, özellikle 1989 bahar eylemlerinden itibaren işçi emekçi kadınlar içinde de önemli kıpırtılara tanık olmuş, zaman zaman eylemlerin en önünde yer alan direnişçi kadın örnekleri giderek artmış ve artamaya da devam etmektedir. Son olarak 8 aydır devam etmekte olan grevlerine canla başla sahip çıkan Humanicli işçi kadınların tutumu, bu alanda koşulların ve olanakların yeterli olmadığı bahanesine can simidi gibi sarılanların silkinmesi için önemli bir uyarı olarak anlaşılmalıdır."

Evet, silkinin ve kendinize gelin, çünkü emekçi kadınlar "proletaryanın partisi"ni uyarıyor –bizler örgütlenecek hale geldik–. Bu sizin, emekçi kadınların kurtuluşunda yolgösterici değil ama kitle kuyrukçusu olduğunuzu gösteren bir tavırdır.

Bundan sonra ne yapılması bağıntısında ise yine içi boş laflar ediliyor.

"Nereden ve nasıl başlamamız gerektiği açıktır. Ancak çizilen genel çerçevenin içini doldurmak gerekmektedir ki, bu da yaşanan pratikten çıkartılacak dersler ve yine bu pratiğin ihtiyaçlarıyla belirlenecektir."

Bu içi doldurulması gereken çerçeve için acaba ne gibi pratik adımlar atılacaktır, bunun için ne gibi öneriler vardır, bu çerçevenin içi doldurulduğunda hayata geçirilmesi için ne gibi tedbirler alınacaktır sorularına yanıt bulmak bu yazı içinde mümkün değil. Bir sır gibi.

TDKP'de erkek şövenizminin en belirgin sırıtışı aşağıdaki değerlendirmelerinde yatmaktadır.

"Sömürü ilişkileri üzerine kurulu sistem ve devlet varlığını korudukça kadının özgürleşmesi mümkün değildir. Kadının gerçek özgürlüğü, kadını köleliğe mahkum eden toplumsal toplumsal-ekonomik ve siyasi koşulların değişmesiyle, yemek, çocuk bakımı ve çamaşırın kadın işi olmaktan çıkarak toplumsal bir işe dönüşmesiyle, kadını eve kapatan «iş bölümü»nün sınırlarının aşılmasıyla, ücretli kölelik düzeni olan kapitalizmin ve onun üst yapı kurumu olan devletin yıkılması, tasfiye edilmesiyle mümkündür. Bu ise ancak bir işçi-köylü devrimi ve sosyalizm ile mümkündür." (aynı yerde)

TDKP'ye sormak gerekiyor; kadının kurtuluşunun temellerini yaratmak için bugünden hiç birşey yapmak gerekmiyor mu? Örneğin: Emekçi kadınlar için eşit işe eşit ücret şiarının propaganda edilmesi, emekçi kadınların sendikalarda örgütlenmesi, kendi özgül konumlarından kaynaklanan sorunları için talepler sunmaları, bunları mücadele şiarları haline getirmeleri; iş yerlerinde, vb. kadınlara uygulanan cinsel tacize karşı çıkılması ve buna karşı mücadele edilmesi, kadınlara kocaları ve diğer aile bireyleri erkekler tarafından uygulanan şiddetin reddedilmesi ve buna karşı mücadele; kadınların eşit hak ve yükümlülükler temelinde devrimci saflarda mücadele edebilmesi, sosyalizmin savunucuları ve savaşçıları haline gelebilmeleri için örgütsel tedbirlerle de önlerinin açılması gibi. Bunların söylenmediği yerde yine ruh kurtarma sanatı kendini gösteriyor.

Tabiki kadınlar sosyalizmle kurtulacaklardır, sosyalizm diğer toplumsal sorunlarda olduğu gibi kadın sorununa da çözümler getirecektir. Fakat bu; şimdiden mücadele etmenin önünde engel değildir, tersine bugünden kadının durumunun iyileştirilmesi, kadının örgütlenmesi için mücadele yürütülmelidir.

Toparlamak gerekirse; her iki makalede de kadın sorununda erkek egemenliğine karşı mücadelenin esas olduğundan, devrimci örgütler içerisinde hakim olan erkek şövenizmine karşı mücadeleden, komünistlerin de kendi içlerinde erkek şövenizmini hedeflemelerinden vs. tek laf yok. Komünist kadın hareketinin yaratılması, oluşumuna katkıda bulunması filan hak getire.

Tüm bunların yanında TDKP'nin kendi içindeki erkek şövenizminden hiç bahsedilmiyor, ne de olsa "ML" bir örgütte hiç böyle sorunlar olur mu? Bu konu tüm oportünistlerde olduğu gibi bunlarda da tabu. Eğer böyle olmasa; geçmişin özeleştirisini vermek gerekecek, bu konuda yanlış pozisyonda olan örgütlerle ideolojik mücadele yürütülecek, kendi içlerindeki erkek şövenizmine karşı esaslı bir mücadele yürütmek gerekecek, kadınların kendilerini daha iyi geliştirebilmeleri için özel organlar oluşturulacak vs. vs.. Yani epey iş. Eh sosyalizm gelince kadınlar da nasılsa özgürleşecekler, niye şimdiden zahmet olsun ki?

Son olarak: TDKP içindeki iyi niyetli, gerçekten kadın sorununda doğru çözümler isteyen ve bu çalışmada aktif rol almak isteyen kadınları Bolşevik Partizan'ın kadın sorunuyla ilgili belgelerini incelemeye ve bizimle tartışmaya çağırıyorum. Erkek şövenisti bir örgütte aktif kadın savaşçıların yaratılması olanaksızdır!

Kahrolsun devrimci çevrelerdeki erkek şövenizmi!

Kadınların kurtuluşu sorununda devrimci çevrelerdeki iki yüzlü yaklaşımları mahkum edelim!

Yoldaşça selamlar.

23.6.1993

Bir Bolşevik Partizan okuru. ●

"ZORUNLU AÇIK CEVAP"A YAZI KURULU ÇOĞUNLUĞUNUN TAVRIDIR...

Öncelikle şunu açıklamakta yarar görüyoruz: "Zorunlu açık cevabı" yazan yoldaşlar, Bolşeviklerin Türkiye-Kuzey Kürdistan'da olup olmadığına ilişkin yazılmış olan açık mektubun, somut bir başka okuyucu mektubu bağlamında tavır takınan bir yazı olduğunu gözönünde bulundurmuyorlar.

78. sayımızda, yurtdışından bir okurumuzun gönderdiği bir okuyucu mektubu yayınlanmıştır. Bu mektupta, okuyucumuzun bir eylembirliği toplantısı vesilesiyle gittiği lokalde yayın satmak istediği ve fakat yayın satışının oportünistler tarafından engellendiği, buna ilişkin ortaya çıkan tartışmada da, Bolşeviklerin ülkede olmadıkları şeklindeki bilinen teranelerin yinelendiği anlatılır. Somut olarak bu okuyucu mektubu bağlamında takınılan tek tavır, sizlerin eleştiri konusu ettiğiniz

"BP'NİN TKK'DA OLUP OLMADIĞINA İLİŞKİN AÇIK MEKTUP"A ZORUNLU AÇIK CEVAP

Değerli arkadaşlar,

BP sayı 81/93'de, sayfa 42-43 arası, "...'den bir BP okuru" imzalı yayınlanan yazı, tarafımızdan gereksiz ve gereksiz olduğu kadar da seviyeyi düşüren bir içeriğe sahip bulunmaktadır. Bu anlamda hemen belirtmek isteriz ki, bu yazı ve buna benzer içerikli yazılar temelden reddedilmelidir. Hele hele bizlerin ihtiyacı olmaması gereken bu tür yazılar sorunları yanlış temelde tartışmakta ve yanlış bilinç taşımaktadır.

Yazı baştan sona; BP'nin TKK'da olup olmadığını tartışmakta ve *"bizler TKK'da varız hem de işçi direnişlerine yer yer önderlik de ediyoruz (demeyelim!!!)"* şeklinde bizlerin TKK varlığımızı yazının temeli yapmaktadır.

Yazıyı kaleme alan yoldaşlar; bu gibi tartışmaları *"hem saçma ve hem de gereksiz"* bulmalarına rağmen yapmaktadırlar. Bizce yazıyı kaleme alan yoldaşların yaptığı bu doğru tespiti tekrar vurguluyoruz. Bu tür tartışmalar gerçekten de saçma ve gereksizdir.

Bilindiği gibi, bizler Partizan'dan 1981 başında ayrıldığımızda yıllarca bizlere *"YD hizibi"*, *"mülteciler"*, *"T' de yoksunuz"* vs. türünden bir dizi suçlamalar geldiğinde ve evet başlangıçta TKP/ML'den YD örgütü olarak ayrıldığımız için, objektif olarak TKP/ML'in faaliyet gösterdiği diğer alanlara ulaşmamız epey zaman almıştı. Bizler bu süreç içerisinde *"TKK'da varız veya yokuz"* saçmalıklarına karşı, dikkatleri ideolojik ve siyasi ayrılık noktalarına çekmeye çalışmıştık. O zamandan günümüze kadar, tabanımızı ve örgütümüzü Marksist-Leninist doğruların temelinde eğitmeye çalıştık ve hala aynı temelde eğitmek de görevimizdir. Bizlerin *"TKK da varız"*, *"şu vs. işleri yapıyoruz"* şeklindeki bir ajitasyon ile, tabanımızı ve kadrolarımızı eğitmek, bu yönde propaganda yapmak, bilinç taşımak diye bir derdimiz yoktur. Fakat bu asla çeşitli alanda pratik çalışmalardan doğan deneyimlerin aktarılmasının engeli ve alternatifi asla değildir ve olamaz da.

Yukarda bahsi geçen yazıyı kaleme alan yoldaşların, tecrübe ve deneyim aktarma temelinde soruna yaklaşmadıklarını görüyoruz.

Bizler, teşkilatımızın çoğunluğunun *"memlekette varız veya yokuz"* şeklinde bir tartışmaya ihtiyaçları olmadığını düşünüyoruz. Fakat bizlerin bu olumlu düşüncelerimize rağmen bu tür tartışmaya ihtiyacı olan yoldaşlarımız var ise, bizler bu noktada, yoldaşlarımızın "Açık Mektup"larının hiçbir yorum yapılmadan yayınlanmış olmasını önemli bir hata olarak kavrıyor ve de BP Yazı Kurulu'nu bu noktada yanlış bilinç taşıdığı için uyarıyoruz.

Bizler diyoruz ki, yıllarca oportünist ve revizyonistlerin bu noktadaki seviyesizliğine (seviyesizlikte öne çıkanlar Partizan oportünistleri idi) karşı, seviyemizi düşürmemeliyiz. Hele hele *"çalışmalardan kafamızı kaşıyacak zaman bulamıyoruz desek, abartılı değil"* diyen yoldaşlarımız, bu tür seviyesizliklerle uğraşıyor iseler, bu durumu daha da anlaşılmaz hale sokmaktadır. Bu yoldaşlara önerimiz, zamanınızı bu tür "saçmalıklar" ile boş yere harcamayınız.

Dikkat çekmek istediğimiz bir başka nokta da, bu tür yazılarda elde olmadan gereksiz bilgiler de deşifre olmaktadır. Bunun "Açık Mektup"ta onca fazla olmamasına rağmen, genelde zararlıdır demekle yetiniyoruz.

"Açık Mektup"ta uğraşılan "saçmalıkların" beraberinde anlayış olarak kendini gösteren bir takım yanlışlıklara da dikkat çekmekte yarar var.

Bunlar;

İşçi sınıfı ile bağ meselesinde; yol-

81. sayımızda yayınladığımız *"...'den bir BP okuru"* imzalı mektuptur.

Bu mektup, oportünistlerin yıllardır okudukları o tek düze türküye karşı –kendi koşulları içinde– tavır takınmakta, evet tepkisini göstermekte ve öz olarak "varız-yokuz" tartışmalarının hiçbir yararı olmadığını bizzat kendisi –kendi üslubu ile– vurgulamakta; Bolşeviklerin tutarlı bir çizgiye sahip olduklarını, bunun pratiğe uygulandığını, bu mücadeleye kimsenin engel olamayacağını, hele böylesi ucuz yöntemlerle hiç olamayacağını –yine kendi üslubu ile– dile getirmektedir.

Bu mektup, sizlerin eleştirisi gelene kadar, Yazı Kurulu'muzun yayınlanmasında herhangi bir sorun görmediği bir okuyucu mektubudur.

Yazı Kurulu'muzun çoğunluğu yazılı eleştiriniz üzerine yürütülen tartışma sonucunda –bu okuyucu mektubunun yayınlanması ile– *"yanlış bilinç taşıdığı"* düşüncesinde olmadığını tespit etmiştir. Genelde, yazı kurullarına gelen yazıların yayınlanmasının, belli ilkeler çerçevesinde bir değerlendirme meselesi olduğu bilinir. Yazı Kurulu'muzun çoğunluğu, bu okuyucu mektubunun yayınlanması bağlamında –sizin eleştiri yazınızda dikkat çektiğiniz tehlikelerin de bilincinde olarak– yanlış bir iş yaptığı düşüncesinde değildir.

Bolşevik Partizan'ın yayın siyasetini tanıyanlar, onun ilkeli bir biçimde, "varız-yokuz" gibi seviyesiz tartışmalara girmediğini, böyle durumlarda dikkatlerin özsel sorunlara çekilmesi için sürekli uğraş verdiğini bilirler.

Bize yol gösteren de bu siyasettir.

20.07.1993
YAZI KURULU
ÇOĞUNLUĞU ●

daşlarımız durumu abartıyor gibi görünüyor bize. Olgu, belli bağlar kurulmuş olmasına rağmen, hala işçi sınıfı hareketi ile komünizmin birleştirilmesinin oldukça zayıf olduğudur. Biz bu eleştirimizi, sf. 42'deki *"Burada işçi direnişlerinde (size abartılı gelmesin diye yer yer "önderlik de ediyoruz" demeyelim!!!) varız"* denilen yere getiriyoruz. Çünkü burada herhangi bir ayrım yapılmamaktadır. Yanlış olan budur. Bu genelleme yazının başka yerlerinde de mevcuttur. Abartılı değerlendirmelerin hayal kırıklıkları yapabileceğini asla gözardı etmemeliyiz.

"Açık Mektup"ta mücadelenin biçimleri konusunda da hata yapılmaktadır. Özellikle *"silah patlatmak, bomba bırakmak sanıldığı kadar zor ve imkansız değil." (sf. 43)* denildiği yerde tüm paragraf içinde, mücadele biçimlerinin masa başında tayin edilemeyeceğinin tartışılacağı yerde (tabii ki bu tür bir yazıda yeterli titizliğin gösterilemeyeceği aşikardır) sorun *"reklam"* yapıp yapmamaya indirgenmektedir. Bizlerin reddettiği terör (devrimci şiddet anlamında) değil, bireysel terördür. Yani kitlelerin mücadelesinden kopuk şiddet eylemleridir. İşte oportları bu temelde eleştirmeliyiz. Bildiri dağıtmak ile, *"bir yere molotof atmak veya bomba koymak"* asla birbirlerinin alternatifi değildir, aynı zamanda bunlardan biri kolay diğeri zor sorunu da değildir, sorun.. Ajitasyon ve propaganda malzemeleri ve içeriği, kitlelerin bilinç ve hareketlilik durumuna göre ele alınmak zorunda olduğu gibi, taktik ve stratejik yaklaşımlarda da bu malzemelerin içeriğine yön vermek zorundadır. Kısacası sorun neyin ihtiyacının olduğunun doğru tespitine bağlıdır. Bu noktada da biz bolşevikler hangi görevleri çözmek için önümüze koyduğumuzun bilincindeyiz diye düşünüyoruz.

Yoldaşlar,

Eleştirdiğimiz "Açık Mektup"taki *"Yurtdışının devrimcilerine varlığımızı ispat etmeye çabalama gibi saçma bir özel girişimimiz olamaz"* yaklaşımını destekliyoruz. *"Saçma bir özel girişim"* ile uğraşan ve bu temelde yanlış bilinç taşıyan yoldaşlarımızın dediği gibi *"Onlara* (oportlara BN) *varlığımızı ispat etmekten daha önemli işlerimizin olduğunu belirterek bitirmek istiyoruz"*.

BOLŞEVİK PARTİMİZİN İNŞASI İÇİN; FAALİYETLERİMİZİ, GÖREVLERİMİZİN NELER OLDUĞUNU AKILDAN ÇIKARMADAN SÜRDÜRELİM!

29.05.93
..PH

OKUYUCU MEKTUPLARI

Bolşevik Partizan'ın Türkiye-Kuzey Kürdistan'da olup olmadığına ilişkin AÇIK MEKTUP

Değerli arkadaşlar, yoldaşlar...

BP sayı 78'i (1 Aralık 1992 tarihli) okuduğumuzda; son iki sayfasında, geçmişten beri hep karşımıza çıkan *"TKK'da yoksunuz"* türünden saçmalığın, 5.11.1992 tarihinde TD"K"P taraftarlarının derneğinde TD"K"P taraftarlarınca (bu arada TKP/ML Menşevik taraftarı bir arkadaş tarafından da) tekrarlanmasına bir tavır takınmak gerektiğini düşündük.

AEP'nin eleştirilmesi, yürüyüşlerde reformist bakış açısının eleştirilmesi bahane edilerek, YDi ve BP'nin yayınlarının dağıtımının *"demokrasi savaşçıları"* tarafından demokratik olmayan yasaklamalara uğratılmasının, bunların oportünist niteliklerinden kaynaklandığını anladık, anlıyoruz.

Bolşevikler tarafından ideolojik olarak eleştirilenler, eleştirilere bilimsel tavır takınacakları yerde, bunu becerememediklerinden, faşist TC devletinin koyamadığı sansürleri, onlar *"demokrasi savaşını"* verdiklerini, sansüre karşı olduklarını belirtmeleri durumları, yapmaları ibret verici bilerek inkarcı davranan, ya da yalnız kendilerinin TKK'da olduğunu, başkalarının olmadığı gayreti içinde bizler hakkında az-biraz bilgi verilmeyen "zavallı" taraftarlar olsa gerekir.

Bu arkadaşlar, çok uzun yıllar "yurtdışının rahatlığı" içinden kurtulmayı göze alır ve uzun süre TKK'da kalmayı arzu ederlerse, belki bizi görmeyi kabul ederler. Evet, evet gelin TKK'ya baylar, bayanlar. Madem bu kadar keskinsiniz, orada neden kalıyorsunuz? Örgüt görevlisiyiz diyorsanız, diyeceğimiz, örgütünüz isterse size burada da görev verir. Burada sizler gibi "keskin" arkadaşlara daha çok ihtiyaç olduğunu tahmin etmeniz gerekir. Siz gideceğinizde boşluk olursa, korkmayın yerinizi alacak dürüst taraftarlarınızın olması gerekir, vardır. Gelmeye niyetli değilseniz ve sizin buradaki yoldaşlarınızın verdiği mücadele rahatlığı ile hareket ve idare edip durumunuzu kurtarmaya çalışıyorsanız, bu daha az kötü değildir. Yurtdışının (boş!) iddiacı devrimcileri olmayın... demekten başka ne söyleyebiliriz? Unutmayın, siz yurtdışındakiler... Yurtdışında mek istiyorsanız buraya gelin. Duymak istiyorsanız illahi, lütfen biraz bizim yayınlarımızı izleyin, buradan bir tanıdığınıza da, devrimci insanlara da sorup öğrenebilirsiniz. Gereksiz bu aslında, ama sizdeki merak değil, boş iddia sahibi olmak ve "vaziyeti idare etmek"tir.

Biz iddia ediyor ve diyoruz ki, biz Bolşevikler tek kelimeyle pratik faaliyet içindeyiz.

Siz orada, rahatlıkla bizlerin olmadığını söylerken, biz burada işçi sınıfı, öğrenci gençlik, dernekler ve mahallelerde örgütlenme çalışması içindeyiz. ...'da, ...'da, ...'da öyle mesela! Yurtdışında sizin illegal bildiri ve yayınlarınız bolca dağıtılırken ve buralarda da yoldaşlarımızın eline geçtiğinde, yılda bir-iki kez üç-beş tane ancak dağıtılırken, bizim geniş yığınlar içinde illegal ajitasyon-propaganda araçlarımız sistemli ve sürekli olarak dağıtılıyor. Bu arada varsa sizin yoldaşlarınıza da ulaşıyor. ...'in en yoksul mahallelerinden sorun onlar size söylerler.

Buradaki işçi direnişlerinde, (size abartılı gelmesin diye yer yer "önderlik de ediyoruz" demeyelim!!!) varız.

İ B R E T L İ K L E R

• Yüzde kaç Türksünüz?!

Enflasyonun yüzdesini bilirdik, İşçiye-memura verilen düşük zam yüzdelerini de! Banka faizlerinde iniş ya da çıkışlardaki yüzdeler de belki şöyle bir kulağımıza çalınmıştır... Seçimlerde partilerin oy yüzdeleri, hükümet olmak için yüzde kaç oy alınması gerektiği ya da kimin ne kadar yüzde ile cumhurbaşkanlığı koltuğuna oturduğu da yabancısı olmadığımız şeylerden! Okulda da görmüşüzdür yüzde hesaplarını. Ama böylesini ilk kez görüyoruz: Türklüğün de yüzdesi varmış meğer!.. Eeee, o da olmalıydı, devir değişti artık... "Serbest piyasa ekonomisinde" herşeyin bir hesabı-kitabı var! Türklüğün de bir değeri, yüzdesi olmalı ama, değil mi ya! Bundan böyle artık sorulacak: "Yüzde kaç Türksünüz?... Ya sen Türkeş efendi, yüzde kaç Türksün? Atatürk'teki Türklüğün yüzdesi ne kadardı acaba? Ecevit son verdiği demeçle Türklük yüzdesini ne kadar arttırdı?!.. Piyasada Türklük hisselerinin durumu nasıl, yüzde kaçı işlem gördü? ..." vb. vb.

Ve artık bazı deyimler değişecek:

"Bir yüzde yüz Türk cihana bedeldir!"

"Ne mutlu yüzde yüz Türküm diyene!"

Yeltsin: Keşke Marks hiç yaşamasaydı

ATİNA-Rusya Federasyonu Devlet Başkanı Boris Yeltsin, "Karl Marks'ın hiç doğmamış olmasını, Lenin'in ise daha önce ölmüş olmasını dilerdim" dedi.

Yeltsin, Yunanistan'da yayınlanan [illegible] verdiği [illegible]

SORU- Birkaç dakika için Marks'la karşılaşsaydınız, ona ne söylerdiniz?

CEVAP - Hiç doğmamış olmasını dilerdim

SORU- Ya Lenin'e?

CEVAP - Daha önce ölmüş olmasını dilerdim

[illegible] diğer ve böyle devam ediyor

• Ne değişirdi?

Yukarıdaki haber geçtiğimiz günlerde gazetelerde yayınlandı. Bir röportajında Yeltsin; Marks'ın hiç doğmamış olmasını, Lenin'in ise erken ölmesini dilermiş... Ne diyelim, eski çarlar da çok korkmuşlardı, yenileri de korkuyorlar onlardan... Sermaye sahipleri, onların düzenlerinin koruyucuları hepsi, hepsi korkarlar onlardan. Çünkü onlar, eski köhne düzeni değiştirmeyi öğütlediler, bunun yolunu-yordamını gösterdiler... Onlar, ezilenlerin öğretmenleriydiler... Onun için korkar eski düzenin sahipleri... Ama korkunun ecele faydası yok!

Ancak yine de bir an için Marks'ın hiç doğmamış ve Lenin'in de erken ölmüş olduğunu varsayalım, Yeltsin'in dileği gereği... Ve dilek sahibine soralım: Ne değişirdi? Kapitalist-soyguncu düzenin kokuşmuşluğu açığa çıkmaz mıydı? Barbarlık düzeni "böyle gelmiş böyle gider" miydi? Hayır, köhnemiş düzenin köhnemiş beyinleri... Sizin açınızdan değişen birşey olmazdı!

Dünya yine yorumlanırdı, yorumlayan Marks ya da Lenin olmazdı da başka birisi olurdu... Ve dünya yine değiştirilirdi!

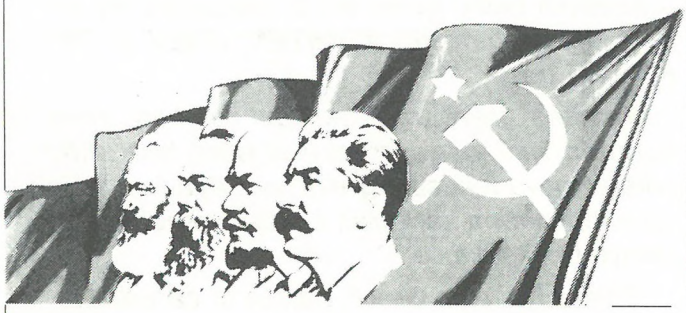

Kongra 4. ya TKP/ML(BOLŞEVÎK), bang karkerên hemû welatan û gelên bindest dike:

YA BARBARÎ; YA SOSYALÎZM!

ALA KU EM BİLİND DİKİN: BOLŞEVÎZM!

ARMANC: KOMUNÎZM!

KONGRA ME ÎLAN DİKE KU,
TEKOŞÎNA SERXWEBÛNÊ,
DEMOKRASİYA GEL,
Lİ KURDİSTANA BAKUR-TİRKİYÊ
WÊ Bİ ŞOREŞÊ VE BÊ KESİBANDİN;
RÊYA SOSYALÊZMÊ WÊ Dİ BİN
PÊŞENGİYA ÇÎNA KARKER
Bİ ŞOREŞA DEMOKRATİK YA GEL VE
BÊ VEKİRİN!

Guhartin û pêşveçûnên di hêza tewşa girgîn ya rista dinê ya emperyalîst de, tîna xwe daye çina serdest ya faşîst ya Tirk û dewleta wan jî. Guhartin û pêşveçûnên di "bloka Rojhilat-Rojava", girîngiya jeo-stratejiya dewleta faşîst ya Tirk kêmdike, "Kriza Xelîçe" Rojhilata Navîn û mêlên perçebûna împaratoriya sosyal-emperiyalîzma Rûs, quzên nûh dane destên faşistên Tirk.

Pêvendiyên çînên serdest yên Tirk bi hemû cîranên xwe re bi probleman ve tije ye. Di pêvendiyên bi Yunanîstanê, Qibris, seha hewa û giravên Egê uhw. de pirsgirêk derdikevin pêşiyê.

Îro bi kriza Rojhilata Navin ve girêdayî, pêvendiyên bi Îraqê re wilo xerabbûye ku hatine rewşa vaziyeta şer. Di vê de, plan û hesabên faşîstên Tirk yên di krîza Rojhilata Navin de hêzeke mezinbûn, di krîza petrolê de bi kar derketin, Musul û Kerkûkê teve "misak-i mili" kirin, rola girîng dilîze.

Faşîstên Tirk ji bo ku nakokiyên hundir por bikin, di van demên dawiyê de, dijmin li derve nişandan bi hewlên xwe yên belavkirina şovenizmê ve fakrora olê ji pêve kirin. Herika şeriatvan, ku her dem li hember komunîzmê weke kuwetekê jî re çav dihatin girtin, îro hîn jî xurtbû ye. Gava em li dijî pêşveçûnên şerîatvan girseyan hişyar dikin û ditekoşin, em di zanebûnê dane ku kemalîstên faşîst ne alternatîf in, pêwîste em di navbera xwe û wan de sînoran bikşînin.

Îro li Kurdistana Bakur-Tirkiyê wesfê faşîst yê îqtidarê nehatiye guhartin. "Demokrasiya" ku dibêjin derbasê bûne, bê maska parlamenter ku dixwazin li iqtidara bi wesfê faşîst bikin nîne. Hilbijartînen ku hatin çêkirin yên weke navgin ku ji diktatoriya faşîst re weke dîtineke "demokratîk" tên dayin, navengiyên ku girseyên û kedkaran bi sistemê ve girêdidin in.

Weke duh, îro jî em dibêjin, ji bo rizgariyê ne di hilbijartinan de; di şoreşa gel ya demokratik de ye. Li Kurdistana Bakur-Tirkiyê refên karker û gundiyan tu di demekê de demokrasiya rast ne jiyane. Demokrasiya rast li welatê me wê bi şoreşê bê kesibandin!

Tehdita mudaxela faşîst a leşkerî ya vekirî ku weke şûrê Demokles bi dewamî li ser serê parlamentoya faşîst ya burjuva, peşverû diheze, tevî li gor zordîtinê xwe jî, dema meriv guhartinên bi lez li cîhahanê, krîza Rojhita Navîn û gelek rêzên din yên guhartinan tîne ber çavên xwe, ne bê guman e. Lê ev ji eşkere ye ku, tu partiyeke çînên serdest yên burjûva-paşverû-faşîst di avabûna siyasî ya nuha de; ne di rewşê de ye ku, iktidara siyasî bi serê xwe tenê bi destke, hukimatê bi serê xwe tenêdamezirîne. Partiyên muhalefetê DYP-SHP uhw. ku weke alternatifa birêvebiriya Özal-ANAP a faşîst tên xuya, partiyên sazû-

manû ne. Hesabdîtinên wana yên di nava xwe de wê mecbûri bihêle girsehan hîn zêdebikşîne nava polîtîkayê. Ev rewşa wê firsenda propaxanda-ajîtayon kirinê, kombûn û girseh qezençirina ji me re biafirîne. Lê em dibêjin ku; dema meriv firserdan dihêjîne, bi navê ji nakokiyên di navbera çînên serdest de kêr dîtinê, dij beşekî, bi beşêdin re lihevhatin, divê ji bin de bê redkirin.

LI KURDISTANA BAKUR-TIRKIYÊ REWŞ, PÊŞVEÇÛNA POTANSIYELA ŞOREŞÊ Û ERKÊN ME

Çînên serdest yên faşîstên Tirk, ji xewna "bêdengiya goristarnê" ya ku piştî 12 Îlonê afirandibûn, hişyar bûn. Hereketên ku cara ewil çînên serdest ji vê xewnê hişyar kirin, icar heta dawiya civatê ji çina tek ya şoreşger, ji çîna karkerên Tirkiyê hat. Hereketa çînê ya çîna karkerên me ya ji xwe, ew îro dema xwe ya herî bi can, herî bi hereket dijî. Ev hereketa çinî hereketeke wilo ye ku, ew bi hereket bûna hemû çîn û tebaxan bi tîn dike. Ev hereketa dixwaze bira ji Zonguldakê ji karkeren madenê bê; dixwaze bira ji Istenbolê ji karkerên çerm bê, vê gavê ne ji bo "rakirina koletiya mişe", bi esasî di bingeha abori de û ji bo mercên baştir yên jinê ye. Lêbelê bilî hemû tedbîr û hewlên bi nizmî yên çinên serdest; "Hukumat istifa", "Na, ji şer re", "sendika aza", wv. reformên siyasî her diçe zêde dibin, bi siyasetbûna hereketê, lê dû pêşveçûna xwezayiyê diçe. Ev hereketa, di gelek karxanan û karsaziyan de, bê axayên, sendikan, komîtên xwe yên grevê û yên tekoşînê pêktînên.

Çîna me ya karkeran, çînek e, ku ew îro hatiye rewşa, ronakbîrên xwe, pêşengên xwe ji nava çînê derdixe. Ji bo me komunîstan giringiya bi hereketa çîna karkeran ve yekbûyin hîn jî zêde dibe; ev erka, weke erkeke herî girîng li pêş me sekini ye. Her gava ku em bi zanyarî bavêjin, wê ji bo pêk anîna vê erkê be. Kongra me, tam jî di vê pevgirêka erkê de di deriwandina biryara xwe de, GREV û KOMITÊN TEKOŞÎNÊ, ji bo hereketa çîna karkeran, bi aliyê hereketeke serbixwe ya çînê ve pêşvebiçe, weke ŞİYARA AJİTASYON fêm dike. Em di biryara xwe ya girtî de wisa dibêjin:

"Ne bi tenê pêşengiyeke celebiya erênî, di eynî zemanî de di awayê kombûnî û kargerî de li ciyekî kar divê xwediyê baweriya hemû karkeran be, yên di sendikayê de bin yan jî ne di sendikayê de bin, vê baweriyê divê bi tesdiq û kontrola hemû karkerên di karsaziyê de ne, bi şiklê dezgehekî... KOMITÊN GREV û TEKOŞÎNÊ be.

Komitên grevê, riya herîrast ya herî zêde karkerin jin û mêr serrast û bi warê herî aktiv bikşîne nava tekoşîna grevê ye... riya heri hêja ya astengkirina karkeran bi tevî grevêbûnê bi awayê temaşeker e.

Şiyara Komîtên Grevê, banga di çarçeva tekoşîna legal ya îro de û di nava tekoşînê de ya perçebûnê ye.

Komîtên grevê, di sewiya karxane, karsaziyê de herêmeke xebatê ya giring û navginek e... ne alternatifa sendikayên çîna şoreşger in, dendika wê ye."

Em gazî çîna karkerên xwe dikin:

Azadî û demokrasî, pêşeşerte mafên aborî bi rastîbidestxistinê ye jî. Ji bo vê, tekoşina te ye esas divê tekoşîna şoreşê be.

YÊ KU DIHILBERÎNE TU YÎ DIVÊ YÊ KU BIRÊVE DIBE JÎ TU BÎ

Ji bo ku tu dikaribi rola xweya pêşengiyê bilîzî; îhtiyaca te ji rêxistina te ya pêşeng ya ku bi çeka Marksizmê-Lenînizmê ve xwe xemilandiye, ya herî fedekar, herî bi zane, beşên te yên pêşverû di nava xwe de dike yek, PARTIYA BOLŞEVÎK ya yekpare re heye. Di pêşengiya wê de ihtiyaca te ji rêxistinên te yên çinî yên rast re heye. Ancak di qeysa afirandina te ya rêxistina pêşeng, kasî ku tu di pêşengiya wê de bibî yek de, wê hereketa te li derî kontrola burjuvazi bigre û derdikeve derê sînorên ku wê danîn e.

Kongra me wilo gazi gundiyên me yên ku dixebitin, bi salana ku nerazîbûna xwe davêje hundirê xwe, di rewşa herî rind de bi bûyurên xwe yên protesto derdên xwe tînên ziman dike:

Rizgariya we di şoreşa demokratik ya gel de ye, ya ku wê demokrasiye bîne Tirkiyê, pirsgirêka axê bi terzê şoreşê biferisîne, ya ku hemû bingehên axatiyê, tefetiyê, hemû şopên bingehên feodaliyê bikole, ferisandina pirsgirêkên we bi bingeha ŞOREŞEKE ERDÇİNÎ ve pêkbîne. Xwe bi tekoşîna şoreşa gel ya demokratik ve, ya di bin pêşengiya çîna karkerandaye, werdin!

Dûmahîk Heye

BOLŞEVİK PARTİZAN'I GÜÇLENDİRME KAMPANYASINA KATIL!

Kadın ve erkek işçiler, devrimciler, yoldaşlar!

BOLŞEVİK PARTİZAN komünizmin;

enternasyonalizmin sesidir! **BOLŞEVİK PARTİZAN** barbarlığın biricik alternatifi; sosyalizmin sesidir! Bu ses, işçi sınıfının sömürüsüz, sınıfsız yeni

bir dünya davasının sesidir! Bu sesi güçlendirmek, sosyalizm-komünizm davasının haklılığını savunan her kadın-erkek devrimcinin görevidir! **BOLŞEVİK PARTİZAN**'ı güçlendirme kampanyasına katıl!

BOLŞEVİK PARTİZAN okuyucuları...

BOLŞEVİK PARTİZAN'ın yalnızca okuyucusu olmaktan çıkın! **BOLŞEVİK PARTİZAN**'ın aktif destekçisi; onun dağıtıcısı, muhabiri olun! Emeğinizle, beyninizle; maddi gücünüzle destekleyin **BOLŞEVİK PARTİZAN**'ı!

Her **BOLŞEVİK PARTİZAN** *okuyucusu, yeni bir* **BOLŞEVİK PARTİZAN** *okuyucusu kazansın!*

Biz, işçilerin milliyetlere göre ayrılmasının nereye götürdüğünü biliyoruz. Birleşik işçi partisinin parçalanması, sendikaların milliyetlere göre bölünmesi, ulusal sürtüşmelerin, ulusal grev kırıcılığın keskinleşmesi, Sosyal-Demokrasi saflarında tam bir moral çöküntüsü – örgütsel federalizmin sonuçları bunlardır. Avusturya'da Sosyal-Demokrasinin tarihi ve Rusya'da "Bund"un faaliyetleri bunun en açık kanıtıdır. Buna karşı tek çıkar yol, enternasyonallik ilkelerine göre örgütlenmektir. Rusya'nın tüm milliyetlerden işçilerinin yerel olarak *birleşik ve yekpare kollektiflerde* toplanması, bu kollektiflerin *yekpare* bir partide birleştirilmesi – görev budur. Kendiliğinden anlaşılırdır ki, Partinin bu biçimde yapılanması, yekpare parti bütünü içinde bölgelerin geniş bir özerkliğini dıştalamaz, tersine önşart koşar.

M. Gamun.

(6. Defter, Ulusal Sorun ve Sömürge Sorunu, İnter Yayınları Sf. 86-87)